

www.digitalne-knjige.com

NO Boris Golić
BULLSHIT

NO BULLSHIT

Boris Golić

2024. godine

NO BULLSHIT

Boris Golić

Pripremio:

Boris Golić

Uredio:

Nenad Grbac

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*"Život počinje kada se umorimo od
vlastitih sranja. I zato se svi moramo
umoriti od vlastitih sranja,
kako bi počeli živjeti."*

C. JoyBell C.

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

NO BULLSHIT

Pravila Bullshita:

Bullshit = sranje = govno

Ne seri, tamo gdje jedeš!

Ne laprdaj bez veze!

Umoran sam od tuđih sranja!

Političari pričaju uvijek ista sranja.

Nemoj muljati muljatoru!

Nemoj srati seratoru!

Nemoj se preseravati!

Naslušao sam se raznih besmislenih sranja.

Ne postaje se prosvijetljen zamišljanjem figura od svjetlosti, nego osvještavanjem svoje tame. – C.G. Jung

Tko nas ne zna, taj nas slavi, tko nas zna – taj nas žali. Zoran Kostić Cane

Nedavno, ne znam kada, sam čitao knjige o Bullshitu Harry G. Frankfurta, Chrisa Browna ili američkih znanstvenika Carl T. Bergstroma i Jevin D. Westa. A onda je krenula naša izborna kampanja puna bullshita. Ne znaš tko proizvodi više bullshita desnica ili lijeva. A navedeni autori dezinformacije, zloupotrebe podataka, besmislice, lažna obećanja, razne manipulacije i fake news jednostavno zovu istinama, no to je bullshit, jer smrdi na

daleko i na veliko. Jer oni ne vide da je ugržen demokratski proces odlučivanja. A mi se možemo na sve se to uzaludno žaliti. Pa sam zaključio da je taj naš bullshit jednak bullshitu u Americi. Jer naši političari su bez forme, bez ideja i bez sadržaja. Jer mi imamo balkanski odraz, balkanski mentalitet i izvitoperene ideološke pretpostavke, a to je bullshit nad bullshitovima. Uz to, sam ja uključio naše predizborne i izborne uvjete, predizborne laži i obećanja. Pa sam ja u sve to uključio naše životne događaje, naše životne nepravde i neprilike.

Citat o našem trenutnom stanju:

Mi smo bullshit društvo i država, ma što to bilo i ma što to značilo. Desne stranke govore svoj bullshit, a lijeve stranke svoj. No nije to najgore, najgore je što se oni ne podnose, nakon prenemaganja oni se mrze, pa znaju otvoreno krenuti jedni na druge. Zbog toga nam se svašta događa, zbog toga je kvaliteta zraka ispod ili iznad graničnih vrijednosti, prisutan je smrad trulih jaja koji se širi na sve strane, nešto nas peče za oči i štipa nam grlo. Od toga neopisivo smrdi i zaudara jer raspada se bullshit i smeće svuda oko nas. Jer je to svakodnevni užas i svakodnevna noćna mora. Jer mi na Balkanu smo problematični i imamo težak i nezgodan karakter. Sve nam je to zbog teškog života, teške prošlosti i teškog braka. Pa nam je karakter:

„Guja ljuta, makni mi se s puta.“

Pa idemo kroz pakao, a željeli bi ići kroz raj. Pa smo osvetoljubivi, a ako nam osveta ne uspije, onda glumimo žrtve. Zato za nas kažu da našim sugovornicima trebaju debeli živci da bi s nama općili, da bi se s nama družili. Pa ako smo i mi ovnovi, bikovi, rakovi ili blizanci, Bože pomози, jer je sve teško, da teže ne može biti. Pa je s nama neizdrživo i neodrživo.

Jer nas ti naši političari onakve male, onakve nikakve, onakve siromašne i nezaštićene gaze li ga gaze. Ali to nije kao kad Alka Vujica pjeva:

„Gazi, gazi, gazi me, ti to radiš najbolje.“

Jer što očekivati od tih konzervativnih ljudi i rasista. Što očekivati od njihovog teškog karaktera? Ja od toga osjećam razne bolesti, diže mi se želudac, imam glavobolje i kašljem. A ja ne podnosim smrad i plijesan, ja ne podnosim smrad iz kanalizacije, meni je to odvratno, ne mogu disati, iako sam ja iz Belišća, gdje svakodnevno nesnosno smrdi i zaudara na sumpor, amonijak ili na nekakvu kiselinu, gdje mi nešto izaziva kašalj i guši me. Ja izgleda nisam naučio na to, jer ja sam izgleda osjetljiva njuška, jer ja malo - malo nekuda odem. Oni koji svakodnevno to doživljavaju, se ne žale i ne bune, prihvaćaju to i tome su se nekako prilagodili ili su prerano umrli. Pa mi je tako nedavno umro još jedan prijatelj, Bog da mu prosti dušu. I što još mogu reći: nije to neidentificirani izvor smrada. To je identificirani izvor smrada, to neopisivo smrdi nekakva trulež i bullshit naših političara s desne i s lijeve strane. Dobro da se ne pojavljuje smrdljivi dim, ali bez obzira na to, prozori naših kuća se ne smiju otvarati.

NO BULLSHIT

POGLAVLJE 1

Mi smo bullshit društvo i država, ma što to bilo i ma što to značilo. Desne stranke govore svoj bullshit, a lijeve stranke svoj. Pa tako Plenković govori uljudne laži izvan svake logike, a Milanović govori prostačke istine. No nije to najgore, ako ti ljudi samo baljezgaju, najgore je što se oni ne podnose, nakon prenemaganja oni se mrze, pa znaju otvoreno krenuti jedni na druge. Zbog toga nam se svašta događa, zbog toga je kvaliteta zraka ispod ili iznad graničnih vrijednosti, prisutan je smrad trulih jaja koji se širi na sve strane, nešto nas peče za oči i štipa nam grlo. Od toga neopisivo smrdi i zaudara jer raspada se bullshit i smeće svuda oko nas. Jer je to svakodnevni užas i svakodnevna noćna mora. Jer mi na Balkanu smo problematični i imamo težak i nezgodan karakter.

Sve nam je to zbog teškog života, teške prošlosti i teškog braka. Pa nam je karakter:

„Guja ljuta, makni mi se s puta.“

Pa idemo kroz pakao, a željeli bi ići kroz raj. Pa smo osvetoljubivi, a ako nam osveta ne uspije, onda glumimo žrtve. Zato za nas kažu da našim sugovornicima trebaju debeli živci da bi s nama općili, da bi se s nama družili. Pa ako smo i mi ovnovi, bikovi, rakovi ili blizanci, Bože pomози, jer je sve teško, da teže ne može biti. Pa je s nama neizdrživo i neodrživo.

Jer nas ti naši političari onakve male, onakve nikakve, onakve siromašne i nezaštićene gaze li ga gaze. Ali to nije kao kad Alka Vujica pjeva:

„Gazi, gazi, gazi me, ti to radiš najbolje.“

Jer što očekivati od tih konzervativnih ljudi i rasista. Oni u nedostatku forme i sadržaja, samo govore o svoja predizborna obećanja o povećanju mirovina za 4 %. Pa što je 4 % u odnosu na ova svakodnevna poskupljenja od 100, 200 ili 300 %? Stoga ja ne znam što očekivati od njihovog teškog karaktera? Ja od toga osjećam razne bolesti, diže mi se želudac, imam glavobolje i kašljem. A ja ne podnosim smrad i plijesan, ja ne podnosim smrad iz kanalizacije, meni je to odvratno, ne mogu disati, iako sam ja iz Belišća, gdje svakodnevno nesnosno smrdi i zaudara na sumpor, amonijak ili na nekakvu kiselinu, gdje mi nešto izaziva kašalj i guši me. Ja izgleda nisam naučio na to, jer ja sam izgleda osjetljiva njuška, jer ja malo – malo nekuda odem. Oni koji svakodnevno to doživljavaju, se ne žale i ne bune, prihvaćaju to i tome su se nekako prilagodili ili su prerano umrli. Pa mi je tako nedavno umro još jedan prijatelj, Bog da mu prosti dušu. I što još mogu reći: nije to neidentificirani izvor smrada. To je identificirani izvor smrada, to neopisivo smrdi nekakva trulež i bullshit naših političara s desne i s lijeve strane. Dobro da se ne pojavljuje smrdljivi dim, ali bez obzira na to, prozori naših kuća se ne smiju otvarati.

Sve se svodi na to da je to normalnom čovjeku neizdrživo, a mladi i dalje odlaze glavom bez obzira, jer im je dosta nepravdi, korupcije i vjerske ideologije. Kad sam ja išao u prvi razred osnovne škole bilo nas je 6 ili 7 razreda po 30 učenika, a sada ima sveukupno 60 učenika raspoređena u 3 razreda. I to je pokazatelj koliko smo uspješni, bez obzira na naše enormno i nenormalno zapošljavanje, bez obzira na kumovske i nepotističke veze, bez obzira na naš klijentelizam i našu korupciju, bez obzira na dolazak Nepalaca, bez obzira na lažne statistike, bez obzira što nam navodno raste BDP. Meni je narasla moja prijevremena mirovina za cijelih 50 eura, a troškovi života su narasli za 100 ili više posto. Stoga ja malo – malo odem iz te naše zemlje Hrvatske. Idem tamo gdje je sve po mom ili gdje nije sve po mom. I to odem kad se kod mene nakupi nekakva gorčina, kad se nakupi nekakvo gađenje, kad se nakupi nekakvo nezadovoljstvo, kad mi sve to oko mene previše smrdi. Jer mi

imamo vlast koja ne brine za naše probleme, koja ne rješava te probleme i koja govori da mi živimo u idealnom društvu i da nam je dobro. A ja vas pitam može li se živjeti sa 400 eura, ako su ti režije 150 eura, a za lijekove daješ još dodatnih 50 eura. Zato sam ja jeftino prodao svoju djedovinu, svoju očevinu i svoj apartman na moru. Zlu ne trebalo ili zlu trebalo. Neka se novci nađu za daljnji život u Hrvatskoj ili u inozemstvu.

Naravno sve to znači da na vlasti imamo ljude koji nisu svjesni ni naših problema, a nemaju ni rješenja za te probleme. A mi smo u kapitalizmu osiromašili, kažu da nam je petina stanovništva na granici siromaštva ili siromašno. A ovi na vlasti bi nas još više osiromašili i smjestili u srednjovjekovni mrak, da s prozora bacamo fekalije, urin i stidne dlake, a našu ideologiju bi promijenili u ravnu ploču. Stoga naši stupovi društva ne misle na nas, stvaraju bullshit i đubre gdje stignu, ne misle na našu budućnost, nego misle na sebe. Pa smo mi u crnoj rupi i izgubljeni u svemiru. Pa smo mi pod utjecajem raznih prodavača magle. Pa su valjda zato naši političari grubi, agresivni, empatični, samodostatni i samodovoljni, željni slave, moći i bogatstva. Ali ništa za to, svi političari su takvi. Pa ja kažem da je cijeli svijet bullshit, cijeli svijet nema rješenja za novonastale probleme. Uz to, kod nas vladaju politički metuzalemi koji prave proceduralne greške, koji su skloni korupciji i kriminalu. Što reći za Vladimira Šeksa, kome on još treba? Meni ne treba, kažu da je Joža Manolić doživio svoj 104 rođendan, pa nećemo valjda čekati da i Vladimir Šeks doživi svoj 104 rođendan?

Svima to smeta, svi morogaju, vlakovi prolaze, a mi ostajemo i nikome ništa, sve to djeluje na našu štetu i mi se protiv toga ne borimo, nego šutimo i trpimo. To nam je valjda dala ta naša bajna pretvorba i privatizacija. I ti politički metuzalemi predlažu zakon protiv onih koji neovlašteno otkrivaju korupcijske afere, pa će kod nas sve biti u redu i idilično. A svuda oko nas kruže dezinformacije i fake news, pa se mi ne moramo time opterećivati ili ne opterećivati. Ne moramo se mi brinuti za svoje narušeno zdravlje, nego se

moramo brinuti je li neki novinar otkrio korupcijsku aferu i kako će ga kazniti, a kako će to vlast prikriti. Navodno stoga, stručnjaci kažu da živimo u zanimljivim vremenima, da mnogo toga imamo i znamo, ali da je sve oko nas besperspektivno i beznadno, besperspektivno i beznadno je. I dok je takva vlast na vlasti, tako će ostati, ništa se neće promijeniti.

Zato smo valjda ponovo dobili opijum za narod ili religiju, zato nad nama vlada srednjovjekovna Crkva ili Crkva sa srednjovjekovnom ideologijom. Zato smo valjda imali našu bajnu privatizaciju i pretvorbu. Zbog toga smo u globalu osiromašili. To nam ništa ne vrijedi kad smo mi društvo i država raznih prenemagatelja, raznih lopova, varalica, muljatora, prevaranata, parazita, lažnjaka, blefera i pokvarenjaka. ali im je glavna karakteristika da su to isprazni ili prazni ljudi bez vizije i bez ikakvih talenata. I oni nam govore o nekakvim veličanstvenim vizijama, o tome da ćemo jednog dana postati Švicarska. Pa tko im to vjeruje, tima su vrane ili svrake popile ili pojele mozak, pa su postali bolesni ili sumanut. Ili se svi mi u svemu tome nismo snašli, pa je naš život nekakva ironija sudbine. Mi smo od nekadašnjeg mirnog i bezstresnog života, upali u razne životne katastrofe i probleme.

Pa smo zbog toga svadljivi, pa smo agresivni, pa pucamo po šavovima i skloni smo ubijanju. Rat nam je donio nasilje, pa smo nedruštveni i nasilni. Nas nitko ništa ni ne pita, umjesto nas se donose odluke, a mi to trpimo i šutimo. Kažu da narod ima vlast kakvu izabere, kakvu zasluži ili kakvu zaslužuje, ali ja ne znam zašto narod konstantno bira lopovsku vlast? Ustvari, vlast ne biraju građani koji tu žive nego se neki ljudi masovno dovoze iz susjednih zemalja, pa nas tako ima 4 ili 5 milijuna glasača, a ustvari nas nema ni 3 milijuna jer glasuju i mrtvi, jer glasuju oni koji tu ne žive. Uz to 50 % glasača ni ne izlazi na izbore i tako je godinama, tako HDZ dobiva izbore. I čim HDZ dobije izbore, oni odmah svojim članovima podijele službene bankovne kartice, pa ovi troše kao ludi. Jedni plaćaju poslovne ručkove, jedni kupuju rođendanske poklone, a

drugi se zapute u Austriju u prvu javnu kuću, pa tamo plaćaju prostitutke. Javnim novcem plaćaju privatne troškove. Svakome po željenim potrebama, kao što je nekad bilo ili nije bilo u socijalizmu. Stoga, mi koji imamo slab želudac, psihičke poteškoće, poremećaje raspoloženja, razne strahove, panične poremećaje, depresije na sve to, želimo od toga pobjeći, ali ne uspijevamo, pa se stalno vraćamo i nadamo se da će se stanje popraviti. Ali nema popravka, stanje je takvo kakvo je, zacementirano. Pa nam je zbog toga um potonuo u pesimizam i tamu, pa više ne kontroliramo našu situaciju.

A mi smo samo nekad htjeli pravedno društvo domoljuba, mi smo htjeli pravnu državu, mi smo htjeli ljude koji se lako identificiraju sa svojom zemljom i s nama, a nismo htjeli ljude koji trče u Bruxelles po nekakvo mišljenje koje nama ne odgovara. Mi smo dobili društvo nekakve lažne intelektualne elite, lažne demokracije ili smo društvo antidomoljuba ili onih koji ne vole Hrvatsku. Mi smo društvo gdje neki lako dolaze do svojih ciljeva, lako ih ostvaruju, a mi ostali ih nikako ne ostvarujemo. Jer kod nas se sve može, ako je u pitanju stranka na vlasti, ili ako si ti u pitanju, onda se ništa ne može. Jer kako reći da mi se nešto sviđa kod naših političara, kad mi se kod naših političara na vlasti ništa ne sviđa. Nisu dorasli traženim zadacima, ništa ne uče iz svojih grešaka, ne rade za javnu stvar i nedorasli su za poslove koje obavljaju. I još se ulaguju Bruxellesu i Europskoj uniji, a ovi nas opet smatraju balkanskim divljacima, fašistima i nacionalistima. I nitko ne radi da se ta slika popravi, da mi postanemo civilizirani ili dio Zapadne civilizacije.

No, ja se uz sve to još pitam: kako je moguće da naš slavonski klošar iz Ladimirevaca postaje saborski zastupnik? Ima li toga i u svijetu? Pa koga on predstavlja, mene sigurno ne i nikad neće. Stoga stranka na vlasti sve podmeće pod tepih, a afere se nižu u nedogled i misle oni da ćemo mi to zaboraviti. A mi to ne zaboravljamo, mi imamo dugotrajno pamćenje, mi pamtimo kao slonovi i ne zaboravljamo. Pa nam tako podmeću pod tepih aferu ministricе Gabrijele Žalac, pa podmeću aferu s vjetroelektranama tajnice HDZ – a Josipe Rimac

pod tepih, pa podmeću afere s INOM, HEPOM, pa afere s Agrokorom i sve ostale znane i neznane afere. I sve to košta naš proračun nekoliko desetaka milijardi eura i nikom ništa. Ali zato, ne daj Bože, da mi nešto zgriješimo, pa bili krivi ili nevini, odmah nas se kažnjava. Pa ja tako nikako da se oslobodim lude Mice, ona me nevinog tuži za silovanje, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Pa zato ja razumijem onih sto tisuća muškaraca u svijetu koji obavljaju nasilje nad ženama i femicid.

Ponajprije i ja se tu snalazim kako znam i umijem. Hvala Bogu što nam je pravosuđe korumpirano, pa sam tako i ja našao suca koji moj slučaj gurne u donju ladicu i tamo ga zaturi. Istina je, ja mu svaki puta dam 1.000 eura za kavicu, pa ću to i sada učiniti. I kažem: dobro je, dok se ništa ne radi na tom mom slučaju. I koga briga za mene i ludu Micu. Ipak ja ne znam zašto naše službe zadužene za inozemne poslove ništa ne rade na slučaju oslobađanja BBB- a iz Grčke, jer prošlo je tri mjeseca i ništa, a proći će još tri mjeseca. Valjda se iskušava nečije strpljenje, pa da taj BBB nešto prizna i prikrati si muke. Jer Gordan Grlić Radman mu sigurno neće pomoći, on je sposoban bezuspješno ljubiti nekakve druge ministrice vanjskih poslova i ništa više. A izgleda da nam je i Ministarstvo zdravlja nesposobno, jer ono nikako da kaže mogu li se piti Coca colina mineralna pića ili ne mogu. Stoga, naši političari puno toga obećavaju, lažu, mažu, manipuliraju s nama, vrludaju i izvrcu činjenice, a mora ih se uvažavati, jer oni odlučuju o našoj sudbini. U ondašnja vremena tko je znao tko nam je ministar bilo čega, tko nam je premijer ili predsjednik, a sada moraš to znati, jer oni su stalno na televiziji, jer oni nam nešto važno trebaju priopćiti. Pa je tako i premijerovo Izvješće o stanju nacije nešto važno, a ustvari je također bullshit. U početku on štošta obećava, a na kraju kad podvučeš crtu, nema ništa od toga.

Kada je naš premijer govorio svoje Izvješće o stanju nacije, ja ga nisam ništa čuo, jer je oporba lupala po svojim klupama, a onda su

na kraju svega HDZ – ovcu ustali i počeli pljeskati premijeru na njegovim mudrim riječima, gotovo kao u Staljinovo vrijeme. A naš premijer je samo htio biti u centru pažnje, nije imao što za reći i uzaludno je govorio sat vremena, ali mu ni to nisu dozvolili. Inače on je poremećena ličnost, ne sluša nikog drugog, nego sebe. U biti naše je društvo poremećeno, nitko ništa ne radi ili ako netko nešto radi, to se ne vidi. Ili se vide razne privatne afere. Pa ispadne da ovi u vladi i na vlasti rade samo za svoj džep. Stoga naš premijer želi biti u centru pažnje, gotovo kao svi naši premijeri i predsjednici do sada. I zato on laže i maže, izvrće činjenice i neopravdano se hvališe. Pa to prosječnom slušatelju nije za slušati, a ni gledati, pa on ljutito gasi svoj televizor i kaže:

„Opet naš premijer nesuvislo blebeće i gubi naše vrijeme.“

Dakako radilo se u tom govoru o govoru bez sadržaja, o stranačkim obećanjima, o prodavanju magle, o statističkim neistinama i nečim što nema veze s našim stvarnim problemima i sa stvarnim svijetom. Takvi smo mi, pa nam to treba, a kome to ne treba taj gasi televizor. I sve je to u skladu s učenjem američkog filozofa Harrya Frankfurta o bullshitu ili kenjaži kako su to preveli naši prevodioci. A s tim i takvim bullshitom koji nema veze s činjenicama se bave i ostali naši ministri, borci za ljudska prava, političari, gradonačelnici, tajkuni, poduzetnici, domoljubi, crkvenjaci, branitelji i razne udruge. Pa smo mi društvo velikih i malih seratora. Veliki seru na veliko, a mali na malo. I tako iz dana u dan, iz vijesti u nove vijesti, stalno nam netko prodaje maglu, govori nekakve mitove, nekakve neistine, krive statističke podatke ili svoje laži. A mladi ljudi to ne mogu slušati, pa odlaze iz zemlje. A onima koji ostaju se ugrožava socijalno i materijalno dostojanstvo. I više nitko ne govori da su to laži, nego su to spinovi, ma što to bilo i ma što to značilo.

Mi stalno živimo u gospodarskoj recesiji i krizi, to nam je izgleda sudbina, jer mi se ne razvijamo, nego nepopravljivo zaostajemo, uz mnogobrojne koruptivne afere ministara i ostalih dužnosnika. A

članovi niže i srednje klase bi samo htjeli pristojno živjeti kako dolikuje ljudima koji su pristojno živjeli u socijalizmu i ništa više i ništa manje. Žele uredan poreski sustav, žele pravnu državu i pristojno plaćene poslove. Nitko ne želi prodavače magle, mutikaše, nezalnice, poslušnike, uhljebe i one koji često rade bullshit. Pa su toga svjesni ovi iz opozicije, no i oni se ne služe činjenicama i istinama, nego neistinama i lažima. A nama je dosta lažnih statistika, bezidejnosti bez konkretnih programa, lažnih postignuća o našoj zaposlenosti i istini o rastu našeg BDP i rastu naših prihoda. I pitamo se: treba li nama vlada takvog kontinuiteta ili vlada rizičnih promjena? Ali kako se kod nas ništa ne mijenja, doživjet ćemo neizbježni kontinuitet i živjet ćemo bez promjena.

Nažalost kod nas promjena nema, pa nema i tako više od 30 godina. Jer ovi naši na vlasti ili oko vlasti su naša najgora, neiskorjenjiva društvena anomalija i krpelji. Uništili su srednju klasu, pa nas je više siromašnih, nego bogatih. A umjesto toga prestalo se pričati i o Švicarskoj, nekadašnjem našem snu. Pa nam je sve postalo naša noćna mora. Jer su nas ovi na vlasti poslali u male, prijevremene mirovine, pa sad imaju dvije trećine nezadovoljnih umirovljenika na pragu siromaštva i trećini onih koji rade za mala ili nikakva primanja. No to njih uopće ne brine, oni imaju svoje biračko tijelo, a ovi znaju za koga će glasati i koga će birati. Jer koga će se birati nego svoj svoga. To je ta naša koruptivna hobotnica i politička patologija. Jer oni su sebi udijelili plaće od 3 do 5 tisuća eura, a i kradu gdje stignu i gdje mogu, jer prilika čini lopova, a naše prijevremene mirovine su 3 ili 5 tisuća kuna i mi ne možemo nigdje ništa ukrasti. A je li to osmišljena ili nije osmišljena patologija, ja ne znam. Je li to sinkronicitet, puka slučajnost ili je to događaj s razlogom, ni to ne znam.

Ja nekad kažem da mi se zlo događa zato što nisam svojoj partnerici omogućio spektakularno uzbuđenje, vrhunac i sladostrašće. Jer meni treba vremena da se odlučim na igre i igrice s ženama. Zbog toga su žene sa mnom nezadovoljne i nezadovoljene, pa izazivaju li

ga, izazivaju. Pa se sukobljavaju s nama, pa se svađaju i inate s nama, pa stradavaju od nas. Jer mi ne želimo nekorektne i promiskuitetne žene. Jer mi ne želimo da nas one razočaravaju. Jer kažu da je u svijetu prošle 2022. godine stradalo gotovo sto tisuća žena, a više od pola žena su ubili njihovi partneri, pa kažu da se čovječanstvo bori s duboko ukorijenjenim nejednakostima i nasiljem nad ženama i djevojčicama. Pa tako kažu da nasilnici ubijaju žene kao muhe i druge štetočine. A mi ovdje na Balkanu smo potomci Grofa Drakule, mi smo pobornici normi patrijarhalnog društva, mi smo homofobi, ma što to bilo i ma što to značilo, mi držimo do standarda ženske ljepote, pa ništa ne uvijamo ili se ništa ne sramimo, pa imamo opravdanje za to svoje nezdravo ponašanje. Pogotovo onda kada nam se žene više ne sviđaju, a meni se Marianna definitivno više ne sviđa. Ne privlači me i ne uzbuđuje me.

Uostalom prošla je oluja, uragan, tornado i tajfun, ja sam joj tada pomogao, pa neka ona krene svojim neizvjesnim putem. Neka traži bogate Amerikance, pa neka si traži novog supruga. Jer ja ne volim seks bez nečijeg pristanka, ne volim ja ženske traume. Jer žena se lako može proglasiti žrtvom spolnog nasilja. Dovoljno joj je da iz one njene stvari dođe do mozga i kaže:

„Pa ti si me silovao.“

I ja dolazim do još jedne lude Mice, ja dolazim do novih nerješivih problema. A ja ni ne znam što luda Mica hoće od mene osim novaca. Pa se ona sada sudi sa mnom, pa me progoni, pa traži veze na sudu, pa pronalazi korumpiranu sutkinju Biserku, pa ona sudi u njenu korist.

POGLAVLJE 2

Kažu da nam je sve zlo ovog svijeta zbog toga što naši ljudi nisu pravi i iskreni vjernici i pravi domoljubi, što je naš čovjek nedosljedan u onome što želi, što govori i što misli, pa je među nama previše kukolja, previše kriminalaca i zločinaca. Zato kod nas na svakom uglu ima raznih monstruma i čudovišta, zato kod nas postoje priče o vukodlacima, Baba Rogama i vješticama, zato nas sastave razne ekološke katastrofe, zato nas sastavi svinjska gripa. Zato su kod nas ugroženi sudionici Domovinskog rata i konzumenti alkohola, zato su kod nas ugroženi oni psihički ubrojivi ili neubrojivi, zato su kod nas ugroženi pedofili, oni s poremećajem osobnosti i bez grižnje savjesti. Zato su kod nas ugroženi oni koji imaju mlohavu čunu, kojima ne funkcioniraju testosteroni, jer za njih kažu da su sjedilački orijentirani. Pa naš čovjek često krene u nekakav osvetnički pohod i onda se osvećuje prvo svojim bližnjima, a nakon toga kome stigne.

A u svemu tome najviše trpe naše žene, jer njih preko 50 % na doživljava nikakve seksualne vrhunce i nikakvo sladostrašće. Sve mogu od nas doživjeti, ali ne i sladostrašće. Ja, nakon svog velikog truda, nakon što sam pokušao stimulirati sve njene erogene zone, pitam moju bivšu suprugu:

„Jesi li ga doživjela?“

A ona odgovara:

„Nisam.“

Pa sam ja od svega toga odustao, jer koliko god se ja trudio, moja žena kaže:

„Nisam ništa doživjela.“

A za sladostrašće kažu da je dobrobit i za žene, ali i za muškarce, da se time poboljšava fizičko i mentalno zdravlje, da se time poboljšava imunitet i opće stanje. Da se popravljaju njena kardiovaskularna slika i cirkulacija.

Što ja mogu kad je opće stanje moje bivše supruge nikakvo, kad ono nije na zavidnom nivou, pa ona govori to što govori. Možda sam ja trebao upoznati njen erotski otisak, njenu mapu uzbuđenja, ali kad sam u to krenuo, otkrio sam da ona uopće nije senzualna, nego je više nastrana, pa sam od toga odustao. Shvatio sam da je badava trud koji ja ulažem u nju. Ili je ona od svega odustala, odustala je od mene jer sam ja izgubio posao, postao sa nezaposlen, bez primanja i bez svih onih financijskih sredstva. A što je ženi stimulativnije od svega nego financijski moćan suprug, kada ona ima novaca koliko želi i koliko treba ili ne treba. Tada ako ona ni ne doživljava seksualna sladostrašća, može ih glumiti, a ostaju joj novci i trošenje na nove krpice. Sada moja bivša supruga to nema, pa je otkazala moje usluge. Više nije sa mnom, podnijela je papire za razvod braka i razvela se od mene.

Stoga jedan svećenik, kad je doznao za sve to i bez obzira na sve kaže:

„Nećete pronaći ljubav bez križa, a križ nećete moći nositi bez ljubavi.“

Samo ništa to ne znači i ne vrijedi, kad mi ne osjećamo ljubav prema bližnjemu svome. Mi se možemo tješiti i ništa više i ništa manje, jer mi idemo u krivom pravcu, jer mi rijetko idemo na mise, jer mi gubimo ili smo izgubili vjeru u Boga. Mi lažno manifestiramo naše katoličanstvo i ništa više. Mi se ne držimo evanđelja, iako licemjerno tvrdimo suprotno. Pa tako posjećujemo razne procesije, posjećujemo križne putove, pa slavimo razne gospe, onu sinjsku ili onu aljmašku, ali da smo pravi i iskreni vjernici, nismo. I nešto tu ne štima. Jer mi smo razočarani onima na vlasti, mi smo razočarani raznim nepravdama i našim daljnjim osiromašenjem. Pa samo oni s

iskrivljenom slikom svoje stvarnosti mogu živjeti u tom svijetu i u tim okolnostima. Pa tako naš čovjek godinama pati, pa se godinama kažnjava što živi u takvoj zemlji i mrzi ljude oko sebe. Pa mu nije do ljubavi prema bližnjemu svome.

Kaže se: prilika čini lopova, kriminalca ili zločinca, ali ja se pitam: kako su svi zbog toga lopovi, kriminalci i zločinci? Kako netko nije častan i dosljedan u svom moralu. Jer sve bi drugačije bilo da su naši ljudi i naši političari pravi vjernici i pravi domoljubi. Ali valjda je to nešto krivo u našem odgoju. Valjda je nešto krivo u našem svjetonazoru i u našim vrijednostima. Valjda da je drugačije bi nam bilo puno bolje. Ali što je tu je, mi živimo na nemirnom Balkanu, pa je valjda dobro da smo i takvi. To nam navodno kažu oni iz Domovinskog pokreta, barem ih ja tako razumijem. Pa smo mi zaglavljani u našim razočarenjima, u našem stresu i našim frustracijama. Pa smo mi nezadovoljni, pa se osjećamo loše, pa smo izgubili samopouzdanje, pa smo mentalno bolesni, pa smo zarobljeni u prošlosti, pa smo agresivni i tuče nas adrenalin. A samo bi se trebali posvetiti sebi. Jer smo mi kao naše žene koje kažu:

„Sve je to trajalo prekratko, nisam se ni snašla, a sve je gotovo.“

„Što je prekratko? Prekratko je sve ispod 3 minute.“

„Privremeno si ejakulirao, tek si penetrirao u mene, a već je gotovo. Time si me razočarao, pa sam ja frustrirana.“

„Pored svih tih naših problema, tebi je to glavni problem.“

„Nego što.“

„Stručnjaci kažu; svaki seks ispod tri minuta je zabrinjavajući, a naš je trajao barem tri i pol minute.

Mene tu ništa ne frustrira.“

„Mene to jako brine i frustrira.“

Mene baš briga za moju bivšu ženu. Mene baš briga što se rade radovi na Žnjanu, pa su Splicićani nervozni jer netko im uskraćuje poznati jebodrom, a Splicićanke su zabrinute zbog gužvi i manijaka. Mene brine to što u naših političara nema nikakve ljudske topline, nego ih odlikuje hladnoća i nerazumijevanje narodnih masa. Nekako oni nisu usvojili pravi svjetonazor ovih beskrupuloznost. Kao da nisu sa ovih prostora, kao da nisu prihvatili pravi vjerski odgoj i pravi vrijednosni sustav, nego su nezamisliva zlopamtila. Svi kao slonovi pamte zlo što nam je netko učinio, od Turaka, Austrijanaca, Mađara i Srba i onda se osvećuju, onda su neugodni i svadljivi, a pravi vjernici bi trebali sve praštati i zaboravljati. Takvi bi trebali biti, ali nisu takvi. I tu je naš vjerski odgoj zakazao, jer oni se predstavljaju pravim vjernicima. Uz to ovi na vlasti se baš ne snalaze u svojim poslovima, ne obaziru se rade li dobro ili loše, ne obaziru se na bilo što. Kao da ih nije briga za nas sirotinju i raj. Kada prođu izbori, kada se uhljebe, loše govore, loše komuniciraju s narodom i ženama i nemaju smisla za humor. Misle da su simpatični, a nesimpatični i ružni su do granice pucanje i gađenje. Ali ima ih koji ih vole, to su poslušnici i uhljebi. Pa smo mi tako poslušničko društvo i društvo uhljeba. Pa se mi svi ulagujemo Andreju Plenkoviću i njegovim lažnim statistikama i njegovim lažima.

A ja se ne mogu baviti uzrocima i posljedicama tih njegovih laži. Jer ja ne znam čini li on to svjesno, podsvjesno ili nesvjesno. Kod nas se podsvjesno misli da su naši političari obdareni, da imaju veliku čunu, a onda za još njihova mandata se doznaje da to nije tako, da su oni erektilno disfunkcionalni. Njima je politika i vlast važnija od seksa. Možda im je još važno: jutarnja kava, dobra knjiga, dobar film, prijatelji i kupovina i oni su proglasili seksualnu krizu. Jer kad oni dođu na vlast, njima se seks gadi, oni psihološki seksaju ili masturbiraju slabije i siromašnije. I govore:

„Bez seksa molim, mi smo političari. Mi se bavimo ozbiljnijim stvarima. Mi se ne bavimo romantikom i zavodjenjem. Mi vodimo ovu našu zemlju.“

A meni je bilo dosta baviti se socijalističkim i samoupravnim životom, htio sam se baviti građanskim ili malograđanskim životom, a ti naši političari su mi to uskratili, pa se ja moram baviti egzistencijalnim pitanjima kako platiti režije, kako platiti lijekove i kako imati dovoljno za hranu. A to jednostavno ne uspijevam, pa ulazim u razne minuse. Uz to, ti naši političari me pokušavaju kontrolirati, pa me vrijeđaju i ponižavaju. Uz to, oni bi rado zamijenili svoje stare žene za nešto mlađe. Takav je naš političar Zlatko Mateša i Vladimir Šeks. Oni su si našli žene mlađe 30 ili 40 godina. A naši pedesetogodišnji političari bi nešto mlađe, nešto od 20 ili 30 godina, jer samo se uz takve žene se uzbuđuju.

Stoga ja ne znam što mi je bilo pa sam se tako sjetio neke djevojčice Mirjane iz mog ranog djetinjstva. Ona je svojevremeno bila moja noćna mora, jer nisam znao što da radim s njom. Naime, mi smo se igrali onih ranih dječjih igara kao: Tata i mama ili Doktora, a ona kad nije znala reći što želi, zadigla bi suknu i pokazala mi svoje gaćice. Mogu reći da je imala čiste, bijele gaćice, jer u onim vremenima nije bilo drugih. Ja tada, sa jedanaest ili dvanaest godina nisam znao što to znači, nisam znao da pravi muškarci mogu nanjušiti seksualno uzbuđene žene, nisam znao svrhu žene u reprodukciji, a valjda je to značilo kao poziv na seks. Možda je to bilo prerano za ono vrijeme, ali bilo je tako. No, mene to tada nije uzbuđivalo, nego me je razdraživalo. Zašto mi ona pokazuje svoje gaćice, a ja njoj nisam htio pokazati svoje gaćice jer su bile žute odnapreda, a smeđe odozada. Stoga sam ja osjećao sram, i nikako nisam vikao:

„Rozgo, kraljice, pokaži nam svoje gaćice“.

Jer kažu da u nekim krajevima Rozgine gaćice izazivaju delirij u publici, a kod nekih sablazan. Ti mora da su za feminizam i kažu:

„Rozga degradira žene i stavlja ih u neprimjerenu ulogu objekta kojim se muškarac poigrava.“

Pa bih ja volio ponovo sresti tu Mirjanu i pitati je što joj je značilo to pokazivanje gaćica. No, bojim se kako su žene nerazumna bića, i da mi ona ne bi ništa odgovorila. A da li je to njeno pokazivanje značilo nekakvo zeleno svjetlo, ja ne znam. Muškarac je u ona vremena morao prepoznati verbalne ili neverbalne ženske poruke. Ja sam znao da žene šalju sljedeće znakove: zabacuju glavu ili kosu, polažu ruke na bokove, da glade odjeću, da usmjeravaju svoja koljena prema muškarcu, ali da pokazuju svoje gaćice za to nisam znao. Pa sam se ja pitao što je ženino normalno ili nenormalno ponašanje. Što je normalno ponašanje, a što patološko ponašanje. Ja sam se tada držao društvenih normi i moralnih vrijednosti. Ja sam tada vodio brigu o ženskoj čistoći i nevinosti, religijskom narativu čistoće i glorifikaciji djevičanstva. Bio sam član tog našeg patrijarhalnog društva.

Kao da sam ja tada znao da žene vole da ih se dira po erogenim zonama, po dražici, vagini, usnama, bradavicama, grudima i bedrima. Stoga, ja više ne razgovaram ni s Mariannom, jer kako ćeš razgovarati s nerazumnim bićem. Pa se ja okrećem samom sebi, bježim od Marianne i kažem:

„Bježi od mene. Ja sam potomak Grofa Drakule. Napit ću ti se krvi. Ja sam vampir, trebam tvoju krv, a ne tvoje tijelo. Tako vampiri funkcioniraju odvajkada, to je njihov modus vivendi.“ Jer stupili smo mi u kapitalizam, A Karl Marks je kapitaliste još zvao Drakulama, krvopijama ili vampirima. Pa i ja tako kažem i govorim. Jer i ja sam sklon bizarnom praznovjerju da su za koronu krivi vampiri i Grof Drakula. Ako su nekad bili krivi za širenje tuberkuloze, kuge i kolere, onda su danas krivi za širenje korona virusa. Jer nitko mi ne daje druge argumente, a ja srećom nisam imao koronu. Držim se dalje od nje.

Jer Grof Drakula je žene smatrao za svoju hranu, nije on u ženama vidio ni seksualne objekte ili subjekte. Od njih je on samo sisao krv. Svoje očnjake bi on zarivao u njihove vratove i odatle je sisao krv, sve dok žena ne bi pala od nedostatka krvi. Stoga ja kažem:

„Stradat ćeš od mene. Ne mogu se ja kontrolirati.“

„Naravno da ću stradati od tebe kad si ti neandertalac i pračovjek. Ti bi mene iskoristio za seksualno zadovoljstvo, a onda bi me odbacio kao staru krpu. Ti žene tretiraš kao prostitutke“ A ja se sjetim da smo se mi donedavno uvažavali, da smo si mi udjeljivali poljubac za dobro jutro, da smo jedno drugo aktivno slušali, dok smo sada sretni ako nešto ne čujemo ili prečujemo. Da smo se držali za ruke, da smo se mazili i pazili. Da mi je Marianna donosila kavu u krevet, a sada je to netragom nestalo i Marianna tvrdi:

„To se nije dogodilo i nije se događalo.“

Marianna nikako ili nikuda ne ide. Ne da se ona otjerati. Ona stoji čvrsto i postojano kao ondašnje klisurine i kao ondašnji prokletnici svoje domovine, a ja nikako da se riješim svojih bullshitova. Nikako da se oslobodim svog i njenog palanačkog uma. Ali bih rekao da to nema veze jedno s drugim. Jer nas žene tuže za spolno uznemiravanja, a mi uopće nismo zainteresirani za njih. Nama seks više nije osnovna potreba, stoga kažu da ga muškarci moje dobi, uopće ne upražnjavaju seks. Muškarci moje dobi bi najradije živjeli bez seksa. A to ženama posebno smeta, jer seksolozi tvrde da nedostatak seksa nije dobar za naš život i naše zdravlje. Jer u biti mi nismo spremni ni za kakvu promjenu, pa ni za onu malu. Stoga se ne bi trebali čuditi što nismo raspoloženi za seks, što smo lijeni i što nismo za zadovoljstvo sa svojom partnericom. Jer ona ne vadi svoje seksi rublje iz neke tajne ladice. Jer ona se više ne koristi tajnim mirisima i više ne ide kod frizerke.

A ja se pitam: zašto nemam sreće s ženama? Zašto susrećem samo nekakve ludače? Zašto se za mene lijepe lude žene? Jesam li ja magnet za privlačenje takvih žena? Je li to moja struktura ličnosti? Je li to zbog toga što ja često propitkujem je li nešto bullshit ili je no bullshit? Pitam se: zašto ne srećem dobre i pristojne žene? Valjda to ima nešto s traumama iz djetinjstva, sa našom sviješću i podsviješću. Morat ću ponovo pročitati Freuda, pa možda nešto doznam ili možda mi ništa ne bude jasno. Jer nema toga koji će mene u nešto uvjeriti. Jer meni nije jasno da žena koja je imala oca alkoholičara ili narkomana završi s mužem pijancem i narkomanom. Meni nije jasno mogu li se ja izliječiti ili ne mogu, kada ću ja od sebe otkloniti bolnu prošlost i kada će nestati ožiljci iz djetinjstva? Meni nije jasno kada će Marianna skinuti svoju masku i progovoriti normalnim glasom? Pitam se: prepoznajem li ja nečije uzroke i znakove traume? Prepoznajem li ja nekakvo svoje zanemarivanje iz djetinjstva, prepoznajem li ja nasilje, prepoznajem li ja rasizam i diskriminaciju. Jer ne želim ja imati PTSP, kroničnu bol, probleme s želudcem i kronične glavobolje.

Valjda stoga sam se svojevremeno odlučio za tantrički seks. Valjda stoga mi se u životu ukazao moj nekadašnji prijatelj Zdravko, valjda mi je zato on nudio tantričke stolice i tantrički masažer i kad se s tim zakompliciralo, onda je nestao kao da ga je crna zemlja progutala A meni su ostali nerješivi problemi. Valjda zato mi je on nudio ludu Micu da s njom otkrivam tajne tantričkog seksa. A ja sam bio toliko naivan da sam povjerovao da primarni cilj tantričkog seksa nije postizanje orgazma nego emotivno i tjelesno zbližavanje partnera. I nisam se ja emotivno zbližio s ludom Micom, nego sam se udaljio. Valjda je u to o tantri povjerovala i luda Mica, ali ne znam zašto me sada ona tuži za silovanje, duševne boli i da sam joj narušio čast i poštenje. A mi smo u to ušli svjesno i pod punom odgovornošću. A ona je jedna stara žena, nema ona ni časti, ni ugleda, a ni poštenja, a ponaša se kao nekakva djevica. A ja sam tih dana čitao da je kod nas svaka druga žena nezadovoljna i nezadovoljena, pa sam se ja tako

toj jadnoj ženi smilovao jer osjetio sam njen miris i energiju. Jedino tako ja to mogu objasniti.

Ja ne znam tko je u svemu tome psihopat, jer se nisam bavio psihologijom i psihopatologijom svojom svakodnevnom. Odavno ja nisam pročitao ni jednu knjigu psihologa Freuda. Stoga se ja pitam: kome je poremećena struktura ličnosti, ali da nekome jeste, to mi je poznato. Stoga ja bježim od tih i takvih žena, bježim od žena koje su pune raznih ožiljaka i praznina, koje su pune trauma i raznih bolesti, jer ja mislim da su one psihopatkinja ili da imaju psihopatsku strukturu ličnosti. A ja tražim spas, pa se želim izvući iz nepotrebnih drama, svađa i natezanja. Ne želim ja ni prigovore, ni kritike, a ni uvrede. Ne želim ja ni ponižavanja, jer sve je to zbog nedostatka ljubavi. Jer ljubav dođe i onda iznenada ode daleko od tebe. A to sve može donijeti zdravstvene probleme, jer srce mi je odavno slomljeno, odavno me tijelo boli, odavno moj kortizol ne funkcionira kako treba, odavno mi je imunološki sustav nefunkcionalan. Odavno ni ja ne funkcioniram kako treba.

POGLAVLJE 3

Ali što je bila kap koja je prelila čašu između mene i Marianne? Nije to bila činjenica da je tu na Yucatan i Chicxulub pao asteroid koji je izbrisao dinosaure i 75 % živih bića na Zemlji, da su valjda zračenja od tog udara još i danas prisutna i intenzivna. Nije me smetalo ni to što Marianna voli prljave razgovore, jer to ona govori na španjolskom jeziku, a ja to i tako ne razumijem. Briga me je bilo što si je ona na taj način stimulirala hipotalamus, što se ona na taj način opuštalala i smanjivala stres. Ja sam tu nelagodu rastjerivao od sebe. Rastjerivao sam od sebe i dušikov oksid koji je njeno tijelo ispuštalo u vaginu i maternicu, a što nije bilo ugodno. Nije me smetalo to što se kod nje sve širilo, na primjer klitoris, njeni mirisi, vaginalne usne, bradavice ili dojke. Nije me smetalo što su joj se ubrzavali otkucaji srca, puls, disanje, krvni tlak, što je ona porumenjela i što joj se ukazalo seksualno crvenilo. Što se ona napela u bedrima, bokovima, rukama, grudima i stražnjici i što na kraju ona doživi nekakvu kontrakciju ili sladostrašće. Valjda je to tako i ne može drugačije. Tješio sam se time da se mora nešto i otrpjeti, ako se želim družiti s ženama.

Jer ja želim biti sretan kao nekakav Finac. Jer kažu da su Finci već sedam godina zaredom najsretnija zemlja na svijetu. A mi smo se na toj tablici sreće spustili sa 59 mjesta na 64 mjesto. Ja sam htio djelovati na svoj hipotalamus, želim se na taj način opustiti i smanjiti stres. Ja sam tu nelagodu rastjerivao od sebe. Rastjerivao sam od sebe i dušikov oksid koji je njeno tijelo ispuštalo u vaginu i maternicu, a što nije bilo ugodno. Nije me smetalo to što se kod nje sve širilo, na primjer klitoris, njeni mirisi, vaginalne usne, bradavice ili dojke. Nije me smetalo što su joj se ubrzavali otkucaji srca, puls, disanje, krvni tlak, što je ona porumenjela i što joj se ukazalo seksualno crvenilo. Što se ona napela u bedrima, bokovima, rukama, grudima i stražnjici i što na kraju ona doživi nekakvu kontrakciju ili sladostrašće. Valjda je to tako i ne može drugačije. Tješio sam se time da se mora nešto i otrpjeti, ako se želim družiti s ženama.

Sve bih ja to mogao prihvatiti i to bih tolerirao. Za mene je ta kap bilo to da se Marianna javila na natječaj za najljepšu stražnjicu svijeta ili za Miss BumBuma. Naravno, da mene nije ništa pitala. Tko sam joj ja? Nitko i ništa. Mene se ništa ne pita. Ja joj služim samo kada su oluje, uragani, tajfuni i tornada. A na to natjecanje u Brazilu se javlja 15 do 20 tisuća žena i ne zna se koja je tu stražnjica najljepša, jer kažu da postoje 5 i 7 vrsta ženskih stražnjica i koju onda odabrati? Nekom se sviđaju jedne, a drugima druge, treće ili pete stražnjice. Ja jednostavno ne vidim smisao toga svega. Jer kako odabrati najljepšu stražnjicu između 15 tisuća različitih stražnjica? Sve je to nekakav egzibicionizam, pa kad neki muškarac poludi i pokaže nekoj ženi svoj penis, ja to ne smatram neprimjerenim, ja ga ne smatram čudnim, ja ga razumijem. Svi mi imamo potrebu pokazivanja svog oružja i svog spolovila. Svi bi mi stavili svoje oružje u lijepu stražnjicu. Za mene mogu reći da imam nepredvidljiv penis, u početku on bude mali, a onda naraste. A kažu da četvrtina penisa su uvijek iste veličine, pa bih i ja poželio penis koji je isti u opuštenom i u krutom stanju.

No, mene ipak zanimaju žene, pa bih ja ako se mene pita organizirao natjecanje najljepše vagine. Jer netko kaže da je svaka vagina posebna i da ih ima pet različitih vrsta. Da postoji Barbie vagina, zavjesa, napuhana, potkova i tulipan. No, ja ipak više volim gledati vagine, nego stražnjice. Zato je Marianna prvo vježbala, pa je išla u teretanu, pa je išla na fitness, pa je tverkala po kući i mene zavodila, a onda je puno gledala u ogledalu svoju stražnjicu. I ja ne znam zašto žene ako imaju stražnjicu obrnutog srca žele okruglu ili zaobljenu stražnjicu kao Kim Kardashian. To je valjda današnji trend. A meni je u biti svejedno ima li žena kockastu, malu, veliku, prćastu, čvrstu, mekanu, u obliku V, u obliku A stražnjicu. Meni je bitno da se stražnjica uklapa u položaj kukova i u mišić gluteus. Nisam ja kao naša nekadašnja premijerka Jadranka Kosor koja kaže da je pokazivanje stražnjice seksistički, pohotno, nemoralno, perverzno i egzibicionistički. Nego kažem: samo ti pokazuj svoju lijepu stražnjicu.

Sve je to smiješna strana krize srednjih godina, koja pogađa muškarce, ali i žene. Pa ja tako pitam Mariannu jer sam čuo da se sprema na natječaj za najljepšu stražnjicu svijeta: „Jesi li bila na operaciji za uljepšavanje stražnjice? Jesi li ti pristalica tog globalnog trenda, pa si bila na estetskoj kirurgiji? Jesi li odstranjivala masnoće, jesi li bila na liposukciji ili si ubrizgavala botoks?

Jesi li i ti ubrizgala si silikone?“

A ona ništa ne odgovara, nego kaže:

„Hoćeš li mi pomoći?“

„Kako ti ja mogu pomoći?“

„Htjela sam imati ljepšu stražnjicu, pa sam u nju gurnula i zaglavila igračku.“

Ja znam da ljudi i žene guraju svašta u svoje šupljine, u svoju guzu, vaginu, penis, uši ili grlo. Pa tako ljudi guraju u uši: sapun, tampone, maramice ili dudice. U nos guraju: hokejski pak, žvake, ribolovni plovak. U grlo guraju dugmad, božićne igračke. U penis neki guraju gumene cijevi i igle, a žene u svoju vaginu guraju: japanske kuglice, igle za pletenje, drogu i razne boce i bočice. Dogle, žene u svoje stražnjice guraju razne, čudne stvari, a te su: razne igračke, četkice za zube, bubnjarske palice, svijeće, golf loptice, lule, limenke ili boce piva ili soka, boce šampona ili toalet papir. Stoga ja kažem:

„Što ja imam s tim? Meni nisi ni rekla da ideš na natjecanje Bumbum.“

„Trebam obaviti veliku nuždu.“

„I ja bih ti trebao izvaditi tu igračku?“

„Pa da.“

„O kojoj se igrački radi.“

„Radi se o divovskom dinosauru.“

„Koliko je velik taj dinosaur?“

„Negdje dug je 25 centimetara, a širok je 7 do 8 centimetara.“

„I ti si to čudo uspjela gurnuti u svoju stražnjicu?“

„Htjela sam imati stražnjicu kao Kim Kardhasian.“

„Kada će ti biti to natjecanje?“

„Bilo je, ali taj dinosaur ne ide van, a ja nisam išla na wc već pet dana.“

„Sada si mi ogadila sve izbore za miss. Nikad ih više neću gledati, ja ovdje na Yucatanu tražim dinosaure, a na izbori za miss misici iz guzice može ispasti dinosaur. Idi u bolnicu na hitnu, pa neka ti oni iz rektuma vade golemog i čudovišnog dinosaura.“ Marianna je zašutjela, malo se se zamislila, pa kaže:

„Stid me je. Mi smo ipak katolička zemlja.“

„Kako te nije bilo stid gurati golemog dinosaura u stražnjicu. Tada nisi brinula o vašem moralu. Nisi li mislila o tome da se dinosaur može zaglaviti?“

„Hoćeš li mi pomoći ili nećeš?“

Rekao sam joj da se okrene i skine hlače i gaće. Kad se skinula, iz stražnjice joj nije ništa virilo. Rekao sam:

„Ne mogu ja to.“

„Pokušaj!“

„Kažem ti: ne mogu! Za mene je to noćna mora, da je barem moja mama tu, ona bi to izvadila, njoj se to ne gadi.“

„Čula sam za korpu vašeg ministra vanjskih poslova Gorana Grlić Radmana. On se izblamirao, a njemačka ministrica vanjskih poslova Annalene Baerbock ga je okrutno odbila. Kažu da je poljubac vašeg ministra odvratn i degutantn.“

„Ne znam ništa o tome.“

„Vašeg ministra vanjskih poslova je odbila njemačka ministrica vanjskih poslova.“

„To sam shvatio.“

„I ti mene odbijaš?“

A ja još jednom kažem:

„Taj dinosaur je otišao predaleko, ne da se on izvaditi. Moraš ići na hitnu.“

„Možda imaš pravo i tako trebam ići k ginekologu.“

„Zašto trebaš ići k ginekologu?“

„Onaj tko preboli oluju, uragan, tajfun ili tornado kao da je prebolio moždani udar. Kod nas kažu da takav ne bi trebao koristiti kontracepcijske pilule.“

„Ne znam za to.“

„Je, je. Struka je to potvrdila.“

„Onda idi ginekologu i reci mu za taj problem izgubljene igračke. Kaži da neko dijete plače za tim ogromnim dinosaurom i da ovdje na Yucatanu nema dinosaura, nego ih ima u tvojoj guzici.“

„Najradije bih te istukla zbog takvih izjava. Ti me ponižavaš. Ti izazivaš u meni gađenje i bijes.“

Kao da ona u meni ne izaziva gađenje i bijes. No, meni je svejedno što bi mi Marianna najradije učinila. Ja sada imam druge prioritete, a jedan je pobjeći iz Meksika. Ja želim preokrenuti stvari. Nemam više nikakvih obaveza ovdje u Meksiku, a želja mi je otići nekud drugdje. Želim nahraniti svoju dušu drugim sadržajima. Želim doživjeti spontanost s nekom drugom ženom. Jer sam osjetio nekakvu sramotu, osjetio sam da sam srednjovječan i osramoćen. Jer više ne želim čačkati po Marianni, više joj ne bih čačkao ni dražicu, a kamoli guzicu. A hoće li me ona mrziti, hoće li se ona ljutiti na mene, baš me brige. Jer Marianna je valjda tada zašutjela, ostavila me na miru, jer i ona je svjesna svoje tamne strane psihe, ona je svjesna svog pomračenja uma, ona je svjesna da mi donosi užas, jer ja se više ne znam nositi s tim njenim strahom od oluje. Ja znam da je to kraj između nas dvoje., da nas više ništa ne veže. Jer ona ne može oprostiti što je nisam oslobodio te igračke, ona to ne može zaboraviti, ona se mora nekako osvetiti. Tako je to kod primitivnih naroda, uz to mi ipak nismo toliko intimni.

Stoga ja nisam htio gurati prste u njen analni otvor i vaditi ono što se u njemu zaglavilo, jer joj ja nisam htio pomoći. Jer joj ja predlažem bolnicu i hitnu pomoć. Jer ja sam pogledao njenu stražnjicu, a iz nje nije virila ni noga, a ni glava dinosaura. Neka samo ona ide do ginekologa, a on neka joj to vadi. Pa to mu je osnovni posao. Meni bi to i tako narušilo regulaciju šećera u krvi i mog tlaka. Šećer bi mi sigurno bio 20, a tlak 160/100. Jer za mene je to stres, a kada sam u stresu tada mi je visok šećer i tlak. Jer ja bih se htio

okrenuti drugim stvarima. Sve me je to ljutilo, činilo me nervoznim i dovodilo do ruba živčanog sloma. Okrenuo bih se Carl Gustavu Jungu i njegovom sinkronicitetu za koji on kaže da su to vremenski podudarne pojave uzročnih događaja, ma što to bilo i ma što to značilo. Dakle treba otkriti uzroke, a onda će se pronaći i posljedice. Ali što kada se uzroci ne mogu otkriti? Što kada se ne može otkriti ni akcija, ali ni reakcija? Šamani to nekako jednostavnije kažu. Oni za sinkronicitet kažu da je to svjetionik koji kao analogni radio usmjerava signal i pokazuje da se koriste ispravne procedure i metode. A ja kažem ma što to bilo i ma što to značilo. Jer to meni nije jasno i nije precizno, jer kažu da se sinkronicitet nemoguće predvidjeti i preduhitriti. Samo znam da su Tuđman i Sanader stvorili takav sustav, a naš premijer Andrej Plenković ga je nastavio i ne može ga se riješiti. Pa nam iz elementarne pristojnosti ili nepristojnosti stalno laže i govori nam nekakve statističke podatke o našoj uspješnosti. A mi smo neuspješni do krajnjih granica, a moja privremena mirovina je nedovoljna za moje potrebe i za moje troškove.

Uz to, moje dvije posljednje žene koje su me tužile potražuju moje novce. I ne znam je li pitanje vremena da ga one dobiju, a to je moja djedovina i očevina, pa ja ne znam što te dvije žene imaju s tim i zašto bih im ja to morao prepustiti? Pa se ja borim protiv tih žena i protiv nepravednih pravosudnih organa Meksika i Republike Hrvatske. Ali nije to naš osnovni problem, osnovni problem je taj što mi imamo cijene i troškove veće nego u Europskoj uniji, a primanja su nam puno niža. A te cijene stalno i nekontrolirano rastu, jer i naši trgovci i poslovni ljudi su megalomani. Nikad im ništa nije dovoljno. Zato se mi valjda žalimo, zato smo mi tužni i pesimistični. A je li to protiv nas bilo protupravno, je li nečija korupcija bila način života, ja ne znam. Samo znam da od tada imamo nesretnu sudbinu koju mi nismo kao takvu birali. Jer naša država ne pokazuje odgovornost za sve to, jer oni nisu ni za što krivi. Oni se drže starih Freudovskih ideja da većina ljudi ne želi slobodu i slobodan život jer to podrazumijeva

odgovornost, a većina ljudi se boji odgovornosti i radije živi u ropstvu. Dotle oni na vlasti, koji su ogrezli u kriminalu, kažu:

„Sve je urađeno po zakonu.“

A taj zakon su oni donijeli i sebi ga prilagodili. Donijeli su i novi svjetonazor. Stoga, ja kažem da je sve to bullshit ili jedno veliko sranje. Jer kod nas vlada patološki narcizam, a ja nisam T.S. Eliot da pišem pjesme o tome, da pišem „Pustu zemlju“, ali bih mogao napisati: „Trijumf Bullshita“. Jer pored sveg ostalog kod nas vlada i mržnja i nasilje. A meni je dosta naše crne kronike i naših nesreća. Meni je dosta naših apsurdna. Stoga kad sam došao iz Meksika, odmah sam išao do Pere pa mu kažem:

„Ja stigao.“

„Vidim, tek si otišao, a već si se vratio.“

„Kad me sa ženama sastavilo zlo i naopako, a ovdje vladaju seratori ili bullshiteri. Oni tvrde da su stručni, a mi ne vidimo u čemu su to oni stručni. Pa ne znam što je gore, podnositi ženske tužbe ili podnositi nečiji smrad.“

„Moraš razlikovati one koji svjesno ili nesvjesno lažu, od onih koji svjesno ili nesvjesno seru ili muljaju. Svi na početku puno toga obećavaju, a rezultata ni za lijek. Znaš li da smo mi sastavili listu srama za te ljude.“

„Nisam valjda i ja na tom spisku?“

„Ne znam, ali kažu da je na spisku gotovo 50 tisuća ljudi. To je lista srama, ali se ti dužnici ne srame.“

Stoga, zaključujem da mi živimo u eri velikih seratora koji se ne kontroliraju i seru li ga seru. Seru i na veliko i na malo. Kod nekih to

nepodnošljivo i neizdrživo smrdi, a kod nekih je to podnošljivo. Valjda zavisi o tome što jedu, ako jedu ljuto i zasićeno, onda to više smrdi. Ili to zavisi o njihovom znanju i stručnosti. Pa kod onih koji manje znaju i koji su manje stručni, više smrdi. A što se mene tiče odnedavno ja sanjam govna. I ne znam jesu li to Plenkovićeve, Milanovićeve ili Šeksove govna. Ali da ta govna intenzivno smrde, smrde. Nedavno sam kontaktirao jednog tumača snova i on to smatra pozitivnim i da ćemo se mi time obogatiti. Da ćemo biti na dobitku, da ćemo biti uspješni i da ćemo napredovati. Valjda o tome stalno govori i naš premijer. Samo meni se ne mili taj život: od govana do zvijezda. Ja nisam mentalno zreo za njega. Valjda sam ja drugačiji, pa malo – malo bježim od toga. Pa sam tako dospio u Meksiko, umjesto u Japan. Pa sam se susreo sa tim čudnim ženama, Gabriellom i Mariannom.

Inače bi me snašle migrene i glavobolje. Snašle bi me i druge bolesti, već imam šećernu bolest i visoki tlak. Samo i iz tog bijelog svijeta se ja vraćam s migrenama i glavoboljama jer ni tamo nije idealno. Pa su mi se povećale vrijednosti šećera i tlaka. Neuspješno ili bezuspješno se ja nosim s tim, pa me to iscrpljuje. I ne znam ima li to veze s estrogenom ili s hormonom serotoninom, ali kad bih mogao popiti nekakvu čudotvornu tabletu, ja bih je popio. Ali zlu ne trebalo pijem vitamin B 2 i magnezij. Pijem sve što mi pomaže. I opet mi puno toga nije jasno, nikako da mi sve oko mene postane novo normalno. Stalno mi se ukazuju laži i loše stvari. Svugdje vidim seljake i seratore. Svugdje vidim negativne posljedice totalitarnih i nedemokratskih ideologija. Nije to ništa protuzakonito, tako je, kako je, tko voli, neka izvoli, ali ja to jednostavno ne volim.

Općenito govoreći, ja ne volim zagorčavati život ženama. Ne volim se ja njima osvećivati za sve ono što mi one priušte, a priušte mi ono što ja ne želim. Rijetko koja žena zna priuštiti užitak i uživanje. Najčešće one mi pružaju zlo i naopako. A to nije moj životni stil, a ni životna filozofija. Moj životni stil je utemeljen na uživanju i hedonizmu, a to ni jedna žena ne razumije i nema razumijevanja za

to bilo gdje ona živjela. Zato ja ne želim objavljivati gole fotografije mojih partnerica. Jer ja se bojim mojih partnerica. Naime, Marianna ima nekoliko braće, a oni su ludi do bola. Tko zna što bi mi oni mogli učiniti? Tko zna bi li mi oni mogli slomiti kosti? Marianna bi me mogla negdje namamiti, a onda prepustiti svojoj ludoj braći. Prvo bi počistila moje bankovne račune, a onda kud koji mili moji. Jer otkrio sam da je Marianna krvopija i emocionalni vampir. Ona je u stanju nekome sisati energiju, dok to do kraja nekome ne obavi. I ne zna se koja je ona vrsta emocionalnih vampira: kontrolor, žrtva, narcis, kritičar ili dramaturg? Jer svaki taj tip je opasan po muško zdravlje. Uz to, Marianna se druži s muškarcima i ženama sumnjive prošlosti i morala. Mene je napustila i otišla od mene. Ali se ona naglo zapustila, nekako mi je pretila i debela, nekako su joj grudi otežale, a uz to ona nikako da prizna svoju krivnju i svoje pogreške. Međutim kod Meksikanava je ona atrakcija, pa skaču na nju. Ja sam zbog toga razočaran i ogorčen na nju, a nju zanimaju samo moji novci. Pa mi ona ne treba. Ne želim ja trošiti novce na raspuštenu kurvu.

POGLAVLJE 4

Želim ostati posve normalan, želim živjeti posve normalno, pa bježim iz Meksika. Želim upražnjavati seks barem jednom tjedno, ali ne želim da me netko proglašava bludnikom i psihopatom. Nikako ne želim doživjeti meksičke zatvore. Mislim: samo mi je još to trebalo u životu, ne želim ja živjeti pored muškaraca koji se rijetko peru, koji prde i smrde, a i dosta mi je histeričnih i sumanutih žena i sukoba civilizacija. Zato se vraćam u Hrvatsku, kakva je, takva je. Ali čim stižem, uviđam da je Hrvatska zemlja nesretnih, pesimističnih i starih ljudi. Navodno netko kaže da smo mi ustvari optimistični ljudi, ali da nam onda nešto krene krivo, postajemo nezadovoljni i postajemo pesimisti. Možda sam i ja takav, ali borim se da nekako izbjegnem meksički zatvor i meksičke suce. Valjda ću nekako sve to izdržati, valjda ću podnijeti ono što me tamo čeka. Jer tamo u Hrvatskoj će me dočekati razni kumovi, razni poslušnici, razni uhljebi, socijalistički junaci i heroji desnice. Pa se s time treba nekako nositi, a oni se žale da ih se onemogućava u obavljanju njihovih važnih poslova jer oni rade sve po zakonu i iz osjećaja nekakve dužnosti prema republici Hrvatskoj.

Oni se ponašaju kao nekakvi nezamjenjivi monarsi, nekakvi nedodirljivi kraljevi. A ja valjda zato nisam volio ni vojsku i vojnički dril, nisam volio vojnu hijerarhiju. Tamo je sve suprotno od onog što želim i nema žena. A ja jednostavno ne volim muški smrad i volim žene ma koliko one smrdjele. Nekako mi odgovara ženski smrad ili ženski mirisi. Zato, gdje god stignem tražim neku domaću snašu, pa bila ta plavuša, crnka, blondinka, brineta, Bjelkinja, Crnkinja, Žuta, Crvena, Mješanka, Kineskinja, Korejka, Filipinka, Vijetnamka, Kubanka, Meksikanka, Eskimka ili Indijanka. Pa sam tako prošao i u Meksiku, našao sam neku miješanu ženu. Nešto između Španjolke i Indijanke. Ali ona uopće nije bila ljubazna i nije mi se ljubazno zahvalila što sam s njom podijelio njen strah od oluje, uragana, tajfuna ili tornada. Kada je završila oluja, ona me se riješila po

kratkom postupku. Više nije imala osjećaj da joj insekti gmižu ispod kože, nije imala promjene tjelesnih mirisa i strujne udare.

Jer ona je osoba s intelektualnim poteškoćama, njen IQ se smanji kada naiđu bilo kakve vremenske neprilike, kada naiđu oluje, uragani, tajfuni, i tornada. I tada se ona ne može kontrolirati. Kod nje se ukaže nešto arhetipsko, ona se preda nekakvim prapovijesnim mitovima i onda joj otkaže grižnja savjesti, pa se ponaša tako kako se ponaša. Meni je Panco znao reći da si nađem nekakvu zgodnu prostitutku, da ostavim Mariannu na miru, ali nisam ja za to. Ja volim prislan odnos i intimnost s normalnom djevojkom ili ženom. A dok je trajala oluja, takva je bila Marianna, normalna. Stoga, nemam ja rješenje za nečije nasilje i primitivizam ogrnut plaštom ljutog feminizma, nekakvog liberalizma ili nekakvog internacionalizma. Jednostavno ne mogu vjerovati da se to događa u njenoj glavi. Da se u njenoj glavi događa zlo i naopako, da je ona takva. Mene su učili da su u principu ljudi dobri, ali Marianna nije dobra, ona je zla. I poludi kada dođe oluja, uragan, tajfun ili tornado.

Ništa više nije bilo uzbudljivo i privlačno u vezi Marianne sa mnom. Znete taj osjećaj kada vam se nešto gadi, a meni se Marianna, svakim danom, u svakom pogledu, sve više gadila. Pa ja seks s njom doživljavam kao silovanje i svojevrsno napastvovanje. Jer ja nikad nisam pristao na seks s njom, nikad nisam rekao izričito da. I istina je nemam se ja ovdje u Meksiku kome požaliti. Meksikancima to i tako nije jasno da žena može seksualno prisiliti muškarca, silovati ga ili napastvovati muškarca. Kad sam to jednom Meksikancu rekao, on mi je odgovorio:

„Srami se!“

I više nije ništa rekao, njemu je to bilo dosta i dovoljno. To za njega nije ozbiljan problem, jer muškarac nije slabić, on je dovoljno jak da se odupre ženi. Jer ako žena kod muškarca proizvede erekciju, onda

žena ne iskorištava muškarca, onda je muškarac dužan obaviti stvar do kraja bez fizičkog nasilja i on mora uživati koliko može.

A što muškarac tom prilikom doživljava traume, to nikoga ne zabrinjava. On mora obaviti svoju bračnu ili mušku dužnost. A ako je tom prilikom žena perverzna, voajer ili sgzibicionist, nikome ništa. Pa mi je bilo briga kako joj začiniti i omiliti seks. Sve mi je bilo komplicirano i sve manje zabavno. A kada je kod mene nešto komplicirano, onda to dugo ne traje, onda ja to prekidam. Nemam ja volje raditi na poboljšanju, ja odmah idem dalje i tražim drugu snašu. Jednostavno sam se ja izgubio u prijevodu, jednostavno mi Marianna više nije pripremala seksualne afrodizijake i delikatese od gljiva, biljne viagre, tartufa i celera. I jednostavno mi nisu odgovarali meksički seksualni običaji. A problem je bio i taj što ja nisam naučio njihov nacionalni ples Jarabe Tapatio. Jednostavno ja nisam uspio savladati to udvaranje i okruživanje žene, a Marianna nije uspjela dovoljno pomaknuti suknu da bi me to uzбудilo. Jer ja sam antitalent za ples i nisam uspio svladati ni naša slavenska kola, drmeš i šokačke plesove koji su jednostavni, da ne mogu biti jednostavniji.

Pa sam zbog toga ili zbog nečeg drugoga, krenuo s tim našim lošim i svakodnevnim navikama koje uništavaju naš seksualni život. Naime, jeo sam masnu hranu, prekomjerno sam jeo kolače i čokoladu, konzumirao sam alkohol i prekomjerno sam gledao pornografiju. Uništavao sam se maksimalno i stalno sam si činio štetu, a Marianna mi nije htjela pomoći. Za nju kao da nisam postojao. Stoga sam jednog dana odlučio ići pecati, i pored orada, uhvatio sam ja i otrovne ribe: pauka bijelca, pauka mrkulja, pauka crnca i pauka žutca. I dobro je da me te ribe ili morski pauci nisu uboli jer kažu da se od njihovih otrova oporavljaš više od mjesec dana. Do tada imaš glavobolje, vrtoglavice, povišenu temperaturu, grčenje mišića, lupanje srca i povraćanje. Nitko ne zna o čemu se radi i svi ti govore da imaš corona virus. A ja ustvari nisam ulovio nijednog od tih morskih paukova, nego sam ulovio golemog izopoda po nazivu

Bathynomus yucatanensis, koji je također otrovan i ako te ubode može biti smrtonosan.

Točnije rečeno kad pomisliš da ti je stigao kraj, kad ti život proleti pred očima, a ti se kao nađeš u komi, sve se odjednom sredi i ti profunkcioniraš. Pa sam tako i ja jednog dana profunkcionirao. Nisam više doživljavao neobične valove aktivnosti u svom mozgu. Nisam više doživljavao svjetlo na kraju tunela, nisam više doživljavao izvantjelesna iskustva i susrete s pokojnicima. Pa sam nastavio svoje aktivnosti s Mariannom. Iako je ona zagovornik tradicionalnih katoličkih obiteljskih vrijednosti, iako se ona drži tradicionalnih vrijednosti, ona mi je rekla:

„Hvala na svemu, dok je trajalo bilo je izuzetno lijepo, a sada je vrijeme da naša veza završi. Dosta mi je tebe i svega s tobom. Bio si mi zabava dok je trajala oluja. Krajnje je vrijeme da svatko krene svojim putem.“

A ja, onako naivan bih pitao:

„Zašto sad pa to? Zar mi nismo dvoje nesretnika koji traže smisao života, malo sreće i novu ljubav?“

A Marianna bi kratko odgovorila:

„Tako. Nije mi više do toga. Seks s tobom mi je jako prljav. Imam druge prioritete. Ne možeš me prisiliti da poželim seks s tobom.“

„Koji su ti ti novi prioriteti?“

„Pronaći bogatog Amerikanca.“

A ja sam shvatio da ona nije izišla iz svoje kome. Život joj je znao proletjeti pred očima, doživljavala je i ona svjetlo na kraju tunela, izvantjelesna iskustva i susrete s pokojnicima. Ja joj više nisam znao

pomoći, a i smatrao sam da sam joj dosta pomogao tijekom oluje, uragana, tajfuna i tornada.

Smatrao sam da nisam sposoban nekome pomoći nakon kome, a ona me pita:

„Bila sam u svojevrsnoj komi. Možeš li mi pomoći da izađem iz kome?“

„Naše neznanje o mozgu je veliko. Ja ti ništa o tome ne znam.“

A kako je nju briga i za moj i za njen libido i mene nije briga za njenu komu. Stoga ona kaže:

„Ne dozvoljavam da me ti gaziš, ne želim biti tvoj otirač.“

„Ne znam o čemu pričaš.“

„Znaš ti dobro.“

Ja se tada zbog svog mentalnog zdravlja ne želim prepirati, pa od svega odustajem, pa odustajem od daljnjeg razgovora. Jer Marianna više nije za mene lijepa žena. Jednostavno se poružnila. I nije to manjak nametnutih standarda, nego je to neminovna činjenica. Nestala je kod nje mir i ravnoteža, pa ja u njoj vidim apstraktnu sliku.

Sve je to zbog toga što joj ja više ne mogu pružiti sladostrašće. Što joj ja ne mogu priuštiti lučenje oksitocina i drugih hormona dobrog raspoloženja. Sve je dobro, kad joj rade dobri hormoni, ali kada ne rade, onda je zlo i naopako. A nju je briga za naš seks i našu ljubav. Stoga se ja nadam da ću se uskoro i seksualno umiroviti, jer te igre više nisu za mene. Dosta mi je svega, jednostavno neće me više žene ljutiti, a ja više neću misliti na žene. Jednostavno ću izgubiti volju i želju za seksom. Biti ću usamljen, otuđen i prazan, biti ću kao oni

umirovljenici koji se sjećaju da su nekad ganjali žene, ali se ne sjećaju zašto. A Marianni će psihijatar dijagnosticirati poremećaj ličnosti. Biti će bezvoljna, neprivlačna, nemotivirana, sve će mrziti, biti će depresivna, mrzovoljna i sve će tjerati od sebe. I tko joj je kriv, ja sigurno nisam. Neka traži koga hoće, jer mene više ne mora.

Poznato mi je djelo Samuela Huntingtona: „Sukob civilizacija“, pa smatram to sukobom zapadnog svijeta s Latinskom Amerikom. Sukobom tko zna čega sa tko zna čim ili s kim. Jer Marianna je oživjela, oslobodila se straha od oluja, pa ne zna što će sa samom sobom, a ni sa mnom. A ja nisam ni nastran, a ni perverznan. Istina je da sam pogledao njeno donje rublje i to je sve. Stoga, bježim iz Meksika dok još mogu. Sutra bi moglo biti kasno jer ja Mariannu nisam na ništa prisiljavao. Ona je sve dobrovoljno prihvaćala, jest da ju je bio strah od oluje, da je bila vidno uznemirena, ali tko smo mi da prosuđujemo zašto smo nešto činili ili nismo učinili. Ja sam to učinio da je smirim i razveselim. A je li ona tada bila ranjiva, je li ona bila pod utjecajem PTSP- a, u to ne bih ulazio. I kada je prestala oluja, ja sam mislio da ćemo mi nastaviti sa našim spolnim aktivnostima. Da će ona biti psihički, emocionalno i seksualno zdrava.

No, ništa od toga. Ona je kao moja nekadašnja japanska ljubav. Na svaki moj prijedlog, ona ima kontru i to je kod nje zarazno i neizlječivo. Pa se statistika naših spolnih odnosa značajno prorijedila, pa smo se mi prestali seksati i sada mi ne vidimo razlog zašto bi mi bili zajedno. Pa smatramo da je to propalo i uzaludno potrošeno vrijeme, pa ne treba išta očekivati od toga. Pa nismo pretjerano sretni, pa smo oboje nesretni. Pa nas ne bi ni više seksa učinilo sretnijim, jer bih to obavio rutinski i bez strasti. Pogotovo ne bi mene to oraspoložilo jer kad sam doznao da je Marianna bila porno glumica i prostitutka, meni se svijet srušio. Jer ipak sam ja donekle moralan, ne mogu ja živjeti s porno glumicom i prostitutkom. Uz to, sam ja tu ženu uhvatio u ljubavnom klinču i krevetu s drugim. Ona kaže:

„To mi je svekar.“

A ja kažem:

„Naravno, ali zašto si ti gola?“

A ona ne zna odgovor na to pitanje, nego odgovara:

„Izgleda da imam sindrom policističkih jajnika.“

„Ni ne znam što ti je to. Rekla si da sam ja šovinistička svinja, ja samo kažem da sam šovinistička svinja koja ne zna što je to sindrom policističkih jajnika i kako se on prepoznaje i liječi.“

„Ja sam neplodna.“

Ja se odmah sjetim mojih problema s djecom, nespavanja, hranjenja djece i mijenjanja pelena. Odmah mi se zamračí pred očima i kažem:

„Nisi valjda htjela sa mnom ostati trudna?“

„Nego što.“

Ja se odmah uplašim njenog menstrualnog ciklusa i shvatim da je to ustvari taj njen strah od oluja, uragana, tornada i tajfuna. I shvatim da me je briga za njene estrogene, androgene i testostosterone. Ne zna ona odgovor na mnoga pitanja, a mene to smeta. Uz to ona sve uništava iza sebe i drugačije miriše. Valjda žene poprime miris osobe s kojim budu, pa mi se ni to ne sviđa. Uz to, baš me briga što ona ne doživljava seksualne vrhunce i što ona ne uživa u seksu sa mnom. Briga mene što ona ima hormonalni disbalans, psihološke probleme, traume iz prošlosti, što su joj religijska uvjerenja o seksu nakaradna, a to dovodi mene u pritisak izvedbe. Pa mi ništa ne može popraviti raspoloženje, ništa me ne može učiniti zadovoljnijima. Jer ja sam valjda tada kad sam bio s Mariannom bio pod utjecajem filma:

„Olujne noći u Rodantheu“, gdje dvije osamljene i nesretne duše, Richarda Gereja i Diane Lane traže spas od oluje i životnog kaosa. I što će u tim njihovim sretnim ili nesretnim godinama raditi sami u kući, nego se seksati, nego korisno trošiti vrijeme. No, očito ja nisam Richard Gere, a Marianna nije Diana Lane. Nakon oluje Marianna je nešto posve drugo, kod nje se ugasio ljubavni žar prema meni i ponaša se kao da je luda.

Mene sada brine to što sam Marianni govorio da kuham kavu s jajima, a ja sam se time šalio jer kad muškarac kuha kavu kod nas se kaže da je to kava s jajima. No, Marianna je to posve drugačije shvatila. Ona nije psihički zdrava, pa je to shvatila na svoj nastrani način, da joj ja u kavu stavljam svoju spermu. Mislim u sebi: kako si mogla na to pomisliti, pa ja nemam dovoljno sperme ni za tebe, a kamoli za tvoju kavu. Ali što mogu kad je takvo njeno mentalno zdravlje, kad su takvi njeni simptomi. Kad se ona ne drži realnih situacija. A ja sam i to shvatio da je i to taj Huntingtonov „Sukob civilizacija“. Jer znam da se mi Zapadnjaci sukobljavamo sa pravoslavnim svijetom, sa istočnim svijetom, s Arapima, ali se sukobljavamo i sa Latinskom Amerikom, a Meksiko i Meksikanke to sigurno jesu.

Nisam za Fukuyamu i „Kraj povijesti“, ali da je to moj kraj s Meksikom, to je moj kraj s Meksikom. Više nikad neću ići i doći u Meksiko. Nije mi tu ništa simpatično i ne želim ja osnaživati ženu koja misli da sam ja rastrojeni delikvent i recidivist s fiksacijama na njene donje rublje. Istina je da sam ja vidio njeno donje rublje i taj mi se prizor učinio simpatičnim i ništa više i ništa manje. I što sam od svega toga želio? Želio sam nekakav dostojanstven život, ljubav i rastanak i ništa više i ništa manje, ali od toga ništa. Ništa ja ode toga nisam doživio.

A ja imam neugodni predosjećaj ili neugodni osjećaj, da će takvo Mariannino ponašanje izazvati val nasilja u Meksiku, a policija će uvesti izvanredno stanje. Jer to je zlonamjerno ponašanje, jer to su

ti neugodni osjećaji, to su te unutarnje borbe i strahovi. A jači zvukovi oluje bude u nama paniku, pojačane otkucaje srca, strah i nemir. Jednostavno nam strah izmakne kontroli, još ako su nam i snovi takvi, onda nam nema spasa. I uopće mi nije jasan Freud kada govori o potisnutim željama i nagonima, kao da mi želimo doživljavati potrese i oluje. Pa je taj Mariannin strah prešao na mene, pa se ja bojim takvih žena. Jednostavno mi nisu simpatične i uz njih sam erektilno disfunkcionalan, bez obzira imaju li one sindrom lažnog sjećanja ili ga nemaju. Bez obzira žele li one dalje trpjeti muško nasilje ili ne žele. Žele li se one glasno boriti protiv toga. A ja nisam nikakav zlostavljač, ja kad vidim da nešto ne ide, odmah od toga odustajem bez obzira osjeća li žena strah od penisa ili ga ne osjeća. Jer za žene kažu da se boje paukova, zmija, ali i penisa. To je u skladu s običajima i tradicijama nekog naroda. S nečim što se prenosi s koljena na koljeno. To je dio nečijeg identiteta, to je dio nečijeg naslijeđa, to je dio nečije baštine.

Nije bilo nikakve tragedije, ništa nije bilo tragično. Izgleda da nije bilo ljubavi, pa nije bilo ni suza na rastanku. Dostojanstvo je izostalo, pa sam shvatio da ne želim Mariannu ni pod razno. Barem da sam prije tog susreta čitao esej R. Gerlinga: „Djevojke koje ne treba ženiti“, ne bi mi se to događalo, što mi se dogodilo. Jer autor govori da ne treba imati išta sa ženama ružnog nosa, niskog čela, velike lubanje i ružnog profila i fizionomije. Samo Marianna nije takva, ona je zgodna, ali kaže se: „iz Mire, sto vragova vire“, pa tako i iz Marianne. Tko je mogao znati da je ona porno glumica i prostitutka? Nikad neću dokučiti njen um i karakter. Ne mogu shvatiti njenu nezasićenost i njenu porno glumu. A da li joj ja nedostajem, briga me. Ne poštujem je i ona mi ne treba. Povrijedila je moj muški ego, tko zna s koliko je muškaraca vodila ljubav i kažem: ona mi više ne treba. Pokušat ću je zaboraviti ili potisnuti u podsvijest. Nisam ni zašto kriv, a nije ni ona. Sutra je novi dan, a ja ću ga započeti s crnom kavom i crnom kronikom. Zato uzimam crnu kroniku u Glasu Slavonije. Pa tako doznajem da je jedan policajac pod nerazjašnjenim okolnostima ubio dvadeset godišnju djevojku.

To samo kod nas ima, čovjek koga su obučavali da ubija, ubija nesretno i nesmotreno djevojku u nesretnom slučaju. Stoga, da bih ostao normalan, da bih sačuvao svoj mozak, da bih sačuvao svoju svijest i podsvijest, prelazim na druge vijesti. Pa tako saznajem da neki genetički epidemiolog govori da sve što su nas učili o hrani je krivo, nezdravo i bolesno. Ja, što se toga tiče, pojedem što stignem i što imam kod kuće. Briga me jedem li ja zdravo ili nezdravo. Ali ipak se zabrinem kada pročitam da je neki proizvod neispravan i nije za konzumaciju. Da se s polica velikog trgovačkog lanca povlači nekakva kancerogena salama, nekakva kobasica sa salmonelom, nekakvi mesni proizvod, piletina, svinjetina, radioaktivna tuna, bakteriozna riba, konzerva ribe, nekakvi krekeri s aflatoksinom, hamburgeri, namazi, skuše i kapsule za potenciju. I da sve to djeluje na potenciju muškarca i hysteriju žena.

Stoga ja ne podnosim gnjusne laži i uvredljive poruke koje šire Marianna i Mica o meni. Uopće ne znam zašto to rade, uopće ih ne razumijem, kao da je u njih ušao nekakav vrag. Ja sam od sad za njih silovatelj, nasilnik, zlostavljač, pijanac, mrzitelj žena, šovinist i rasist. One bi me najradije prijavile da sam sve to i da sam ih silio na seks ili da sam se seksao s njima bez njihovog pristanka. Ja na to samo kažem da su one nezrele i narcisoidne i ništa više. Ili kažem da su one ludače i psihopatkinja. Ali naš sud prihvaća njihove tužbe, daje im za pravo, jer one su žene, slabiji spol, a ti se brani ako možeš. To je gotovo kao u socijalizmu, netko te tuži, a ti se brani ako možeš. Ako ne možeš, onda ništa. Onda si kriv. Nitko ne pita za stvarne dokaze, forenzičke dokaze, nitko ne traži svjedoke, nitko ne utvrđuje krivnju. Nitko ne provodi sudski postupak i psihijatrijsko vještačenje, sve se radi po kratkom postupku u korist tih žena, a te žene su zlobne i kivne i koriste novonastalu situaciju. Nitko se ne pita: zašto su muškarci reagirali tako kako su reagirali. Ja samo kažem: bili su izazvani od tih i takvih žena.

POGLAVLJE 5

Mene više ne brine transformacija te žene. Ne brine me transformacija Marianne iz poslušne žene u nekakvu buntovnicu bez razloga ili u neku feministicu. Ona ne želi da itko nad njom dominira, pa ni ja. A ja nisam ni dominirao nad njom, pitala me je mogu li joj pomoć kod njenog straha od oluje, uragana, tornada i tajfuna i ja sam joj pomogao kako sam znao i mogao. Danas kad to gledam, rekao bih joj:

„Bježi od mene što dalje. Ne približavaj mi se. Ti si bolesna, ti si narušena zdravlja. Tebi seks služi da zaboraviš na stvarnost, a kada se ta stvarnost konsolidira, tebi muškarac ne treba. Briga mene za tvoje misteriozne bolesti, migrene, depresije i upale. Briga mene za tvoje mentalno i tjelesno zdravlje. Briga mene za seks s tobom.“

Jer naš seks više ne postoji. Jer kad bih ja navaljivao i inzistirao na seksu, ona bi me tužila za silovanje i nasilje. Takve su današnje feministice, ne znaju što je uzrok, a što su posljedice, briga mene za podređenost žena, briga mene za mušku grabežljivost i ženu kao plijen. Stoga ja kad polazim kod žene, neću ponijeti bič, nego ću dobro razmisliti hoću li što imati s njom. Briga me za moral i druge vrijednosti, ali moram razmisliti jesam li za to ili nisam.

Jer ja ne znam jesam li odrastao, ne znam jesam li dovoljno kušao sa tabla spoznaje, a žene su mi od života učinile pakao. Stoga kažem da ja ustvari nisam ni shvatio film: „Buntovnik bez razloga“. Naime, ja nisam imao u to vrijeme mog djetinjstva zgodnu djevojku i brzi automobil, ja sam to samo mogao sanjati. Pa ne znam što se to događa u Marianninoj glavi. Ona bi htjela nekakvu seksualnu aferu, ona bi htjela žestoki seks, ali to više ne ide u njenim godinama, pa joj je sve to traumatično. A ja joj ne mogu uzburkati oksitocin i endorfine. Ne mogu joj omogućiti klitoralno i vaginalno sladostrašće, ne mogu joj omogućiti sladostrašće u g – točki. Mogu joj omogućiti samo izmišljeno sladostrašće i ništa više. Jer ona

smatra da sam ja voajer i fetišist. Da sam opterećen njenim donjim rubljem, a ne njom i to je za nju neprihvatljivo i nenormalno. Ona to smatra psihoseksualno poremećenim i perverznim, a ja ne znam što da mislim o tome, ali dok to znam i mogu kontrolirati, sve je u redu. Kad ne bih to mogao kontrolirati, kada bi te optužbe bile istinite, rekao bih: neka onda sve ide do đavola, neka me zatvore u neku psihijatrijsku ustanovu.

Jednostavno ja mislim da ona nije čula za Sylviju Plath, jednu nesretnu, mentalno bolesnu ženu, koja je pokrenula feminizam i borbu žena protiv nas slabih muškaraca. Koja je pokrenula mit o tome da žena ne mora biti podložna i podčinjena svom muškarcu. Da žena treba ili ne treba biti sretna majka, kućanica i domaćica. Ja sam čitao djelo Sylvije Plath: „Pod staklenim zvonom“ i mogu reći da ga baš i nisam razumio. Stoga mislim da ako ga je Marianna čitala, da ga ni ona nije razumjela. Jer se nerazumno i nerazumljivo ponaša. Jer ja nikoga spolno ne diskriminiram i nisam konzervativan. Stoga ona više ne radi i ne brine na ključu njenog seksualnog sladostrašća i na njegovom otključavanju. Više ona ne brine ni za svoj mozak, za svoje tijelo, za svoje rasplodne organe, a ni za svoju vaginu. Brige nju za svoju anatomiju, kirurgiju ženske zdjelice i ostale disfunkcije.

Ovdje kod kuće se ja susrećem s drugom ženom, s ludom ili poludjelom Micom. Mene dodatno muči ta Micina optužba da sam je silovao, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me, brat bratu, trebalo koštati nešto preko 400.000 kuna. Pitam se ima li ona uopće mozga, nju mi ju je priuštio moj nekadašnji prijatelj Zdravko, koji mi se više uopće ne javlja, a ja sam samo htio s njom isprobati tantrički masažer. I zar sam sad ja toliko kriv? Zar ja stvarno toliko moram platiti? Nisam ja Tomislav Saucha, da zbog pola milijuna dnevnicica moram ležati u Remetincu tri godine. Neće valjda država trenirati strogoću nada mnom?

Zar država nema nekog ozbiljnijeg, nekog tko krade milijarde kuna ili eura, jer krade se na sve strane? I pitam se: zašto su se te udruge za

zaštitu žena digle protiv mene? Ja se ne osjećam krivim i nemam grižnju savjesti. Pitam se zašto se naše žene u miru ne bave postizanjem sladostrašća, a ne što se sude i tuže? I tko će im platiti 400.000 kuna za navodno silovanje, za duševne boli i narušavanje časti i poštenja. Bolje da se one bave svojim vestibularnim žlijezdama, Skenerovim žlijezdama, perinealnim spužvama, vestibularnim žaruljama, uretralnim spužvama i dražicama. Bolje da se one bave svojim podmazivanjem i vlaženjem ili bolje da se bave ispuštanjem tekućine u uretru. Ja biram i želim ženu koja će me nadahnjivati, koja će me kognitivno činiti pametnijim, koja će u meni buditi onaj uspavani dio, koja će poboljšavati moje kognitivne funkcije, koja će sa mnom kreirati bolji život. S kojom ću ja povećavati dotok krvi u mozak i u penis. S kojom ću ja otklanjati destruktivan i toksičan način razmišljanja i ponašanja. S kojom ću ja otklanjati naučene navike i ukorijenjena ponavljanja.

Stoga kada dođem kući pitat ću Peru:

„Zašto ja nemam sreće i imam problema s ženama? Zašto susrećem žene koje se pridržavaju učenja Ruth Smithers ili su psihopatkinja? Zašto žene u mojoj prisutnosti govore besmislice i besmisleno se ponašaju?

„Ja sam kao oni umirovljenici koji ne znaju zašto su nekoć ganjali žene. Ja sam dospio u tu kategoriju. Ja to više ne radim. Mene ništa ne pitaj u vezi s tim.“

„Nisi li ti sretniji kada zadovoljiš raspoloženu ženu?“

„Ne srećem raspoložene žene i ne činim ih sretnijim.“

„Seks produžava život i tjera od tebe kardiovaskularne bolesti.“

„Ne može me nitko naljutiti kao nefunkcionalna žena, a ja samo takve susrećem i upoznajem u posljednje vrijeme. Stoga sam od toga svega odustao.“

„Dakle, ti mi ne možeš dati odgovor na ta moja pitanja?“

„Hoćeš li da ti odgovorim iskreno?“

„Hoću.“

„Nećeš se na mene ljutiti?“

„Neću.“

„Ti si pobornik mizoginije ili seksist. Ti mrziš i ponižavaš žene i imaš odbojan stav prema ženama. Pun si ukorijenjenih predrasuda. Ti voliš submisivne žene. Pod utjecajem patrijarhata ti želiš biti pravi, mačo muškarac. Ti želiš da ti se žena podčini i bude ti podložna. Sve ostalo je za tebe nemoralno ili neprikladno. Kao i svi muškarci s ovih prostora ti si emocionalni invalid.“

„Znači ti se slažeš s mojim meksičkom ljubavnicom Mariannom da sam je ja silovao i da trebam odgovarati zbog toga?“

„To je sukob kultura i civilizacija. Dobro je da si pobjegao iz Meksika.“

„Zašto to kažeš?“

„Zato što ti se te žene suprotstavljaju.“

„Misliš da je u tome problem?“

„Protiv tebe bi bila i Christina iz Pizana.“

„Tko je to?“

„Ona je živjela u 14 stoljeću, bila je prva feministkinja, prva se suprotstavila ondašnjoj mizoginiji i radila je na poboljšanju položaja žena u društvu. Borila se protiv toga da se žene naziva vješticama.“

„Kažu da nam je sve to zapisano i registrirano u amigdali, pa smo takvi, kakvi jesmo.“ „Ženomrsci?“

„Ja nisam ženomrzac. Ja ustvari volim žene.“

„Ali se s njima perfidno sukobljavaš ili se ne znaš ponašati?“

„Ali ja se ne osjećam krivim, nemam grižnju savjesti i optužnica protiv mene je besmislena i iskonstruirana.“

„Ti si pravi Balkanac ili balkanski čovjek ili pračovjek. Ti si neandertalac.“

„Dok nešto ide, onda ide. Kad ne ide, bježim glavom bez obzira.“

„Ali kod žena stvaraš neizlječive traume. One ti to ne mogu oprostiti, pa se bore protiv spolne, seksualne i vjerske nejednakosti. Zbog toga su s tobom žene histerične i nezadovoljne. Ti možeš samo s ženama kojima je mozak ispran.“

„Valjda zato često i redovito sanjam nekadašnji raj u Partizanskama. Tamo je bilo na tisuće slobodnih i neopterećenih žena. Tamo me nitko nije pitao za gene i za amigdalnu. Tamo sam valjda i jedino bio slobodan. Tamo me nitko nije pitao mogu li izdržati bez seksa ili se moram pretjerano seksati. Tamo nisam imao problema s libidom i erekcijom. Tamo su sve moje partnerice uživale u seksu i nisu nikoga tužakale. Tamo su mi sve žene bile privlačne i atraktivne.“

„Tamo te nitko nije osuđivao i tužio.“

„Sada imamo drugi svjetonazor, usvojili smo religijske slike, ali da smo slobodniji od ondašnjeg socijalizma, to nismo. Kulturološki smo konzervativniji i zatucaniji. Pa smo zbog toga više razočarani, pesimističniji i depresivniji.“

„Živimo u religijskom zatočeništvu, u ideološkom uzništvu i materijalnoj bijedi.“ „Trebaš ovladati svojim umom da se tomu odupreš. Moraš ispuniti Freudov test da saznaš kakav si i da saznaš svoju skrivenu stranu.“

„Zašto misliš da bi to trebao učiniti?“

„Da doznaš svoju mentalnu ljestvicu funkcioniranja ili nefunkcioniranja u ovom negostoljubivom društvu.“

„Ali ja sam nekadašnje nekonvencionalno dijete cvijeća? Volio sam govoriti da želim voditi ljubav, a ne rat.“

„To je i tako prošlost.“

Da skrenem s teme i ne započnem s Perom temu o masturbaciji, uzimam novine i čitam ih. U njima čitam da i naš nekadašnji tenisač, Goran Ivanišević, ima problema sa svojom prvom ili drugom ženom. Da ima problema s Tatjanom Dragović, a koja mu je ona žena, to ne znam. Naime, on sada živi s trećom ženom, ako sam ga ja dobro razumio. Sud ga je proglasio obiteljskim nasilnikom, a on kaže da mu je ta prva žena uskratila njegovu imovinu u vrijednosti od 2,5 milijuna eura. U svemu je dobro to što mu je sadašnja žena dala podršku. Pa sam se i ja zamislio, meni nema tko dati podršku. Naime, nema te žene koja će mi dati podršku. Moje žene su solidarne jedne s drugima. Ali se pitam zašto moje žene poslije oluje i tajfuna polude? Zašto nisu sretne jer preživjele su vremenske neprilike? Umjesto da iz oluje i tajfuna izađu nježne i ženstvene, one izlaze neuralgične, divlje ili podivljale? Stoga ja zaključujem da žene imaju drugačiju povijest, kulturu i običaje i iz oluje i tajfuna izlaze

drugačije i neprepoznatljive. Stoga, kažem: sve je to sa Mariannom jedno veliko sranje, bullshit po američki, a meni to nikako ne odgovara.

Umalo sam zaboravio reći da ja nisam zao prema ženama, ja ih uopće ne omalovažavam i ne vrijeđam. Tolerantan sam prema njima i puno toga im dozvoljavam. A što se tiče Meksika, dobro da me nisu povezali s Al Quadinim teroristima i dobro da me nisu optužili za terorizam. Jer ja nisam zauzeo stav o Palestini i Izraelu. Za mene je to obostrana nesreća. I ne znam što da mislim o tome. Jer ne postoji univerzalna pravda i moral. Sve je podložno vremenu i situaciji. A Marianna mora brinuti o njenom strahu od oluja i ostalih katastrofa, jer ljudski strah je uvijek jači od važećih činjenica. Pa moramo brinuti o lošim vijestima koje nemaju veze s činjenicama. Jer kad smo uplašeni, ne vidimo jasnu sliku o životu. Jer zato imamo traume i noćne more. Stoga se ja skrivam od trauma i posttraumatskog stresnog poremećaja. Preživio sam rat, a nisam doživio posttraumatski stresni poremećaj, ali gdje god bio svaki dan ga doživljam. Gdje god dođem doživljam uznemirujuća i bolna iskustva. Nije mi dovoljno što sam u Meksiku doživio oluju, uragan, tajfun ili tornado, nego moram trpjeti napade jedne žene, jedne Meksikanke. Što ona u meni izaziva osjećaj užasa i dodatni stres.

Jer ona je kao prvo narcis, onda je feministkinja, u svemu vidi nekakvu teoriju urote, u svemu vidi nekakve demone, a onda je nakon svega pristalica kaosa. Jer ona poriče sve zlo koje mi je donijela, jer ona uvijek skreće sa teme, glumi žrtvu i rješava probleme na svoj način. A najgore od svega je to što je ona ovisna o kaosu, a ja bih da zavlada mir, stabilnost, red i pravna država. Jer ja ne volim disfunkcionalnost i destruktivnost. Jer ja ne volim užas i bezakonje. Volim sa ženama romantiku i seks, a kada to izostane, kud koji mili moji. I ne volim kada me žene optužuju za krah naše veze. Mene to plaši i emocionalno iscrpljuje. Ja odmah odustajem od tih žena i počnem ih izbjegavati, jer ne volim njene destruktivne obrasce. Odmah pomislim:

„Nisam li mogao odabrati prostitutku, s njom bi bilo jednostavnije.

Platiš joj i riješiš je se zauvijek.“

Ili sam mogao istraživati kako obiteljske traume utječu na naše gene kad već nisam tu na Yucatanu pronalazio prisutnost dinosaura. Mogao sam istraživati moju povijest da bih saznao zašto me snalaze tragedije. Ali ja ne želim izići iz svoje zone komfora pa ostajem u lošoj i nesretnoj vezi sve dok mi se to ne obije o glavu. Pa nikako da pokidam te robovlasničke lance, nikako da spalim sve mostove i stvorim novi život.

Ustvari, ja moram birati između dva zla, između Marianne i između povratka u moju nesretnu Hrvatsku. I ne znam koje je zlo gore, jer ni jedno mi ne odgovara. S jedne strane jedna luda i neotesana žena, a u Hrvatskoj me čeka luda Mica koja želi moje novce. Stoga sam ja zbunjen i neodlučan. S jedne strane ja imam jednu teatralnu, vulgarnu i neprikladnu ženu, a s druge strane je druga još teatralnija, vulgarnija i neprikladnija žena. Stoga je to za mene zabrinjavajuće i pitam se:

„Do kada tako? Hoću li ja naći svoju srodnu dušu?“

A odgovora nema ili ga ja ne nalazim, pa se gubim u prijevodu, kako netko kaže. Pa se ja brinem zašto gubim svoj ljubavni jezik. Pa se osjećam usamljeno, emocionalno otuđen i prazno, a pronalazim partnerice koje imaju poremećaj ličnosti. Jer ja ne mogu odoljeti ako žena ima simetrično lice, vitko tijelo i zavodljive mirise. Meni je ta žena odmah privlačna i ja odmah krećem u zavodjenje. Pa ako mi ta žena odgovori ili prihvati moje zavodjenje, nešto se između nas dogodi ili se dogodi katastrofa.

Međutim, moja najveća katastrofa bi bila da ostanem bez novaca. Gdje bih onda došao, ne znam, morao bih skupljati boce, ili bih morao ponovo početi raditi, jer moja privremena ili dugotrajna

mirovina je jako mala, da ne može biti manja. Ona jednostavno nije dovoljna za moje potrebe. Jer moje potrebe su puno veće. Pa kažem da bi oduzimanje mojih financija bila katastrofa nesagledivih razmjera, barem za mene, sko ne i za cijelo društvo. Sve bi se postavilo naglavačke, što ustvari katastrofa znači. A ja sam osoba koja je spremna udovoljavati i ugađati drugima. Ja sam jedna nesebična osoba i spremna mnogima pomoći. Pa sam tako udovoljavao i ugađao Marianni, pa sam od nje otklanjao strah od oluje, uragana, tajfuna ili tornada. Samo ona to nije spremna priznati, jer oluja je prestala. A ona se sada izgovara za seks sa mnom i govori da je boli glava, da je prerano ili prekasno, da je bole leđa, da nema vremena za mene, da joj je hladno ili toplo, da je umorna, da smo se seksali prošli ili pretprošli tjedan, pa nema potrebe da to opet radimo.

Kažu da je to u skladu s pravilima feminizma. A ja samo znam da je feminizam uništio mnoge žene, pa one ne znaju što čine. To su ta neka nova pravila, gdje je žena ljuta u startu ili je ljuta odmah nakon našeg prvog susreta. Pa se neke žene toga slijepo drže. Jer feministkinje žele sve zabraniti i obračunati se sa šovinističkim muškarcima ili muškim svinjama ili onima koji im nisu po volji ili onima koji im se suprotstavljaju. Pa se te žene divljaju ili nasilno zadovoljavaju nad nama muškarcima. Možeš se ti boriti koliko hoćeš protiv tih žena, one ne odustaju. Ako su one zacrtale da će nešto raditi s tobom, onda tako mora biti. I ne zna se tko je tu lovac, a tko lovina. I sretan si ako te takva žena optuži za silovanje, za duševne boli, da sam joj narušio čast i poštenje i da sam joj nanio duševne boli i to bi me trebalo stajati 400.000 kuna. Ako je žena zamislila s tobom obaviti „cik – cak“, ona će to obaviti.

Pa sam navodno i ja popustljiv prema ženama, ali ja navodno ne želim prepustiti svoje novce ludoj Mici, ja sam navodno kriv za Mariannin strah od oluja, uragana, tajfuna i tornada. Ja se s tim ne slažem i tome se suprotstavljam. Jer te žene su bile ljute na muškarce i prije nego sam ja došao. A ja se ne slažem s tim da treba

ubiti zabavu između muškaraca i žena. Ja se ne slažem s time da treba ubiti seksualni užitak, a protiv toga se bori naša Crkva, udruga „U ime obitelji“, feministkinje i žene s dlakavim nogama. Ne želim da sve žene postanu lezbijke i da se unište tradicionalne obitelji. Ne želim zabraniti da sve žene budu zavodljive i seksi. To nije u mojoj prirodi i protiv toga ću se boriti. Zato, ja bez obzira s kim vodio seks, sanjam i maštam o drugim osobama. Pa tako ponekad maštam o Reese Whinterspoon, a ponekad sanjam neku drugu glumicu. Jer tako vraćam strast u moje seksualne odnose. Jer ja ni sa kime nisam povezan, ni sa kime ja nisam blizak, nikome ja nisam posvećen, ni sa kime ja nisam intiman. Ja se lako s nekim posvađam i još lakše od nekoga odustanem. Pa tako nisam ni o komu ovisan i ne brinem ni o komu. Jer ja kad osjetim neugodne mirise, kad osjetim neugodne feromone, ja odmah od toga bježim. Radije ću kupiti lutku za napuhivanje, nego što ću biti sa ludom ženom.

POGLAVLJE 6

Valjda u ozračju toga svega doznajem da je krenula na televiziji serija „Šutnja 2“. Kažu da se ona tiče nas u Slavoniji, nas u Osijeku ili se uopće ne tiče ni Slavonije, a ni Osijeka, kako se uzme. Jer to je nešto strano i daleko. Mogu reći da mi se nije svidjela ni serija: „Šutnja 1“, jer nije uzela u obzir našu patološku, hrvatsku šutnju, a ja još nisam odrastao i promijenio se za opstanak u ovom novom vremenu. Ja sam još uvijek opterećen krivim vrijednostima i sa Hannom Arendt i njenom knjigom „Eichmann u Jeruzalemu“. Naime, u toj knjizi ona progovara o uzrocima našeg zla, zlu u nama, zlu oko nas, našoj pokori ili našem kajanju ili ne kajanju. Jer i mi smo prvo živjeli u ondašnjem socijalizmu, ma kakav god da je on bio. Pa smo živjeli u ondašnjem totalitarističkom HDZ - ovom režimu i društvu kada je nastala ta maloljetnička prostitucija. Mi smo živjeli u administrativnom aparatu gdje su ljudi bili puki izvršitelji i ništa ih se drugo nije ticalo. Slijepo su slušali svoga vođu, ništa nisu vidjeli i čuli. Oni kao da su se držali riječi iz serije: „Kuda idu divlje svinje“:

„Ja prodajem štrumfe, a ne razumijem se u politiku.“

Valjda zato smo mi zaboravni, odsutni i usporeni. Valjda zato nešto kod nas ne funkcionira kako treba.

Stoga naši građani imaju problema s moždanim maglama. Zaboravni su, odsutni i usporeni, um je maglovit i ne reagiraju kako treba. A sve je to zbog stresa koji nam se gomila, sve je to zbog naše iscrpljenosti, zbog naših toksina, naše neispavanosti, naše krize srednjih godina, naše menopauze, što pijemo razne lijekove, koji nam u jednom trenutku pomažu, a onda nam odmažu. I nema nam pomoći, jer došlo je do uspona kapitalizma katastrofe, jer došlo je do krvoprolića i kaosa, jer došlo je do doktrine šoka. A kod nas je sve politika, pa i prostitucija maloljetnica. I nekad se kod nas nešto dozvoljava, a nekad se to ne dozvoljava, sve u zavisnosti od te iste zločinačke ili nezločinačke politike. A ti ovisan o svom radnom

mjestu i brineš za njega. Ništa te se tiče i o ničemu ne vodiš brigu. Gledaš svoja posla i prodajem svoje štrumfe.

A ta zločinačka ili nezločinačka politika ponekad nekog kažnjava, ponekad vodi dugogodišnji sudski proces, a ponekad nekoga ostavlja po strani i ne kažnjava, po potrebi i po zaslugama. Pa tako nikako da naši pravosudni organi kažu da li je Branimir Glavaš kriv u predmetima: „Selotejp“ i „Garaža“, da je ili nije kriv za smrt zarobljenih i uhićenih Srba. To se odgađa u beskonačnost. Za naše pravosuđe bi bilo najbolje da dotični umre, ili pobjegne u Bosnu i Hercegovinu, pa da ga se riješe, jer on tvrdi da je žrtva političkog progona. Dotle bi naš sadašnji predsjednik rekao da je ta maloljetnička prostitucija netema, da to nije aktualno i bilo bi basta ili dosta o toj temi. Samo, s tim se nije složio Dragan Pocrnić, pa je to stalno iznosio na vidjelo, pa je stalno nešto talasao, pa je stalno nekog optuživao. Pa ga je zbog toga sustav smjestio u umobolnicu. Onda je on potegao svoje ratne veze, pa su ga oslobodili. Dakle to je bio osobni sukob Dragana Pocrnića, koji se u toj seriji uopće ne spominje i koji je prošao, tako kako je prošao. I to je moja zamjerka toj seriji koja je svašta uvažila, ali nije ništa rekla o borbi malog čovjeka protiv našeg okrutnog i predatorskog sustava.

Pa ja zamjeram da to nije ni djelomično uvažio i Drago Hedl i uvrstio u svoju knjigu. No nije rekao da u stvarnosti se od toga svega odustalo i palo u zaborav. Jer u Slavoniji je previše tih zaboravljenih slučajeva. Netko kaže da je bilo tih 50 zaboravljenih slučajeva, što vatrenim oružjem, motornim vozilom, bombom, tupotvrđim predmetom, nožem, akumulatorskom kiselinom, gušenjem i tjelesnom snagom. Stoga, normalno da se uvukao strah u naše ljude. Stoga se naš čovjek ključa i sretan je kada doživi novi dan. Jer ljudi se boje sačekuše u mraku, da ne prođu kao Mato Šabić zvani Šaban, Darko Dakić, vlasnik Gradske mjenjačnice ili Vlado Barbarić Pap. Ili da ne prođu kao Čedomir Vučković, Radoslav Ratković ili Milutin Kutlić. Ili da ne prođu kao Josip Reichel Kir, a to ta serija „Šutnja“ nije uzela u obzir. Također nije uzela u obzir naš neefikasan

policijski sustav, naš neefikasan pravosudni sustav gdje istrage i postupci traju i po trideset godina, a onda i suđenja traju još daljnjih trideset godina. Stoga, ta serija nije uzela naše svakodnevne probleme i gospodarsku krizu, nije uzela u obzir naše turbulentne promjene, nego je uzela nekakve svjetske, globalne, meni strane i daleke probleme, nekakve ukrajinske probleme i nekakva svjetska rješenja. A mi smo za Ukrajinu, nebo i zemlja ili nismo? Netko kaže da smo mi Hrvati došli iz Ukrajine, pa je to valjda ta poveznica s Ukrajinom ili nije. Ili treba uzeti u obzir da sve zlo ovoga svijeta dolazi iz Ukrajine. Jedino ne znam i ne razumijem zašto je u sve to uključena i Srbija? Ili nam zlo dolazi i iz Srbije. Puno je tu nepoznanica, a nakon te serije puno je toga ostalo neodgovoreno i puno je toga nejasnoga.

Kažu da je nešto slično tome napisao i Jurica Pavičić, nekakvu krimi kroniku Splita ili Dalmacije, jer i kod njega, bez nekog razloga ili sa nekim razlogom, nestane tinejdžerica Silva, a traži ju gotovo trideset godina inspektor Gorki. U stranim serijama je to mnogo jednostavnije, imaš nekakav uvod, pa zaplet i rasplet. Najčešće se na kraju svake serije sve otkrije. Stoga su te serije gledljivije od naših. A kod nas je sve jednostavno, da ne može biti jednostavnije. Tinejdžerke žele bon za mobitel, a neki zli čiko im kaže:

„Može, ali i ti trebaš sudjelovati oko toga.“

„Kako trebam sudjelovati?“

„Trebaš doći tamo i tamo.“

„I što će se onda dogoditi?“

„Dobit ćeš bon za mobitel i kutiju cigareta.“

A kod nas se sve komplicira, uključi se naša povijest i prapovijest. Uključi se dolazak Hrvata iz Ukrajine iz stoljeća sedmog i sve se

zakomplicira u 12 epizoda. I to beskonačno traje i traje, a onda nakon 12 epizoda, netko odluči da je svega dosta i sve se odgonetne u roku 15 minuta. Pronađe se krivac za sve naše zlo, za sve ono što nas sputava u životu. Nemamo mi strpljenja za tanane priče. Pronađe se i osloboditelj koji sve ubije kao muhe, pronade se glavni za prostituciju maloljetnica i obojica završe u zatvoru. Što u stvarnosti može biti, ali se najčešće ne događa. Tako je to s nama. Tko nam je kriv kad smo takvi, pa nam valjda to treba, pa nam treba katarza ili šećerna vodica. A život je takav da se ni do dana današnjeg ne zna tko je kriv za maloljetničku prostituciju u Osijeku. Jer počinilac nije otkriven, nije osuđen i on živi u miru.

Jer u većini europskih zemalja prostitucija nije kažnjiva, u nekim zemljama je zakonita i regulirana, a kod nas je nezakonita i neregulirana. Inače ovdje se radi o maloljetničkoj prostituciji, ali kako se kod nas gleda blagonaklono na sve grijehе vladajuće klase, valjda je tako i u ovom slučaju. U stvari prostitucija je kod nas tabu tema ili ju traljavo prohibicijski regulira naša policija. I valjda smo mi jedina konzervativna zemlja u Europi kod koje su zabranjeni bordeli, makroi i prostitutke. Mi smo usvojili kapitalizam, ali ne i to da je sve roba koja se plaća. Mi smo usvojili Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira koji regulira prostituciju i odnose koji tu vladaju. Ali taj zakon se provodi samo nad nama smrtnicima, nad onima na vlasti, on se ne provodi. Oni se ponašaju kako hoće i zaštićeni su kao lički medvjedi. Mi se moramo pridržavati patrijarhalnih obrazaca ponašanja koje nam je netko donio.

Kažu da je za cjelokupno zlo u pravosuđu kriv Vladimir Šeks, pa je valjda kriv i za taj Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira. Jer gotovo svi u Europi imaju blaže zakone što se toga tiče, a kod nas bi uskoro trebalo početi strože kažnjavati prostituciju. Jer naša vlast je neosjetljiva na patnju i stradavanje naših ljudi i žena, nitko ne gleda na nepovoljan socio – ekonomski položaj naših ljudi i žena. A prostitucija je najstariji zanat na svijetu, netko će reći da je to posao kao svaki drugi i netko ga je svjesno ili nesvjesno odabrao. A ovi na

vlasti i dalje šire svoj populizam, svoja sranja, svoje laži i neistine. Jer njihove istine, nisu naše istine. Jer najlakše je ubiti glasnika sa dobrim vijestima. Stoga kod nas više nema ljudi koji bi riskirali život za istinu i pravdu. Jer ovaj nepravedni sustav je učinio to da kod nas nema boraca za pravdu. Možda je to bio Dragan Pocrnić, koji je otkrio ovu aferu s maloljetničkom prostitucijom, ali u ovoj seriji „Šutnja 1“ i „Šutnja 2“ ga se ovdje uopće i ne spominje.

O temi naše dosadašnje i odsadašnje hrvatske šutnje se malo govorilo i malo se govori, pa se malo i zna. Stoga, ta serija nije ništa rekla o Bleiburškoj šutnji, nije ništa rekla o Hrvatskom proljeću i o šutnji u našoj pretvorbi, pljački i privatizaciji. Nije ništa rekla o današnjim problemima, o grijehovima struktura, našem osiromašenju i nečijem obogaćenju. Jer to je u biti problem te prostitucije, jer to je posljedica svega toga, jer da nema bogatih i nedodirljivih, jer da nema siromaštva, da su odnosi u društvu normalni, ne bi bilo ni maloljetne prostitucije, ne bi bilo ni afera i iskorištavanja maloljetnica. Jer mi smo društvo gdje je onim bogatima sve dozvoljeno i sve se zataškava, a nas sirotinju se za sve kažnjava. Mi smo nezdravo društvo nejednakosti.

Pa ta serija nije ništa rekla o našem nepotizmu, korupciji, mitu i kriminalu, o našem osiromašenju i o bogaćenju naših političara i naših tajkuna. Nekako mi je sve to plitko, nema tu dubljeg pogleda u bit problema i u suštinu stvarnosti. Mi smo se odjednom našli u našem sadašnjem svemiru i u sadašnjem trenutku. Odjednom smo mi suočeni s našim zlom, s našim izrabljivanjem maloljetnica iz Dječjeg doma i Doma za mladež i dječjom prostitucijom. Iz te serije doznajemo da je postojala afera političara u usponu koji je iskorištavao te maloljetnice iz Doma za djecu i mladež, ali on je u toj seriji navodno ubijen, ili nije, pa se više o tome ne govori. A slučaj zlostavljanih maloljetnica službeno je okončan ili nije. Meni se čini da je vuk ostao čitav, a ovce na broju. I u svemu tome vlada zakon omerte ili zakon šutnje, ako sam ja to dobro shvatio. A stvar je u tome što bi trebalo otkriti tu našu patološku stranu. Jer naše

društvo je teško bolesno i treba se liječiti. A i glumci bi se trebali izliječiti od loše i predvidljive glume.

Jer nam je represijom ondašnje, socijalističke državne represije oduzeto pravo kritiziranja i oštećen zdrav razum, a sada su na vlast došli kapitalistički manipulatori koji nam taj zdrav razum dodatno oštećuju lažnim obećanjima, materijalizmom, hedonizmom i besperspektivnošću. I stalno nam se netko bavi potiskivanjem nečega važnog u našu svijest ili podsvijest. I stalno se od nas traži nekakva poslušnost i pokornost. Inače se lako postaje narodni neprijatelj, oduzima se imovina, uskraćuje se pravo na školovanje, uskraćuje se pravo na posao i pravo na egzistenciju. Stoga su to štetni čimbenici i trebalo bi istražiti štetno djelovanje tih čimbenika koji su uvjetovali patološko djelovanje na nas i na naše bolesti. Jedino se partija na vlasti bavi kontrolom društva i medija i na sve načine pomaže svojim poslušnicima, a odmaže svojim protivnicima što im uskraćuje posao, osobni dohodak i financijska primanja. Stoga ja ne kažem da je hrvatska šutnja prestala, ona traje i danas. Pa smo mi duhovno pusti i neslobodni.

A ja možda nostalgичno razmišljam, socijalistički, pa Osijek ipak doživljam drugačije. Jer u Osijeku sam proveo djetinjstvo i mladost. Na njegovim ulicama sam odrastao. Sjećam se svog studiranja i nekakve sreće i sretnih trenutaka. Pa mi nikako ne odgovara da djevojke plivaju leđno po rijeci Dravi, pa mi nikako ne odgovara da netko ubija branitelja i inspektora, jer se to u stvarnosti nije dogodilo. Ali zato ja čitam novine, a u njima piše:

„Žene budite na oprezu jer manijak vreba baš vas žene.“

Ili:

„Užas u Osijeku. Ispred stambene zgrade pronađen mrtav muškarac.“

Ili:

„Policajac ubio svoju djevojku.“

Ili:

„Poginuo u prometnoj nesreći.“

Ili:

„Djelatnik psihijatrijske bolnice silovao pacijenticu.“

I što da ja na to kažem, nego da sam gledao naše filmove: „Glava velike ribe“, „Nosila je rubac črleni“ i „Ljubavni život domobrana“. I što mogu nego reći: ništa mi se to ne sviđa. Ja sam ipak urbani tip iako živim u ruralnoj sredini i to nisu teme mog interesa. Moja stvarnost, moj identitet, moje fantazije i moji interesi su posve drugačiji. Mene zanimaju druge teme i dileme. To po meni jednostavno nije identitet grada Osijeka. Identitet grada Osijeka je nekakav mir, malograđanština, nekakva melankolija i nekakva monotonija, a ne nekakva ubojstva u stilu engleskih ili švedskih serija: „Umorstva u Midsomeru“ ili „Misterije u Bodenbrocku“. Jer Osijek je najmanje urban, jer u Osijeku si do nedavno mogao viđati slamnate krovove.

Možda su ta ubojstva fikcija autora, ali ne može se reći da je to napisano prema stvarnim događajima i nema nikakve veze sa stvarnim događajima. Ja bih radije da se piše o našem siromaštvu, o uništavanju naše industrije i našeg gospodarstva, o posljedicama pojave kapitalizma, o našoj korupciji. Ne treba nas povezivati s Ukrajinom i Srbijom. I oni su prošli tranziciju i pretvorbu, ali mi smo ipak manja i drugačija sredina. Sve se zna i svima je nama sve poznato. Samo nemamo snage se tomu suprotstaviti. Ne treba nama primat prošlosti i tradicija. Ne treba nama pretjerano

domoljublje i nacionalizam, ali da se nečega i nekoga bojimo, bojimo se. Da se ne usudimo nikome suprotstaviti, ne usudimo se.

Naravno da mi nismo jednaki u našoj državi. Neko je od nas moćniji. Pa krivci za nedjela, u sprezi s našim pravosuđem, ne odgovaraju za njih. Neki ih zovu patrijarhalni barbari, puno ih je i to je sve. Pa ih književnik Drago Hedl kažnjava ili ne kažnjava sa svojim nerazumnim romanima i nerazumljivom tv serijom. Jer on kaže da kritizira negativne aspekte našeg modernog društva, a ja mu kažem: vratite nam socijalizam, jer u socijalizmu se to nije događalo. Nekad smo formalno bili svi jednaki pred zakonom, ali danas definitivno to nismo. Sve se nešto petlja i mrsi, a nema ikoga tko bi to raspetljao. Jer žrtve seksualnog nasilja najčešće šute i boje se za svoj život. Jer žrtva seksualnog nasilja se boje svoje okoline i boje se osuda od te i takve okoline. A mi smo poznati po Hrvatskoj šutnji, po suzdržanosti od otvorenog suprotstavljanja onima na vlasti. Jer bojimo se odmazde od državnog represivnog aparata, a da je naš državni aparat represivan, jeste, represivan je. Jer ako te taj represivni aparat ne ubije, pošaljete u zatvor.

Naime, ja kažem, to što se dogodilo u Osijeku je nešto jednostavno, da ne može biti jednostavnije. Maloljetne djevojke iz Doma za odgoj djece i mladeži su bile siromašne, nitko ih nije volio i svima su bile teret. Odgojiteljice se odnose prema njima s riječima: „Marš“, „Začepi gubicu!“ ili „Dobit ćeš po onoj stvar.“

A one su samo htjele imati sve ono što im treba i sve ono što imaju djevojke iz normalnih obitelji. Pa su se one odlučile imati to, bez obzira na sve, tako da se za to prostituiraju. I uvijek se nađu ili su one našle nekakve moćne političare i moćne tajkune. Problem je taj što se o tome u Osijeku dugo tajilo i šutjelo, a onda je to otkrio ili razotkrio branitelj Dragutin Pocrnić, naš Sluga Jernej i on je istjerivao svoju pravdu i pravicu. I nije je istjerao, pa je ušao u otvoreni sukob s uglednim Osječanima koji su se navodno izživljavali nad maloljetnicama. I što je iz toga proisteklo? Branitelja Dragutina

Pocrnića su proglasili neubrojivim i prisilno hospitalizirali. A ugledni Osječani su nedodirljivi i nikome se ništa nije dogodilo, pa se ne zna tko je za ovu katastrofu odgovoran.

Ne zna se ni tko je kriv za projekt zvan „Projekt Slavonija“. Ne zna se puno toga o tom projektu, ali se zna da je utrošeno 4 milijarde eura, da je nestalo oko 10.000 OPG –ova i da je od nas odselilo 150.000 stanovnika. Jer kažu da su novce preuzeli HDZ – ovcu, njihovi uhljebi, njihovi partneri i njihovi donatori. Projekt je trebao spriječiti iseljavanje, trebao je omogućiti demografski oporavak, a ustvari je potakao iseljavanje i gospodarsko nazadovanje. Jer novci su se podijelili lokalnim HDZ – ovim gradonačelnicima, HDZ- ovim poduzetnicima i HDZ – ovim OPG- ima. A mi i dalje imamo najsporiju željezničku liniju na relaciji Osijek – Zagreb, a od nas se mladi ljudi iseljavaju, a ostali su nezaposleni.

POGLAVLJE 7

Još se sjećam elementarne nepogode, visokih valova i prirodne katastrofe koji su me snašli u Japanu. Snašla nas je tropska oluja, čudovišni uragan ili supertajfun Nanmadol. Puhali su vjetrovi jači od 150 kilometara na sat, grmjelo je i sijevalo, došlo je do poplava i klizišta i ne zna se koliko je ljudi stradalo jer jedni mediji su govorili o četiri žrtve, a drugi o sedam žrtava. A sve je to zbog promjene klime, pa tajfuni postaju snažniji i razorniji, pa se ruše autobusne postaje i izbijaju se prozori, pa se otkazuje željeznički i zračni prijevoz. Izdaju se posebna upozorenja na tajfun i obavljaju se pripreme za dolazak tajfuna. No, naši meteorolozi kažu da nas ništa ne može iznenaditi, da smo mi u socijalizmu imali takve obuke i da smo mi imuni na sve to. Nama nitko i ništa ne mogu. Mi se možemo zaštititi od velikih prirodnih katastrofa. Samo to se nitko ne usudi reći onima oko Karlovca, oni plivaju prsno, leđno ili kraul nakon svake malo jače kiše, a nas u Slavoniji sastave suše. I nitko kod nas ne brine za ekstremne vremenske nepogode.

Izgleda da je tako i u Japanu. Nikog tamo ne brinu visoke temperature, potresi i toplinski valovi. Nikoga tamo ne brinu tropske oluje i tajfuni, dok im oni ne stignu pred vrata. Onda se šalju razna upozorenja da se ne izlazi van, sve se zatvara i prestaje se s radom. Kod nas su se nekad uoči oluje znala uključiti crkvena zvana, sada toga više nema. Valjda ti crkveni ljudi misle: neka se snađe tko zna kako. Japanske vlasti su dale naputak turistima da ne dolaze.

Ali što reći za mene, nego da nisam turist i ja sam već došao, dobio nogu kod Hane, smjestio se kod Ichiko i sada tu živim. A Japanci se boje da ne nastupe potresi i tsunamiji. I od jedne središnje zemlje, Japan je postao jedna nesređena zemlja, nastao je kaos. I ne zna se koje je kategorije taj tajfun. To je gotovo kao naš potres u Zagrebu, nakon njega su građevinari postavili skele i sada te skele stoje neiskorištene.

Prije toga tajfuna sam gledao japansku televiziju i na njoj sam vidio najezdu krokodila, na jednoj hrpi bilo ih na tisuću ili nekoliko tisuća. Pitam Ichiko što je to, a ona mi odgovara:

„Nema toliko krokodila kod nas. Ne trebaš paničariti. To je negdje drugdje.“

„Ne razumijem što kažu, govore na japanskom.“

„Onda se nemoj brinuti, jer to su vijesti iz svijeta.“

Onda doznajem da se to sa krokodilima radi o Brazilu. No, ja sam dovoljno ustrašen, jer čujem udare munja i gromova. Čujem da piri i puše vjetar i tuče po prozorima. Pitam Ichiko o čemu se radi, a ona mi govori o uraganu ili tajfunu Nanmadol.

Zato valjda vlada panika u Japanu. Svi su ustrašeni i ludi ili poluludi. Jer sjećaju se razornih potresa i tsunamija iz 2.011. godine kada je poginulo oko 20.000 ljudi i kada se aktivirala nuklearna katastrofa u Fukushimi. A Ichiko je to sve normalno proživljavala, dok nije upala u srce tajfuna.

Naime, upala je u srce oluje i samo je rekla:

„Upomoć! Hvata me panika.“

Od tada sam joj ja pomoć u nevolji. Od tada ona ne izlazi van. Osjeća izvanredan strah i pretpostavlja opasnost po život. Ja sam joj preporučio psihijatra, ali ona se ne usudi izaći van. Jer joj srce počne intenzivno lupati, ima visok očni i krvni tlak, počne se gušiti, ne može progutati hranu, osjeća bol u prsima, mučninu, glavobolje, trnce, valunge, znojenje i zujanje u ušima. Najgore je to što misli da će joj se nešto dogoditi, što se ne kontrolira, što misli da će se ugušiti, da će doživjeti srčani ili moždani udar. Najgori napadaji su

joj dolazili u snu i tada joj je srce znalo luđački kucati i tada se znala gušiti. Uz sve to, postala je i hipohondar. Stoga joj kažem:

„Moraš ići k psihijatru. On će ti dati lijekove za smirenje. Ako ti tko može pomoći, ako ti tko može otjerati te brige, onda je to psihijatar.“

„Mogu li ići sutra? Sada se osjećam loše.“

„Idemo sutra.“

A sutra je bilo prekosutra. Jer joj je trebalo vremena da se oporavi. Pa smo tako krenuli k psihijatru. Njemu smo sve ispričali, pa nam je on prepisao antipsihotike. Od toga se Ichiko smirila, bježala je i dalje od sebe, ali je sutradan nekako otišla na posao. Tih dana Ichiko je na nekakvom rubu, a onda se oporavila ili se nije oporavila sama od sebe. Psihijatri su utvrdili da ima dijagnozu paničnog poremećaja, da ima psihički slom, dali joj lijekove i više nisu brinuli o njoj. A ona je imala nekakve ispade i verbalnu agresiju prema drugima. Jednom su nazvali i pitali da li se samoozlijeđuje, ja sam rekao da ne, a oni su rekli da je imala kemijski disbalans u mozgu, da se oporavila, da je sada dobro i to je sve.

A onda sam pisao i išao u Meksiko. I tamo sam doživio elementarnu nepogodu. Meksički meteorolozi su najavili razorne, elementarne nepogode, potrese, tsunamije, ciklone, visoke morske valove i prirodne katastrofe. Oni su najavili tropske oluje, zastrašujuća tornada, čudovišne uragane ili supertajfune. Ni ne znam što su sve najavili, ali najavili su zlo i naopako. Ja nisam znao za to, inače ne bih išao na Yucatan. Ja sam to doživio, imao sam bliski susret s olujom i znam da je teško pogodio moju ondašnju japansku ljubav. Bio sam u Japanu u vrijeme njihovih elementarnih nepogoda i znam da se moja ondašnja japanska ljubav nije od toga psihološki oporavila ni do dana današnjeg. Za mene je sve to već viđeno i nije mi to ništa iznenađujuće. Čak su me i moji snovi upozorili na nepravilike, oluje i

tajfune. No, ja sam optimist pa se nadam da ću i to preživjeti. A filozofi o psiholozi kažu da taj doživljaj ili fenomen „već viđenog“ doživljavaju oni koji imaju problema s mozgom, koji doživljavaju paranormalne pojave. Ja baš nemam problem s mozgom, ali da sam doživio zlo i naopako u životu, da sam bio u nepriličnoj situaciji, da sam doživio nešto natprirodno, jesam, doživio sam.

Jer meteorolozi su najavili da će puhati vjetrovi jači od 150 kilometara na sat, da će grmjeti i sijevati, da će dolaziti do poplava i klizišta i ne zna se koliko će nesmotrenih ljudi stradati. Inače, ja se pridržavam vremenskih prognoza, ali ovdje mi vrug ne da mira, pa bezglavo idem svakuda. Kaži da najčešće ljudi stradavaju kada idu po namirnice. A ja nisam mogao odoljeti, išao sam i ja u trgovinu, jer nedostajala mi je kava, nedostajao mi je kruh, alkohol, nedostajalo mi je nešto za pojesti i popiti. A htio sam i upoznati mjesto gdje je udario asteroid i gdje su uništeni dinosauri. Ako sam već došao ovamo, onda to želim iskoristiti. Ne želim se ja zavući u mišju rupu i ništa ne vidjeti. Nisam ja baš takav, ali gdje god sam došao sve je bilo zatvoreno. Pa je tako bio zatvoren izložbeni park, pa je bio zatvoren muzej, pa je bio zatvoren memorijalni centar. Pa nisam baš puno vidio, jer imao sam nekakav predosjećaj da će mi se nešto ružno dogoditi, ako se budem puno tu muvao. Pa sam od toga odustao.

Uostalom, od sveg tog zla i naopakog, ja sam samo vidio nekakve ružne insekte, nešto nalik na smrdljive martine, cvrčke, mrave ili skakavce. Jednostavno se od tih životinja nije moglo hodati, jer oni su plazili po cestama, po zgradama i po poljoprivrednim usjevima. Ja nikad nisam vidio takvu najezdu insekata, pitao sam se od kuda su samo došli? A onda sam osjetio ubod tko zna čega. Okrenem se i ugledam najezdu i mnoštvo obada kako plaze po meni. Mislim u sebi da je to dobro, jer mogli su biti stršljeni, ose ili bumbari. Pa sam otišao do mora, a tamo opet najezda otrovnih meduza i portugalskih galija. Kažu za te portugalske galije da su neka vrsta meduza, ali su puno otrovnije. Pa sam i od toga odustao. Inače Panco, moj

nekadašnji radni kolega, mi je našao smještaj u nekoj napuštenoj zgradi, a tamo sam sreo Meksikanku, Mariannu.

Moja meksička ljubav Marianna je bila takva, kakva je bila. Jako se bojala oluje, uragana, tornada i tajfuna, a o tome je slušala u vijestima i čitala iz novina. I kažu da se njoj aktivirao sindrom zvan podrum. Naime, njoj se aktivirala podrumaska podsvijest, njeno mračno mjesto gdje se skrivaju ljudski strahovi i ponori uma. Pa se ona tako boji stvarne ili lažne apokalipse, smaka svijeta ili nekakve teorije zavjere. Njoj se odmah aktivira amigdala i talamus, i odmah joj se aktiviraju neugodni osjećaji, panika i užas. Pa se ona ponaša iracionalno, pa joj srce ubrzano radi, pa joj poraste tlak i krvni pritisak, pa joj se aktivira adrenalin, ubrzano diše i traži nekakvu zaštitu. Inače, ja sam bio jedini muškarac koji sam joj mogao pružiti utočište i sigurnu luku i to sam učinio. Jer sam se sjetio da sam kao dijete doživljavao razne strahove i fobije. Naime, u vrijeme mog djetinjstva, ljudi su držali pse vučjake, a to su bili vrlo opasni psi. Pa sam ja išao kod mog susjeda, a njegov pas nije bio zavezan. Jedva sam pobjegao od njega i njegovih očnjaka. Stoga obilazim i zaobilazim ulice u kojima se nalaze psi. Kad se toga sjetim, odmah se kod mene nešto neugodno aktivira, pa mi srce počne lupati, pa se preznojim i počnem otežano i teško disati. Uz te strahove od pasa, ljudi se boje paukova, zmijsa i padanja.

Marianna mi otkazuje poslušnost. Nju više nije strah od oluje, tornada i tajfuna, jer je sve prestalo, a njena vagina više nije nemirna, nego je mrtva. Nešto je ubilo strast kod nje. Nešto je ubilo njenu volju za seksom. Nema više entuzijazma za seksom. Ona bi se svađala i govorila ružne riječi, a meni se to ne da slušati. Pa se ja odlučujem za potragu dinosaura i drugih mitskih čudovišta. Jer sam vidio oglas:

„Ako vjerujete da dinosauri postoje, pridružite nam se!“

Jer dokazi postoje, jer fosili postoje. Nema se tu što dokazivati. Ali morat ću odgoditi odlazak s njima, jer izdana su nova upozorenja i najavljene su tuče, jaki vjetrovi, grmljavine, olujno nevrijeme, bujične poplave, pijavice i oluje. No, izgleda da se to Marianni ne sviđa, ona je nekako otkrila da sam ja prodao djedovinu i apartman na moru, pa bi se ona tužila i sudila sa mnom.

Naravno da ja to ne želim, pa bježim iz Meksika. Jer je naša međusobna privlačnost nestala, jer nema više protoka energije između nas dvoje.

I tako dolazim u Hrvatsku, ni ne znajući za ekološku katastrofu koja vlada Osijekom. Naime, to je velika nesreća i ekološka katastrofa koja je snašla Osijek i okolicu. Jer kad sam došao u Osijek iz Meksika neki čovjek mi više:

„Ne otvarajte vrata autobusnog kolodvora, ne izlazite van, potrovat ćete nas, zar ne vidite dim koji nas okružuje? Zar ne vidite tu našu katastrofu i apokalipsu?“

Pitam ga:

„Što gori? Ja stižem iz Meksika, ne znam ni za kakav požar.“

„Gori Drava International, gori odložena plastika. Tamo je zgarište plastike. Vidite da je sve pusto, puno dima i apokaliptično.“

„Nije li „Drava International“ vlasništvo Zvonimira Bedea?“

„Jeste.“

A ja se sjetim svih uspješnih tvrtki koje je taj gospodin, ničim izazvan, otjerao u stečaj i upropastio. Pa se tako sjetim nekadašnje tvornice žigica Drava, Svilane, Litokartona, Name i Dosega. U normalnoj državi bi on završio u zatvoru, a kod nas on, unatoč

raznim nepravilnostima, uspješno radi i djeluje. I to je ta naša privatizacijska priča. Ali to nije sve, naime čuo sam žalbe nekadašnjih mojih direktora:

„Nekad sam imao plaću veću od 15.000 eura. Nekad mi je život bio ispunjeniji i ljepši. Nekad sam bio bogat kao Putin i živio sam u luksuzu. Pitam se kako ja mogu imati mirovinu nešto veću od 3.000 eura? Pa to nije ni petina mojih primanja.“

Kažu da je Putin težak 300 milijardi eura, a da mu je plaća 150 tisuća eura. Ali takva su vremena došla, pa su nestali i Miroslav Kutle i Josip Gucić. I oni su nekad bili svemoćni i besmrtni, ali više nisu.

Meni nije jasno kako Zvonimir Bede nije uzeo barem milijun kuna iz svake uništene tvrtke i kako nije hladno otišao u Bosnu i tamo na miru živio? Kako se on i dalje odlučio za mukotrпно poslovanje kod nas. I sad mu se dogodila ta ekološka katastrofa za koju on smatra da nije kriv, pa se on žali na taj sudski postupak protiv njega. No i drugi smatraju da nisu krivi, ali netko za to mora odgovarati. Netko mora odgovarati za učinjene propuste, za taj veliki požar, za kazneno djelo protiv okoliša, za općeopasne radnje, pa policija smješta Zvonimira Bedea iza rešetaka, pa se zakazuju ročišta kod suca istrage. Jer naš župan, Ivan Anušić kaže:

„Vlasnik tvrtke Drava International zna odgovore tko je kriv za požar, on zna tko je kriv za požar i ekološku katastrofu u Slavoniji, a ako on ne zna, onda to zna naš premijer Andrej Plenković, jer on svašta zna.“

Na to mu Zvonko Bede odgovara:

„Županija je Dravi International dala 10 – godišnju dozvolu za rad. Dakle krive su i državne institucije, kriv je državni inspektorat na čelu s Andrijom Mikulićem, šefom zagrebačkog HDZ- a.“

To je sve ili to je ništa. Svi prebacuju odgovornost na nekog drugoga. Piši kući propalo ili nije ništa propalo. A naše tlo, zrak, usjevi, oranice, šume, vodotoci i podzemne vode što su zatrovani, nikome ništa. A ja kažem da je to prebacivanje krivnje i odgovornosti bullshit. Dosta nam je dezinformacija, raznih manipulacija i fake news. Pogotovo što to pogađa naše zdravlje. Zloupotrebjavaju se podaci i na kraju nitko neće biti kriv i nitko neće odgovarati za počinjeno zlo. Jer nikad nije gotovo, kad je nešto gotovo, nego kad nam sudbina o tome odluči. A za policiju čujemo da po meni uzaludno pretresaju prostorije Drava Internationala, traže nečiju krivnju i nekog krivca, ali ga ne nalaze. A nas snalaze i ostala zla, naime, u Osijeku u Savskoj ulici čovjek je daljinskim uključio svoj televizor, a eksplodirao je plin u kući. Pa je tako od posljedica eksplozije i požara teško ozlijeđen i preminuo 73 – godišnji vlasnik stana. Nije mu bilo spasa, a nema ni nama spasa s ministricom poljoprivrede Marijom Vučković.

Ona nam želi zabraniti svinjokolju ili kolinje zbog afričke svinjske kuge i koliko god mi pričali protiv toga, ona je čvrsta kao klisurina i ona se ne da. Pa su naši seljaci nezadovoljni politikom i mjerama koji oni donose i koji oni provode, a iz Europske unije je stigao ultimatum da moramo poklati i eutanazirati 50.000 svinja. A to je malo previše za nas i za našu proizvodnju svinja i svinjogojce, jer mi se ne odričemo klanja svinja po dvorištima. Pa se bunimo, pa prosvjedujemo, jer to je naša tradicija, jer je to naš identitet, jer je to identitet ovih prostora, jer time se zatiru naši običaji i kulturne vrijednosti. Ali ti u Zagrebu to ne razumiju, oni ne vide dramu u svemu tome, oni na ništa ne haju, oni se drže briselske direktive i brige ih za sve nas. Oni se ne boje revolucije i državnog udara. Oni su na to imuni.

Stoga su se mnogi obradovali jer je iz Europske komisije za tko zna što stigla uredba da je kod nas dozvoljena svinjokolja. Netko kaže da je šteta od afričke svinjske gripe negdje oko 35 milijuna eura. Da je podvučena crta sa svinjama, da je bilo registrirano oko 850 tisuća

svinja, da je usmrćeno oko 140 tisuća svinja, a sada imamo 910 tisuća svinja. I to je taj naš paradoks, nama nikada brojke ne štimaju. I sada se mi pitamo: što smo mi naučili iz ekološke katastrofe u tvrtci „Drava International“ i iz epidemije afričke svinjske kuge? Jesmo li mi nešto naučili iz naših grešaka i propusta? Hoće li se to još koji puta dogoditi? Hoće li se dogoditi naša ekološka agonija? I zaključujem: naravno da hoće. Jer nisu zadovoljeni nikakvi sigurnosni uvjeti. I dalje je tako, kako je i dalje radimo po inerciji.

Ja znam da je za mene svinjokolja bila noćna mora. Moj djed bi kupio dva prasca i mjesecima bi ih hranio dok to nisu postale dvije svinje za klanje, jedna za njega i baku, a drugu za nas, za mamu, tatu i mene. I dok te svinje djed nije uhranio i ugojio do 150 kilograma, one se nisu klale. Ali dođe dan kada bi on svinje uhranio do 150 kilograma. I on meni kaže:

„Ove godine ćeš ti zaklati svinje?“

„Zar nećeš pozvati mesara?“

„Dovoljno si star da ubiješ svinju.“

Baka se na djeda ljutila, ali on je bio neumoljiv: svinja se mora zaklati i to od moje ruke. Djed je ipak zvao mesara, ali ja sam trebao držati svinju. Samo drži ti svinju od 150 kilograma kojoj pijani mesar zariva nož ispod vrata. Naravno, da nam je svinja pobjegla. Pa smo je ganjali po dvorištu. Došao je i susjed, pa smo je ulovili i zaklali. Od tada na riječ svinjokolja, ja osjećam noćne more.

POGLAVLJE 8

Rušenjem i padom socijalizma, za mene nije nastalo ništa lijepo, nije nastalo ništa dobro čega bih se ja mogao sjećati, čega bih ja mogao pamtiti. Jer sam ja od nekadašnjeg relativno bogatog čovjeka postao siromah. Uz to, su mi nestali ili umrli brojni prijatelji, uz to su mi se neki prijatelji postarali pa ih ne prepoznajem. Uz to, su mi se neki prijatelji psihički promijenili, više nemam ništa zajedničko s njima, pa sam višestruko zakinut. Valjda mi je taj osjećaj zakinutosti zbog toga što nisam htio postat ratni profiter i tajkun. Ustvari, nisam prihvatio novonastalo vrijeme, uvjete i okolnosti. Nego sam postao sirotinja i Bogu teška. Postao sam siromašni umirovljenik. Pa je iz ondašnjeg lošeg nastalo nešto još gore. Nastala je naša nakaradna privatizacija, pljačka i otimačina društvenog vlasništva. Nastala je parada kiča i neukusa, a mi smo većinom postali nacionalisti, šovinisti i rasisti. To je ta naša javna ili prikrivena ratna psihopatologija, neuropatologija ili sociopatologija. To su te naše mentalne ili psihološke bolesti pod utjecajem rata, praznovjerja, politike ili vjere. To je to naše svjesno ili nesvjesno, normalno ili abnormalno ponašanje. To je ta naša Historija ludila.

Odjednom je nekima od nas odnos prema naciji postao važniji od bilo čega, od bilo kakvog drugog identiteta. Odjednom je odnos prema naciji postao važniji od onog materijalnog i egzistencijalnog. Odjednom je kod nekih naših ljudi stvoreno uvjerenje o nadmoćnosti ili superiornosti vlastite skupine nad drugima. Odjednom su naši ljudi postali opsjednuti time. Nekad je naš čovjek bio opsjednut bratstvom i jedinstvom, a danas nacionalizmom i šovinizmom. Stoga, mislim da za stanje našeg ludila došlo do neravnoteže tekućina u našim organizmima, došlo je do neravnoteže krvi, crne žuči, žute žuči i sluzi, kako bi rekao Hipokrit. A ja ne mogu trpjeti te laži, rehabilitirati stare naše režime, prihvatiti naše nove mržnje i prihvatiti taj revizionizam. Ne želim ja veličati ratne zločince, nove nacionalizme i podjele i ne želim ja prihvatiti mržnju kao misao vodilju. Uz to, ne želim se ja suočiti s našom

prošlošću jer ja sam to zaboravio, nemam nikoga da mi je nestao i ne vodim brigu o svemu tome. I ne želim ja nikoga napadati i nametati mu svoju volju. Jednostavno nije mi do toga.

Pa tako postoje ljudi koji ne brinu za svoju sreću ili ne brinu za svoju nesreću, nego oru naše uhodane brazde nacionalizma ili šovinizma. Inače ja sam puno putovao po svijetu, susretao se s raznim ljudima, pa nisam takav. Ja ipak brinem o svojoj sreći i sreći žena koje me podnose i i žive sa mnom. Za mnoge druge naše građane trebalo bi uvesti Ministarstvo nesreće, a za mene Ministarstvo sreće, kao u Butanu, Nigeriji, Ujedinjenim Arapskim Emiratima i Venezueli. Jer još je Aristoetel rekao da čovjek treba težiti vlastitoj sreći i sreći svoje zajednice. Pa tako ne treba mjeriti bruto nacionalni dohodak, nego bruto nacionalna sreću. Ja bih također mjerio bruto nacionalnu sreću jer ja sam ipak tolerantniji prema drugima, prema prijateljima i prema neprijateljima. Uz to, imam i delikatan odnos s ženama. Naime, ja se trudim pružiti im sladostrašće. Pa ja tako tražim famoznu G točku, čačkam po unutarnjoj stijenki vagine. Ako mi žena kaže da sam našao G točku, tada je stimuliram. Jer želim da žena smiri svoje hormone i poboljša si raspoloženje. Jer kud ćeš više od raspoložene žene. Kud ćeš više kada žena zabacuje svoje kukove, bokove i grudi. Kud ćeš više kada ti se žena smije i kada je uzbuđena i raspoložena. Ne volim ja unezvijerene i lude žene. A žene su lude kad ne doživljavaju sladostrašća, kad ih se ne uzbuđi i neko tvrdi da je takvih razočaranih žena 50 %. Pa ja zato ne preskačem predigru, nikad ne zaboravim protrljati žensku dražicu, to je navodno ženama jako važna, tima one dovode tijelo i um na isto mjesto u isto vrijeme, pa je to ženama najvažnije.

To radim ženama koje su mi simpatične, a one nesimpatične tjeram od sebe. Ako mi je neki muškarac nesimpatičan, ja ću se od njega odmaći, neću ga proganjati, ugnjetavati ili obavljati nasilje nad njim. I to je moj pokazatelj sreće ili nesreće. Nisam ja kao poznata nigerijska spisateljica, pa da govorim:

„Danas bih željela sve ljude zamoliti da zajedno počnemo sanjati i planirati drugačiji svijet – pošteniji svijet. Svijet sretnijih muškaraca i sretnijih žena vjernijih onome što uistinu jesu. A to moramo početi ovako: moramo svoje kćeri odgajati drugačije. Moramo osvijestiti i odgajati drugačije i svoje sinove.“

No ja sam uz sve to otkrio da ljudsko zlo nema granice. Jer nema toga što mi nismo u stanju drugome učiniti, a i dalje smo ostali cinkaroši i potkazivači. I dalje živimo u nesmiljenom strahu i dalje se sjećamo naše crne i neizvjesne prošlosti. I dalje se držimo naših mračnih relikata prošlosti. Najradije bi se s nekim tužili ili sudili za klevetu, najradije bi nekome nešto zlo učinili.

Jer neki su postali desno konzervativni, neki lijevo zadrti, a neki nemoralni. Pa ih sve valja kritizirati ili se s njima suditi s bilo koje strane oni bili ili došli. Samo to kod nas zna raspirati požar nacionalne mržnje, a kada se požar zapali, tada zna i gorjeti, tada zna nastati i vatra. Pa smo mi u Slavoniji uništili naš antifašistički Spomenik pobjedi revolucije naroda Slavonije, autora Vojina Bakića, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ja sam pitao jednog učesnika tog rušenja:

„Zašto ste to učinili? Što vam je to smetalo? Bolje da ste taj dinamit upotrijebili u Vukovaru.“

A on mi odgovara:

„To je komunjarsko, morali smo se sa tim obračunati.“

Valjda od tada smo mi postali rasisti, homofobi, šovinisti, nacionalisti i ženomrsci. Valjda od tada smo mi postali muška država. Jer nastao je naš kaos i rat s mnogo žrtava. Nastala je ekstremna desnica, radikali i neofašisti koji nas svakodnevno opterećuju i brukaju nas po svijetu. A mi smo srušili socijalizam, to smo valjda tražili, ili su to od nas tražili bjelosvjetski kriminalci, pa

smo valjda zbog toga i dobili ekstremiste i ekstremnu politiku. Pa smo dobili svećenstvo koje propagira neoustaštvo. Pa tako više nema partije da nam kaže kako trebamo živjeti.

Naši prvi susjedi Srbi su postali još luđi ili nenormalniji. Njih se uopće ne da dozvati pameti. Umjesto da budu kao sav ostali normalni svijet, oni nisu normalni i sve su luđi. Naime, oni se pozivaju na neko nepravdično, staljinističko i nepravedno suđenje Draži Mihajloviću. Pa ga žele rehabilitirati, pa mu grade spomenik. Kao da taj Draža Mihajlović nije bio kriv za 150.000 zločina nad nedužnim Hrvatima i Muslimanima. Kao da taj Draža Mihajlović nije mnoge zaveo u crno. Kao da taj Draža Mihajlović nije ratni zločinac. No, naši udžbenici ne pišu o tome. Oni vrve srpskim lažima, zabludama i srpskim manipulacijama. Stoga se ja pitam: pa tko nam to piše povijest? Trebalo bi se pisati argumentirano i istinito. Treba pisati da nas je JNA planski razoružala i da smo mi u rat krenuli bez oružja. Ali smo nekako došli ili kupili oružje, pa smo se suprotstavili bolje naoružanom neprijatelju.

A ja više ne gledam u vječnu budućnost, ne gledam ni u sadašnjost, nego se stalno okrećem k našoj recentnoj prošlosti. To je moj prevladavajući identitet. Zbog toga sam beskrupulozan, bezosjećajan i hladan. A meni to jednostavno ide na živce, razdražen sa i sluđen. Ne podnosim priče da je u Jasenovcu ubijeno milijun Srba, a da je na Bleiburgu stradalo 300.000 Hrvata. A time me svakodnevno opterećuju. Stoga, malo- malo bježim iz Hrvatske. Jer u sve to se sve više uključuje i Europska unija, oni bi kod nas nešto zabranjivali, a ne znaju ni što. Ja bih to jednostavno ostavio na miru. Ostavio bih na miru Slobodana Miloševića, rehabilitaciju Draže Mihajlovića i ostavio na miru naše ustaše i domobrane. Oni nisu bili hrvatska vojska, nego kvislinzi. Oni su naš povijesni falsifikat. Jednostavno me to ne zanima i za mene se nije morala snimiti BBC – jeva serija „Smrt Jugoslavije“. Ali ne znam treba li zakonom zabraniti: „Za dom spremni“ jer to se koristilo i u našem

domovinskom ratu. Ali da bih zabranio pjevanje na utakmicama: „Ustaški se barjak vije“, zabranio bih.

Samo da je lako dobiti ime izdajnika nečega što ne znaš što je, lako je. Da ti netko lako može prišiti ime Jugoslavena, Srbina ili nepopravljivog komunista, može. Da te netko može proglasiti neprijateljem Isusa Krista i Majke Božje, bezbožnikom, Sotonom i antikristom, može. Da te netko može proglasiti govnom od čovjeka, može. Pa je valjda tako prošao i Miljenko Smoje. Po njegovom spomeniku u Splitu vandali obavljaju nuždu, jer on je izdajnik i partizančina. Ali da ću ja proći tako kako sam prošao, to nisam očekivao. Naime, prodavao sam očevu kuću, jer se na njoj urušio krov. Tražio sam majstora za krov i on mi je rekao da bi me popravak krova mogao stajati 13.000 eura. Malo sam se raspitao i doznao da za kuću mogu dobiti 23.000 eura, a ako popravim krov i kupim plastičnu stolariju koja bi me koštala 15.000 eura da mogu za kuću dobiti najviše 25.000 eura. To mi se nije svidjelo, jer nisam u tome vidio računicu. Pa kad mi je došao neki čovjek, koji mi je govorio da je on branitelj, ništa ne sluteći, odmah sam mu prodao očevu kuću.

Tada nisam ni znao da je on destruktivac, da nad njim vlada PTSP, da je on bolesnik, da je on nekadašnji branitelj, ma što to značilo i ma što to bilo. Rekao sam: pa što i ja sam nekakav branitelj bez braniteljskih prava i bez braniteljske mirovine. Jedva dobijem prijevremenu mirovinu od 400 eura. Stoga, često govorim:

„Sirotinjo i Bogu si teška.“

No, on takve ne priznaje, on priznaje one koji su dobili braniteljska prava i braniteljsku mirovinu barem 1.000 eura. One koji dolaze na braniteljske domjenke i pjevaju s njim Thompsona. Koji imaju zacementirani status branitelja i koji plaćaju braniteljsku članarinu. A ja se pitam: iz čega da ja plaćam braniteljsku, umirovljeničku ili invalidsku članarinu? Pa ja za to nemam novce. Dobio sam prijevremenu mirovinu od 400 eura, plaćam režije 150 ili 200 eura,

plaćam za lijekove 50 eura i pitam se od čega da živim? Stoga sam prodao djedovinu, očevinu i apartman na moru.

Ali da ću kuću prodati nekakvom mrzitelju svega, nekakvom ksenofobu i rasisti, koji i dandanas živi vruće glave kao da je i dalje rat, da on mrzi sve živo i mrtvo, to nisam mislio i o tome razmišljao. Jer trebao sam proanalizirati njegovu mržnju, utvrditi je li njegova mržnja urođena ili je produkt socijalizacije, suprotstaviti joj se i jednostavno ne prodati mu očevu kuću. Trebao sam reći: „Kuća nije na prodaju.“

„Ali u oglasima piše da je za prodaju?“

„Ja biram normalne susjede, a ti nisi normalan. Tobom vlada mržnja, ti imaš potrebu uništiti sve oko sebe, ti svoju mržnju ne kontroliraš. Svašta mogu od tebe očekivati. Ti si patološki tip.“ Jer taj moj kupac očeve kuće je izvorni, domaći mrzilac. Ne znam za njegove paradokse, frustracije i egzistencijalne nevolje, ali ni ne želim ih upoznati. No za njega je sve to uobičajeno jer on kaže:

„Tebe su zvali Bobo.“

„Pa što ako su me zvali Bobo, ni ne znam tko mi je dao taj nadimak i zašto mi ga je dao. Kod raznih naroda postoje razna značenja tog nadimka. Kod Mađara to znači beba ili netko nesazrio.“

„Znaš ti dobro da je to srpski nadimak.“

„Ja bih radije koristio francusko značenje.“

„A to je?“

„Bobo znači boheme burgeois ili buržuj boem.“

„Dobro ti znaš da je to srpski nadimak.“

„I što ako je to srpski nadimak?“

„Onda si ti naš neprijatelj.“

„Ti si polu- Švabo, a polu - Mađar. Nemaš slavenske crte lica, a ni gene. Što ti uopće imaš s našim odnosima sa Srbima? Zašto si ti hrvatski vandal, barbar i rasist?“

„Bio sam hrvatski branitelj i imam hrvatsko državljanstvo.“

„Valjda su to posljedice rata i naše oslobodilačke operacije „Oluja“. Valjda bi me zbog toga vrijeđao i ponižavao. Valjda si zato gnjevan, opak i brutalan. Valjda si zato zao i sklon ekstremizmu i rasizmu. Zato si ti sebi najgori neprijatelj.“

A ja sam to zaključio zato što je taj moj Švabo vjerojatno bio emocionalno zanemarivan i kritiziran u djetinjstvu, onda je došao rat, koji mu je narušio mentalno i duhovno zdravlje. Pa je on dopodne ljut na sebe, a popodne na cijeli svijet. Nije on takav kao Đoković pa da kaže za Ivaniševića:

„Najviše ću se sjećati tog ljudskog odnosa prema meni. Ali došlo je do točke zasićenja, ma što to bilo i ma što to značilo.“

Ja ne znam uzroke i motive tog Švabinog neprijateljstva, pa pitam:

„Kome sam ja neprijatelj? Tvojim švapskoj strani ili tvojoj mađarskoj strani?“

„Ja sam hrvatski branitelj. Borio sam se za hrvatsku državu.“

„Pa što? I ja sam.“

„Ali imaš srpski nadimak? Ja sam odmah izvjesio hrvatsku zastavu na kuću tvoga nesretnog oca. Koliko znam, on je Hrvat, a s majčine strane ti nisi čisti Hrvat.“

„Majka mi je Talijanka ili Hrvatica.“

„Vidiš da to nisu čista posla?“

„Kaže mi to netko kome je otac Švabo, a majka Mađarica. Pa ti nisi nikakav Hrvat.“ „Ali moram od sebe otjerati razne uroke i prokletstva.“

Ja se neću držati naših groznih statistika, ja više neću uznemiravati mog Švabu. On je opsjednut nasiljem, pjevanjem ustaških pjesama i isticanjem ustaških zastava i ratovanjem, pa ću mu se maknuti s puta, no prije toga ću mu reći:

„Trebaš se ugledati u svoje zemljake, u svoje njemačke korijene i njemačke gene. Oni su uspješni, gospodarski razvijeni i sretni ljudi. Ne možeš ti biti hrvatski rasist, ekstremist i ksenofob.“ Jer meni bi žao što sam baš tom čovjeku budzašto prodao očevu kuću. Mislio sam da je to nekakav normalan čovjek, a on mi sada tu broji moja krvna zrnca, moj etnicitet i moje etničko podrijetlo. On bi najradije provodio svoje užase, provodio nasilje i teror, mučio bi i spaljivao bi protivnike i odrubljivao bi nekome glave. Stoga ja živim u nekakvoj traumi i noćnoj mori. Stoga bih ja otišao na genske pretrage, da dokažem da imam Haplogrupu 12a1, da imam slavenske crte lica. Pa me se ne može vrijeđati po nacionalnoj osnovi jer je to dno ljudskosti i dno zdravog razuma.

Ujedno se bojim i ne bojim tih genskih, bioloških i DNK pretraga. Ali i sam želim znati gdje pripadam, jesam li ja podrijetlom Hrvat i Ličan iz Čanka ili nisam? Jer ja imam podatke o svom obiteljskom stablu nakon oslobođenja od Turaka i u vrijeme ustroja Vojne granice, ali prije toga nemam ili se to zagubilo. Ili nisam bio dovoljno uporan da

odem u Rim i tamo potražim dio svog obiteljskog stabla. Ja sam se zadovoljio crkvenim izvorima grada Pečuha ili sam uzeo popis ondašnjih župa ili popis dvorske Komore Beča iz 1698. godine. Sad se više ni ne sjećam gdje sam to pokupio, ali sam to pokupio. I tamo jasno piše da moji preci, koji odlaze iz Čanka, dolaze u Donji Miholjac. I tu jasno piše da se tu rodio moj djed Mata u Donjem Miholjcu, čistom katoličkom mjestu. I ako se on i njegovi preci tu rodili prije 300 godina, onda oni nisu došlje, onda mi nismo neprijatelji ove hrvatske države, onda smo mi starosjedioci. Jer zna se tko je bio agresor, tko su bili četnici i JNA, tko je bio za velikosrpsku politiku. Ovo kod mene stvara psihičku traumu, a ja se borim da ne bi to prešlo u transgeneracijsku traumu.

Pa sam odlučio nešto poduzeti. Ne znam što, nemam neki plan ili strategiju, ali je krajnje vrijeme da nešto poduzmem. Kao naša vlada, odgađam reforme. Ne mogu ja prihvatiti naslijeđenu sudbinu i neobjašnjive strahove. Ne može na mene utjecati prošlost mojih predaka. Ne može na mene utjecati Domovinski rat. Stoga ja ne strahujem što će mi donijeti sutra. Ne razmišljam ja ni o prošlosti. Mene ni ne dotiču stare, ali i nove ideologije. Ali me brine to što nam ne ide, što ne napredujemo, nego nazadujemo. Nekako smo se umirili, živimo svatko u svojoj opsesiji. Naši obrasci ponašanja pokazuju da smo pesimistični i depresivni i zavukli smo se u mišju rupu. A sve bi trebali kontrolirati i obrnuti u svoju korist. Ne želim ja kukavički zatvarati oči i uši. Želim ja stvoriti nekakav smisao i svrhu. Želim i ja ići putem samuraja. Želim i ja prevazići prepreke preda mnom.

POGLAVLJE 9

Prvo moram priznati da se ja u cajkama i turbo folku ne nalazim. Ja se što se toga tiče snalazim ili ne snalazim kao riba na suhom. Jer to je i tako romska glazba, nekakva istočnjačka, meni daleka i strana glazba. Jednostavno ne ide uz moj karakter, običaje i tradiciju. Pa nisam ja poludio, nije me pamet ostavila pa da ja to slušam ili idem u zabavljačke i narodne klubove. Pa ne gutam ja cajke i turbo folk.

Nisam ja rasistički orijentiran, ali ne preferiram tu glazbu. Stoga, ne treba meni nikakvo glazbeno ludilo i euforija. Nisam ja ni za kakvu euforiju i ludilo, jer ne prakticiram ja predoziranje ni sa čime. Ne treba meni ni party, ni afterparty, ni party na party. To nije moja životna filozofija, ali da volim vidjeti tigraste gačice Nives Celzijus, volim. Volim vidjeti njene noge, njeno tijelo i njenu guzicu. I volim vidjeti gačice Jelene Rozge, volim. To mi je u prirodi, pa valjda sam i ja muškarac i valjda i mene okupiraju muški nagoni i muški hormoni. I volim vidjeti zgodnu ženu.

Jer nije meni ili je ispran mozak porukama o grešnosti tijela, jer ja vodim računa o šestoj božjoj zapovijedi i ne griješim ja bludno. Jednostavno vodim ja brigu da me ne drmaju hormoni i da okolne žene ne drmaju hormoni. Stoga, ja ne prakticiram cajke, ne idem partijati, ne slušam to, ne uživam u njima, ne preferiram to i uopće to ne razumijem. I ne razumijem ljude koji uživaju u tome, to mi je strano kao neko španjolsko selo. Meni su cajke i turbo folk kao nečiji preglasan i prebučan seks u što te netko, ne tvojom krivnjom, uvuče, a ti se iz toga želiš izvući. A naše žene se na cajke odmah zapale, više nisu vaginalno suhe, ubrza im se metabolizam, ubrza im se cirkulacija i odjednom postanu lude za seksom i promiskuitetne. Znam da mi je moja žena nakon cajki odmah nudila otvoreni brak. Jer ona očekuje seksualne avanture nakon cajki s drugim muškarcima, ako to ne može doživjeti sa mnom, a ja sam oduvijek bio zatvoren što se toga tiče.

Naravno meni cajke nisu mogle podići raspoloženje, a drugim ludim i pijanim ženama raspoloženje i zagrijanost za seks s strancem se podigla za 100 %. Ne mora se meni prijetiti ognjem paklenim. Meni nema ništa bolje od jutarnje kave, a za te žene je najbolji seks na prvu loptu ili na prvi krevet. Jer seks nakon cajki donosi mnoštvo društvenih, emocionalnih i tjelesnih dobrobiti. Jer to nekome ispunjava prazan i dosadan život. Jer to oslobađa dopamin, a samim tim i bolje raspoloženje. Tako da naše žene odmah dižu ruke i šire noge. To je u prirodi naših balkanskih žena, to im je u opisu psihoprofila. Valjda zato postoje borci protiv toga: Crkva, udruga: „U ime obitelji“, razni gradonačelnici i razni branitelji. Jer oni su borci protiv ravnopravnosti naših žena. Oni su borci kao u ondašnja vremena kada je postojala poštena inteligencija koja se na sve bunila, a koju su svi napadali. To je valjda u skladu s borbom za rodnu ravnopravnost, ali oni ne smiju reći svojoj ženi da začepi, nego to čine raznim cajkama i kavanskim pjevačicama. Ali to pogađa sve naše žene, jer one nisu boginje i kraljice cajki, pa stoga naše žene imaju rane i traume. Jer nitko se ne pridržava pravila za seks, a bitno je zavoljeti svoje potrebe i sebe. Bitno je zaključiti i izliječiti svoje rane iz djetinjstva.

Bitno je ne biti s poremećenom strukturom ličnosti, bitno je otkloniti korijene strahova iz djetinjstva i bitno je ne bojati se intimnosti. Jer naše žene kad su lude i napaljene spremne su na razne nepodopštine, spremne su nam odrezati penis i baciti ga u wc školjku. A ja se pitam: zašto su naše žene nezadovoljne i nezadovoljene? Pitam se: je li to zbog ženske anatomije, kako kažu naši liječnici, seksolozi i psiholozi? Jer kod nas na Balkanu kad žene dobiju valunge, odmah dižu ruke i hvataju se u srpska kola. Umjesto boli u prsima, glavobolja, vrtoglavica, mučnina, umora, one to zaboravljaju i one oblače svoje šljokice, žele izgledati droljasto i puštaju brigu na veselje. A mene to živcira, jer žene ne žele inicirati seks, ustvari one ne žele seks, nego bi one nešto glumile. A meni nije do ženske glume, meni ženska gluma donosi stres. Jer ja brinem koliko će sve to trajati i hoću li ja zadovoljiti svoju partnericu. Ja se

brinem o svom oružju, brinem se je li ono dovoljno moćno, uživa li moja partnerica dovoljno i hoće li seksualna izvedba biti dobra. Jer ne treba meni puno toga pa da od svega odustanem. Jer ženama je ipak do glume, jer one misle samo na sebe. No, izgleda da ja nemam gen za to, izgleda da nemam gen ili DNK neandertalca. Jer za to treba imati gen pračovjeka ili neandertalca ili nekakva cirkadijalna varijanta. Iako volim jutarnju kavu, iako sam od jutarnje kave raspoloženiji, iako mi dopamin i oksitocin normalno funkcioniraju, iako mi seks donosi emocionalne i tjelesne dobrobiti, ništa drugo od toga ne volim. I nisam zbog toga nesretan i ne prati me nesreća svuda gdje dođem.

Znam ja utonuti u nekakav svoj virtualni svijet, znam ja utonuti u nekakav svijet fantazije, znam ja smanjiti si stres i tjeskobu. Stoga mogu reći da me ta patetika i pornografija uopće ne privlači i ne uzbuđuje. Pa nisam ja voajer, nisam ja nastran, ne uživam ja u tuđoj sreći ili nesreći. Ali da je ovdje na Balkanu život težak, težak je. Zbog te naše nesretne privatizacije i još nesretnije pretvorbe, mi smo na rubu pameti, svakodnevno plaćemo i naviknuti smo na razne tragedije. I onda nekome cajke i turbo folk dobro dođu ili dođu kao nasušna potreba, jer sve nam je uništeno. Uništena su nam radna mjesta, uništena su nam zaposlenja, uništena su nam primanja i naša egzistencija. Pa na sve moguće i nemoguće načine želimo utažiti svoju požudu, ali kod nas seks s prostitutkama nije dozvoljen, pa moramo nešto ilegalno iskemijati. Pa od toga odustajemo i odlučujemo se za cajke i turbo folk. Jer i u cajkama žene znaju raspirivati nam maštu i ispunjavati nam seksualne fantazije, pa vičemo:

„Rozgo kraljice, pokaži nam svoje gaćice.“

A ta pjevaljka ili cajka zna da je pravi trenutak da pokaže svoje donje rublje.

Nakon toga, sve nije isto ili nije kao isto. Jer to je valjda vrhunac te večeri. A vrhunac ne bi bio vrhunac kada se on nečim ne bi začinio. Pa naš grješnik - cajkaš već smišlja nekakvu akciju i što je babi na umu, to je djedi na drumu ili je to već nekako tako. Pa naš grješnik - cajkaš pronalazi ludu ili poluludu snašu, briga njega je li ona djeвица, supruga ili kurva, bitno je da je ona luda žena ili poluludjela žena. Bitno je da je ona jednako tako napaljena. I ne mora to biti neka markantna, magnetična i šarmantna osoba, ne mora biti emotivna osoba, dovoljno je da ona bude luda i napaljena od cajki. Jer svaki seks u tom slučaju je dobitak, a ne gubitak. I znaš da će se jednom pričati:

„Znaš onu, tu i tu.“

„Znam.“

„S njom sam se seksao nakon Rozginog koncerta.“

„Pričaj mi o tome.“

„Nema tu neke mudrosti. Rozga je pokazala svoje gaćice. Ja sam se uzbudio, moja snaša se uzbudila i mi smo obavili to što smo obavili.“

„Gdje ste to obavili, u nekom parku?“

„Parkovi su bili zauzeti, a i hladno je u njima.“

„Pa gdje ste to onda obavili?“

„U Crkvi.“

„Nije vas bilo stid?“

„Pa bili smo napaljeni.“

„I jeste li nastavili vezu?“

„Malo me je stid zbog toga.“

„Ne smiješ biti zatucan, potraži tu ženu.“

„Hoću jednom.“

A njega je stid što se seksao u Crkvi. Jer tamo je mir, a i klupe valjda nečemu služe. Samo s tim se ne slaže lokalni svećenik i proglašava to oskrnućem Crkve i naših života. Sutradan, on provodi obred blagoslova, škropi oltar svetom vodom, ma što to značilo i ma što to bilo i govori:

„Dosta nam je svega, ne želimo grijeh u svoju butigu.“

Naravno da su tome dali podršku neki gradonačelnici, branitelji i udruga: „U ime obitelji“.

Naime, ja ne znam što na to da kažem, ali znam da ja ne lomim čaše i oči mi nisu krvave. Jer kod nas štošta nije odobreno, zakonom je zabranjeno, pa ne znam jesu li i to zabranili ili to namjeravaju učiniti. A ima ih koji bi to zabranili, nekakvi gradonačelnici, nekakvi branitelji i nekakve udruge. Dok je kod drugih u Europskoj uniji mnogo toga legalizirano, kod nas je prostitucija strogo zabranjena i nije legalizirana. Pa ne znam je li tako sa cajnama ili nije? I ne znam ja koga se za to kažnjava, žene koje to rade ili muškarce koji to traže. Jer mi smo posljednja zemlja u Europskoj uniji u kojoj se sankcionira odnos za novac odraslih osoba. Ali kada se takvi odnosi prenesu na scenu, onda to nije kažnjivo. Onda je to poželjno i odobreno. Stoga, ja ne razumijem što rade ti gradonačelnici, braniteljske udruge, ne znam što radi udruga: „U ime obitelji“, zašto se oni ne bore protiv toga.

Općenito govoreći kako ću ja uživati kada netko teško diše, stenje, zavija, vrišti i neartikulirano i visokofrekventno ispušta seksualne zvukove: ooh i aah? Ne znam kako ću ja u nečemu uživati kad netko lomi čaše, a oči su mu krvave? Kada je netko na granici razuma i na granici svijesti? Kako ću ja uživati kada netko javno doživljava sladostrašće ili nešto slično? To je ipak nečija intima, to je za neku privatnu sobu ili za nekakav privatni prostor, a ne za javni prostor i javnu pozornicu. Ne mogu reći da ja ne volim kada je žena bučna, kada vrišti ili je glasna, ali sve mora imati svoju mjeru i ako žena previše kopolacijski vokalizira, ako ona previše proizvodi buku, ako previše stenje, vrišti i zavija, ako previše glumi, onda mi to smeta. Kažu da to žene rade kako bi dobile ono što žele, a žele sladostrašće. I kažu da se žene s nama dosađuju, da se zamaraju ili osjećaju bol, a onda im to postane ugodno, pa i one uživaju. Ne znam da li cajke i turbo folk pjevačice, baš to rade, ali ipak kažem: one to rade. A ja ne znam što je tu igra, što predigra, a što završno sladostrašće. I to me izluđuje ili dovodi do ludila. I ne mogu se toga riješiti. Ja samo znam da sam nekad stalno vodio ljubav s ženama, a sada je to rijetko, da ne može biti rjeđe. Naime, izgubila se seksualna želja. Stoga bih ja za moje sljedeće putovanje izabrao Paragvaj ili Kolumbiju jer kažu da su tamo žene najljepše i najpodatnije. Pa bih ja to svjesno ili nesvjesno isprobao.

Jer ja ne govorim da je glasan ili bučan seks, dobar seks. Pa tako ne govorim da su glasne cajke ili turbo folk, dobra glazba. Jer ja ne volim kada žena govori ili više:

„Brže, jače, to mi radi, više ili to.“

A da mi sve to ne smeta kada žene igraju tenis, ne smeta mi. Pa ja ne govorim ili govorim u obranu riječi Riblje čorbe:

„*Komšije će da me biju zbog preglasnog rock&rola,*

spominju mi familiju. Tjeraju me dođavola.“

A stručnjaci kažu da je glasan i bučan seks dobar za naše zdravlje jer to je veliki poticaj za partnerov ego i velika motivacija da se taj partner trudi. Jer to je razlog da se osjećamo sretno, da bolje spavamo, da žene jačaju dno svoje zdjelice i da oslobađamo hormone: oksitocin, dopamin i endorfin.

Na nama je da samo prepoznamo sladostrašće u žena. Da otkrijemo je li žensko tijelo napeto, ili se je napelo, jesu li joj se stegnuli vaginalni mišići, jesu li joj se zjenice proširile, je li zatvorila svoje oči, je li joj se ubrzao rad srca i je li joj sjaji koža. Ja samo ne znam mora li to sve žena doživjeti ili je dovoljno nešto od toga. Jer lako je od zadovoljne žene postati nezadovoljna žena. Lako je stvoriti ženu koja ne uživa u seksu i kojoj nedostaje seks. Lako je otkriti koja je žena imala uspješan, a koja neuspješan seks. Koja je žena zadovoljna, a koja je nezadovoljna i neraspoložena. Jer seks djeluje opuštajuće, pa koja žena ne divlja, tu je seks opustio, a ona koja divlja, ta nije dobila svoju porciju seksa, njoj se nije aktivirao oksitocin, endorfin i dopamin. Pa takva žena neće biti opuštena, biti će bijesna na sve živo i mrtvo, zanosit će kukovima i izgledat će stegnuto. I bolje je pobjeći od te žene jer ona pjeva:

„Danas sam luda, ne znam što hoću.“

Stoga, ja ne osjećam pojačanu ugodu za druženje s takvim ženama, stoga mi to nije užitak. Stoga ja ne kažem: glasan seks = dobar seks. Stoga, ja ne kažem: glasan turbo folk = dobra glazba. Jer ja nisam ekshibicionist, stoga jer ja nisam perverzan, jer ja nisam voajer, na naš balkanski način. Ja sam ipak pristalica tišine, jer u susjednoj sobi spavaju djeca i ne smije ih se buditi. Jer u susjednoj sobi su ljutiti susjedi, koji su zavidni i najradije bi sve to prekinuli. A tu na koncertu turbo folka se susreću i ispreplići testosteroni i estragon, muški i ženski hormoni. Tu neki svršavaju, tu neke svršavaju ili to žele obaviti. To je opći vandalizam, to je opći kič ili je to rasadište vandalizma i kiča. A ja moram raditi na svom seksualnom samopouzdanju, kao što žene moraju ojačati svoje vaginalne mišiće,

svoje mišiće zdjeličnog dna. A kako će te one učiniti: yoni jajetom, japanskim kuglicama ili Kegelovim vježbama, na njima je. Jer žene nas svjesno ili podsvjesno privlače svojim mirisima, svojim feromonima, svojim bokovima, svojom stražnjicom, svojom dugom kosom i svojom simetrijom.

A nama se kada upoznamo zgodnu ženu, automatski isključuje logički dio mozga, pa se ponašamo kao da smo drogirani, pa postajemo divlji, praljudi i neandertalci, pa smo u stanju nerazumno djelovati. Pa se neprimjereno uzbuđujemo, pa se grčimo, pa oslobađamo dopamin i oksitocin, pa nekontrolirano uzdišemo i ubrzano nam kuca srce. Još gora je situacija sa ženama, one imaju organ stvoren za užitak, zove se dražica, a ona je otkrivena početkom 20 stoljeća. Dovoljno ga je malo protrljati, pa da žene polude, a onda one nisu svoje, nego su tuđe. Valjda zato, nisam ja htio odustati od seksa, pa bio on brzinski ili dugotrajan. Pa sam se ja upustio u učenje novih seksualnih tehnika i tantre. Ja sam u tim zrelijim godinama htio poboljšati seksualan život, pa sam čitao: „50 nijanse sive“. Naime i ja sam htio odgoditi postizanje vrhunca, ja sam htio da mi seks neprekidno traje, ja sam htio vječnost. I što sam shvatio? Shvatio sam da volim kada mi žena ima štikle i kada mi žena pleše u krilu. Samo sve je to nesretno završilo jer upoznao sam ludu Micu. A s njom sve počinje i sve završava.

A ja volim kada žene skrivaju svoje ženske bolesti. Ne volim razgovor:

„Znaš, ja imam policističke jajnike.“

„Što ti je to?“

„Tebe uopće nije briga za mene.“

A ne volim ja ni žene koje govore;

„Nikako ne mogu doživjeti sladostrašće.“

„Radit ćemo na tome.“

„Ti me uopće ne slušaš.“

A mene briga za tu ženu i za njena sladostrašća i njene bankovne račune. Svega mi je dosta, pa od nje odustajem. Uz put je pitam:

„Je li s tobom sve u redu? Da nisi autistična, da nemaš multiple sklerozu? Da nisi nekako drugačije bolesna?“

„Ja samo želim nekakve promjene, nisam zadovoljna, ali ne znam kako to učiniti.“

A meni je dosta što moram proučavati svoj mozak, pa ne želim još proučavati ženski mozak. Jer muškarcima treba vizualna stimulacija, a ženama stvarna stimulacija. Njih stimulira ljubljenje, diranje, grljenje. Pa ako mi to ne uspijemo pokrenuti odmah smo svinje ili kreteni, a ako uspijemo nešto pokrenuti, odmah smo gospoda, kavaliri i džentlmeni. Jer svaka žena želi da se u njoj probudi božica seksa, jer svaka žena voli kada se u njoj probudi ženstveno i seksualno biće, jer onda je s ženama puno lakše. Jer svaka žena voli da se u njoj probudi element vatre i seksualna energija. Pa sam se valjda i ja odlučio za tantru, to spiritualno erotsko iskustvo. Jer nisam ja jugonostalgijačar, pa da slušam cajke. Ne mogu ja slušati o srpskom junaštvu i hrvatskoj kulturi ili nekulturi.

Pa sam se ja odlučio za yab yum, ma što to značilo i ma što to bilo. I još mogu prihvatiti seks i meditaciju, ali joga mi baš nešto ne ide od ruke. I što sam dobio s tim? Žensko odbijanje, manjak intimnosti i ženske izgovore na glavobolju. A zašto žene u svemu tome ne uživaju, ja ne znam, valjda im je to u prirodi. Zašto žene imaju problema u svom intimnom životu? Valjda zbog svoje hormonalne

neravnoteže. Rijetke su karizmatične žene koje imaju seksualnu energiju. Češće su žene koje uopće ne vode brigu o svojoj vagini. Češće su žene koje ne vole seks, koje misle da je seks u službi muškarca. Jer što reći kada ženi omogućiš milovanje ušiju, vrata, grudiju, stražnjice, vagine i unutarnjih strana bedara, a one hladne kao hladnjak. Umjesto da kažu:

„Dodirni mi koljena, to bih baš voljela. Izludit ću ga!“

One kažu:

„Bježi od mene. Ne trebaš mi.“

Naaposljetku ja kažem da mi ta glazba nikako ne dopire do mene, ne privlači moju pažnju, ne može me raspametiti i nikako ne izaziva euforiju kod mene. Kod mene ta glazba ne izaziva nikakav uragan, totalnu ludnicu i raskalašenost. Ta glazba u meni ne može probuditi moje hormone i testostosterone ili ono životinjsko ili nagonsko, ne može ona kod mene izazvati pračovjeka i neandertalca, ne može kod mene izazvati mentalnu nestabilnost, nekakvu psihološku bolest, ne može stvoriti zdravstvene probleme, ne može probuditi moj seksualni nagon. A ima ih koji bi rado postali praljudi i neandertalci, valjda na trenutak, koji bi se opustili, koji bi stvorili kemijski koktel emocija, A ja nikako da se otkačim na taj način i kažem zbogom pameti ovom zlom i mrskom svijetu. Ali što mogu kad su mi te pjevaljke vulgarne, kad su mi te pjevaljke primitivne, a to me nikako ne pali. Posebno mi je vulgarna Lepa Brena jer mi je njezinu lutku za napuhivanje ili nekakvu drugu lutku nudila moja majka, umjesto neke prave žene ili njene učenice. I umjesto da mi je Lepa Brena seksi, ta žene mi je vulgarna, a tekstovi koje izgovara još su mi vulgarniji. Pa mi umjesto buđenja seksualnih nagona, budi u meni gađenje i povraćanje.

Valjda sam ja cijepljen ili pelcovan od toga svega, valjda u meni cajke ne mogu pobuditi najniže strasti. Ili mi smeta to što u nekim

krajevima Srbije cajkama nazivaju ženski spolni organ ili što cajkama zovu ženu lakog morala. A ja ne želim imati ništa s tim, a ni sa Slobodanom Miloševićem za kojeg kažu da je s cajkama stvarao projekt zabave za srpsko stanovništvo za vrijeme osvajačkih ratova. Naravno da ne želim ništa imati ni s tim. Meni je dosta ratova, meni se ne ratuje uz cajke. Meni je dosta naše privatizacije, meni je dosta naše tranzicije i raznih opravdanja da je za sve kriva tranzicija. Meni je dosta našeg nedostatka kulture i zabave. Meni je dosta hvaljenja kriminala i kriminalaca, meni je dosta hvaljenja razuzdanog života i nemorala. Nisam za vrijednosti koje promiču naša Crkva i udruga: „U ime obitelji“, ali nisam ni za nemoral. Inače, ja mogu popiti veću količinu alkohola, ali ne pod utjecajem cajki, nego pod utjecajem društvenih okolnosti. Valjda sam ja ili nisam kao ona četa đaka koja je umrla mučeničkom smrću u jednom danu, ma što to bilo i ma što to značilo. A seksam li se ja dovoljno, to ne znam, ali znam da nekako funkcioniram. Ne treba meni nikakvo dodatno ludilo, ne treba meni nikakva ovisnost o bilo čemu, ne osjećam se ja prazno, ja se i bez cajki dovoljno ludo provodim. Barem mislim tako. Stoga ja nisam za prostačke poruke i vulgarnost. Stoga želim i ja očuvati naš građanski i civilizirani odgoj i identitet.

Stoga se ja bavim iscjeljivanjem i pitanjem moje prirodne ravnoteže. Ne pribojavam se ja nikoga i ničega, pa ni cajki. Ne bojim se ja žena koje će tamo koketirati sa mnom. I pitam se ja jesu li cajke nadomjestak za to što se mi dovoljno seksamo ili se nedovoljno seksamo, također ne znam. Jer neke žene imaju potrebu plesati ili đuskati u ritmu turbo folka. Njihovo tijelo im to zahtijeva. Jer neke žene time nešto dokazuju i pokazuju. Jer to je svrha tih žena, jer najbolje komade ćeš upoznati na turbo folk partijima. Ja samo znam da sam s novom partnericom upražnjavao seks tri puta na dan, da bi se to prorijedilo, pa bi na kraju završilo na tri puta tjedno ili mjesečno. I jednostavno ja ne znam, kada to postaje problem, valjda onda kada se potpuno prestaje sa seksom i kada se ta žena upoznaje. Kada te živcira pomisao na seks s tom partnericom, kada te to ne zabavlja i kada ti se to ne da raditi.

Zato mogu reći da ta odbojnost prema cajkama nije moja maska humanosti, to je moj izričiti stav. Jer ja nisam toliko zloban, jer ja nisam licemjer, jer ja nisam toliko nesretan, pa da tražim izlaz iz bijede, pa da tražim način da se osjetim bolje. Jer mene ne uzbuđuje kad mi netko pjeva ili govori:

„Varao si me. Jeb'o si drugu.“

Ja uopće nisam takav. Meni ne treba to smeće. Ne mogu ja na to prokuhati. Mene to ne uzbuđuje. Mogu nekoga prevariti, ali ne svjesno, nego nesvjesno. A moram se bojati i od silikona. Naime te žene – pjevaljke cajki i turbo folka imaju silikone umjesto prirodnih i zdravih grudiju ili prirodnih i zdravih stražnjica. A ja ipak želim vidjeti prirodne i raskošne obline i seksi proreze. Ja želim vidjeti nečiji seksepil. Ja volim kad žene zaborave grudnjak kod kuće.

POGLAVLJE 10

Ne vjerujem da me je ta žena – pjevaljka cajki zanosno pogledala, jer ja više u ništa ne vjerujem, pa ne vjerujem ni u ženske poglede. Ne vjerujem ni u ženske signale, smatram ih lažnim. Ali zašto tome pridajem pažnju, zašto tražim nekakvu šansu, kad šansi uopće nemam? Ostario sam, a još nisam proniknuo u ženski mozak. No, mislim da se razumijem u ženske poglede. Jer ako ženski pogled nekud luta, onda je ona nekako zainteresirana za vas. Ali ako žena gleda muškarca iznad njegove glave, ako joj je pogled hladan i dalek, onda taj muškarac nema nikakvih šansi kod nje, a upravo ta pjevaljka cajki to čini. Ona gleda iznad moje glave. Stoga ja tražim ženu između koje može postojati uzajamna kemija, s njom ću ja kliknuti. To je cijeli misterij muško – ženskih odnosa. Ja želim ugodno živjeti, želim nekoga zavoljeti na prvi pogled, a izgleda da to želi i ta osoba suprotnog pola. Pa zato je i ona došla ovdje, da aktivira svoj serotonin, endorfin i oksitocinin. Stoga se ona smješka na sve moje akcije i reakcije, stoga se ona smješka na sve moje prijedloge. Stoga je ona osjetila nekakvu iskru, leptiriće i vatru. I nije odbojna, nego je privlačna. Nije to moje mučno i neugodno iskustvo.

Ja se pitam: što bih imao od toga da me ta pjevaljka cajki zanosno gleda, samo bih se zbog toga sramio. Kad bih se pogledao u ogledalu, vidio bih nekog zatucanog primitivca i pračovjeka. Jer držim ja ili ne držim ja ništa do balkanskih fetiša i stigmi. Ne držim ja do našeg dinarskog mentaliteta i do gena kamenih. Ne držim ja do naše tek otkrivene religioznosti, do naših tradicija i kulturnih običaja. Za mene je tranzicija i naša pretvorba ružan horor film. Pa se ja stoga plašim horor filmova. Stoga više nisam hipi, nisam ja ni liberal, ali ni konzervativac. Nezadovoljan jesam, u psihičkoj i psihološkoj krizi jesam, borac protiv tog predatorskog kapitalizma jesam, dezorijentiran jesam, ali ne toliko da bih kao Danijel Bezuk postao nasilnik, terorista i atentator i krenuo na Vladu oružjem. Ja sam ipak pacifist, ja se ipak gnušam oružja i nasilja. Ali mogu opravdati bezumne činove nekih razočaranih i izgubljenih ljudi.

Naime, kad mi se banka ili neka druga institucija obrati s riječima poštovani, ja znam da nakon toga slijedi neka kazna, nekakva ovrha ili nekakav dug. Stoga, ja znam da je to poštovani nekakva ironija naše sudbine.

Stoga, brinem ja svoju brigu i svoje strahove. Briga mene za našu patrijarhalnu zatucanost. Stoga, brinem jesam li ja anksiozan ili nisam? Ne želim osjećati bol, ne želim biti bespomoćan, ovisiti o drugima i želim zadovoljno živjeti. Nekad u socijalizmu smo se mi smijali egzistencijalistima kada su se oni brinuli za svoju egzistenciju. Sada smo i mi došli u tu situaciju, nema posla, nema zaposlenja, nema primanja, pa je i naša egzistencija ugrožena. Možemo se mi baviti nekakvim nejasnim razmišljanjima, možemo mi tražiti smisao života, ali sve nam je to oduzela stranka na vlasti. Pa i mi brinemo o našoj budućnosti, pa i mi živimo u gospodarskoj krizi, inflaciji i recesiji. Pa i mi imamo osjećaj straha, tjeskobe, zbunjenosti i nezadovoljstva. Pa i mi razmišljamo o našoj smrtnosti, pa i mi postavljamo pitanje:

„Tko sam ja?“

Kako nema odgovora, zbog toga osjećamo strah i krizu identiteta.

U pitanju je percepcija ili je to pitanje percepcije. Jer kažu da postoji povezanost crta ličnosti i glazbenih preferencija. Jer kažu da postoje oni kojima kažeš kakvu glazbu slušaš i u kakvoj glazbi uživaš, a oni ti kažu tko si i kakav si. Isto tako je s knjigama, s hranom, s filmovima. Zbog toga nas boli i duša i tijelo. Zbog toga smo emocionalno nesređeni. Zbog toga smo skloni cajkama i turbo folku. Zbog toga nam srce lupa kao ludo, zbog toga se znojimo, zbog toga osjećamo vrtoglavice, zbog toga drhtimo, zbog toga smo nesređeni. Zbog toga želimo nešto poduzeti, ali ne znamo što, zbog toga idemo ne cajke. Jer očekujemo da se tamo nešto pozitivno dogodi. Zbog toga nam tijelo i duša trpe. Zbog toga imamo visoku razinu adrenalina, zbog toga nam se događaju napadi panike. To bi trebalo dijagnosticirati i

liječiti. Ali zbog naših visokih rokova čekanja i visokih rokova dijagnosticanja, mi to sve odgađamo ili smo tome skloni.

Barem neki muškarci koji idu na takve koncerte navodno to tvrde. Jer briga mene za njene godine, ona je moj seksualni objekt. Jer ja više gledam njen stas, nego što slušam njen glas. Ali da je gledam bez daha, ne gledam i ne govorim joj:

„Seks naš svagdašnji, daj nam danas.“

Jer ja sam čovjek u godinama. A kažu da kod nas i inflacija uzima svoj danak. Da su poskupjeli prezervativi i pilule, pa se ti seksaj ako možeš. Pa je tako seks postao povlastica onih bogatih. Jer taj naš drevni običaj je slavenskog podrijetla, a jedna naša žena je izjavila i rekla da je sada u 65 godini doživjela najbolji seks u životu. Ja imam niz zdravstvenih problema, imam problem s libidom, erektilno sam disfunkcionalan s ženama koje me stalno kritiziraju, bojim se da će mi se penis smanjiti i istina je tražim pomoć. I održavam nekakvu ravnotežu, jer nemam nekadašnju snagu, jer nemam nekadašnje mišiće, jer nemam nekadašnje testostosterone. A kod žena se događa to, da im se vagina počinje zatvarati, da se počinje sušiti. Žensko tijelo prestaje proizvoditi estrogen, a vagina se prestaje vlažiti i postaje suha.

Također ja možda imam simpatije za žene koje pokazuju svoje međunožje i gaćice, jer time pokazuju da žele biti aktivne, ali to je sve. A tu simpatiju gajim jer volim vidjeti ženu u obliku jabuke, kruške, pješčanog sata ili u obliku pravokutnika. Volim vidjeti žene koje me zavode svojom pojavom i svojim oblikom tijela. Ne tražim ja da ta žena bude posebno pametna, tražim samo njenu ženstvenost, njenu bit i njenu srž. Ako mi pjeva žena, ajde de, ali ako pjeva muškarac, to posebno ne volim. I nisam načisto koji mi se oblik tijela najviše sviđa. Pa mi se tako nekad sviđa jabuka, nekad kruška, nekad pješčani sat, a nekad pravokutnik. Ne volim jedino kad se žena ne zna obući ili se neukusno obuće. Ne volim kad žena ne uzme u obzir

svoje bokove, struk stražnjicu i grudi. Takav sam, takvog me majka rodila i takav ću ostarjeti. Stoga ja razumijem žene koje iz protesta dolaze na te koncerte. Njima Crkva govori i zapovijeda:

„Očisti podove, obriši prašinu, pospremaj krevete, baci smeće, spremi ručak, osvježi se, pozdravi veselo supruga, budi svježa za svog supruga i spremi se za noćni seks s mužem.“ A one ne žele biti savršene supruge, majke i kuharice, one ne vole zapovijedi, one su današnje feministice. Sve rade drugačije nego njihove bake i mame. I idu na te koncerte, idu partijati i tulumariti, bez obzira na opći neukus i primitivizam. Pa toj i takvoj ženi netko, inače saborskoj zastupnici, najzgodnijoj našoj političarki i majki troje djece, valjda iz nekakvog protesta na Instagramu napravi lažni porno profil. A jedan moj prijatelj kaže u vezi tog mog razumijevanja ili nerazumijevanja cajki ili turbo folk glazbe:

„Što se tu ima razumjeti, to ili voliš ili ne voliš?“

„Ja to ne razumijem. To nije moja tradicija, to nisu moji običaji. To nije moj đir. To je za mene prosto i jednostavno. Nisam ja za to rođen. Nije mi to u genima. Nisam odrastao s tim.“ Jer ja mislim da vjerojatno geni, tradicija i običaji imaju nešto s tim. Jer ja sam nekad volio rock, blues i progresivnu glazbu, bila su to davna i divna vremena, pa sam zaostao u razvoju i nisam se dalje razvijao. A cajke, narodna glazba i turbo folk nikad nisu doprli do mene. Mogu reći da se svi u svatovima opuste uz tu glazbu, ali ne i ja, ja sam konstantno napet. Takav sam, takvog me majka rodila i valjda ću takav i ostati i umrijeti.

Onda su došle promjene do nas, pa je Crkva i udruga „U ime obitelji“ propagirali nekakvo ortodoksno, ekstremno i radikalno učenje koje je ljude vraćalo u srednji vijek. Pa su ženama preporučivali da ne smiju biti grješne, nepokorene i goropadne, inače odmah dobiju udarac u stražnjicu. Pa su zabranjivali toples, oralni, analni, vanbračni seks, masturbaciju, fetiše, egzibicionizam, pobačaje i sve

ostalo. Pa su od nas htjeli stvoriti čudoredne ljude. A ja u svijesti ili podsvijesti sanjam raskalašene i nemoralne žene. Sanjam žene koje koriste parfeme i njima me zavode. Takav sam, takvog me majka rodila. Stoga ja ne razumijem zabrane održavanja turbo folk koncerata. Ako je to nekome u genskom kodu, onda neka taj to sluša i ide na koncerte. Ne razumijem kako gradonačelnici gradova Pule i Osijeka mogu to zabraniti. No, nitko nije zabranio koncert Milici Pavlović, a tko je to, ne znam. Ali je zabranjen koncert Ane Bekute, Dragana Kojić Kebe i Zorane Mićanović, ma tko to bili i ma što oni značili u svijetu cajki i turbo folka.

Iako kažu da je to primitivna i prostačka glazba, ipak u toj glazbi nema mržnje, nasilja i vrijeđanja drugih naroda i vjera. Ali da nitko ne želi biti središte turbo folk parade, da nitko ne želi biti središte neukusa i derneka, ne želi. A posebno su na cajke i turbo folk ljuti branitelji – motoristi. Pa jedan takav kaže:

„Dok sam ja u kafiću neće svirati cajke i narodna glazba. To se kosi s mojom ratnom ideologijom. Sve mogu podnijeti, mogu me mučiti s bilo čime, ali me ne mogu mučiti s cajkama. Stoga uvodim cenzuru na te sadržaje.“

„Duško Kuliš kaže: „Sve prođe jednog dana, pa će proći i ovo. Nitko nama ne može zabraniti da volimo ono što volimo i da slušamo ono što želimo. Zabranom toga ugrožavaju se naše ljudske slobode i naše dostojanstvo.“

„Uopće ne znam tko je to Duško Kuliš, što on govori, koga on predstavlja i što on znači za sve to.“

„On je navodno nekakav autoritet na tom polju.“

„Ja sam se borio protiv Srba, pa se borim i protiv njihove primitivne glazbe i njihovih primitivizama.“

„Ali ti se boriš i protiv onih koji bi se bezazleno zabavljali. Nema zabave, doli cajki i turbo folka. Sve nam je ovo društvo oduzelo, pa tako i zabavu i veselje. Ti si za zabrane kao u socijalizmu, samo ja ne znam što se onda branilo.“

„Zar je normalno da nam Srпкиnje pokazuju svoje gaćice?“

„Kažu da je hit kada žene pokazuju svoje grudnjake, bradavice i gaćice. Zar Jeleni Rozgi ne pjevaju:

„Rozgo kraljice, pokaži nam svoje gaćice.“ Žene su egzhibicionistice, a mi smo fetišisti.“

„Ne smeta mi kada naše žene pokazuju gaćice.“

„Onda se navikni i na srpske gaćice. Žene su tu da nas provociraju. One imaju problema sa svojom ovulacijom. One moraju vježbati svoju zdjelicu. Moraš imati razumijevanja za njih. Nemoj se strogo držati pravila Crkve i pravila udruge „U ime obitelji“. Sve je to isto srpske ili hrvatske gaćice. A ja volim vidjeti žensko tijelo. Volim njihove oblike: jabuke, kruške, pješčanog sata ili pravokutnika.“

„Onda idi na koncert turbo folka.“

„Ne idem ja na te koncerte. Ja još uvijek mogu kontrolirati svoje oksitocin, svoje hormone i testostosterone.“

„Ja bih cajke zabranio zakonom.“

„Ja bih zabranio gostovanje tih pjevaljki na našoj televiziji. Jer one se svačim bave, pa tako Lepa Brena reklamira čarape i skidanje celulita. To nama ne treba.“

Shvatio sam da mi se više ne priča s tim gospodinom, s tim ratnim veteranom. On je jednako emocionalno nezreo, kao i oni koji slušaju

cajke i turbo folk. Pa zaključujem da sam gotov s njim. On je za mene svršena priča. Jer on ima zabrinjavajuće ponašanje, on je u stanju svašta učiniti da spriječi cajke. On potiče mrak, pesimizam i beznađe kod nas. On bi sve uništavao, a ne nudi nikakvu perspektivu i alternativu. On ne voli ni sebe, ni svoje, a ni druge. On ima kratak fitilj, dovoljno je da malo popije rakije i onda će svašta učiniti. Pa se ja bojim za sebe. Pogotovo ako on razdrliji svoju košulju i počne raskalašeno pjevati:

„Ne može nam nitko ništa, jači smo od sudbine.“

Pa se ja bojim da mi on kaže:

„Jebem vam ja svima srpsku majku. Obračunat ću se ja s vama po kratkom postupku. Nećete vi puštati i slušati cajke i turbo folk. Utjerat ću ja vama strah u kosti. Odmah prekinite s tim! Želim mir i red!“

A ja bih odmah nekud pobjegao glavom bez obzira. Ne želim ništa imati s tim. Meni glava puca od takve glazbe. Ja ne volim mrak, ples, znoj, ženske hormone, feromone i testostosterone. Ne volim ja ustajali zrak pun feromona i testosterona i nema mi pomoći što se toga tiče. A ne volim ni lude, polulude i napaljene žene. Ni to nije u opisu mojih radnih aktivnosti.

Jer ja nemam to balkansko stanje duha, nemam ni to anticajkaško stanje duha. Meni je ravno tko voli, a tko ne voli cajke. Inače, ja nemam taj balkanski mentalitet, ja sam tolerantniji prema svemu, pa i prema onima koji vole cajke. Jer ja znam da sam se nekad znao opustiti uz „Malog mrava“ i slične pjesme. No sada je prošlo mnogo vremena od tada, pa ne treba meni nitko istočnjačkim melosom poticati najniže strasti. Ja se više ne opuštam uz tu glazbu. Nekad se to sviralo na satničkom ribnjaku, ali je naša vlast to srušila. No, bez obzira na to, meni smeta ritam i harmonija turbo folk glazbe. Stoga, ja kada slušam glazbu, slušam lagani rock, blues i progresivnu

glazbu, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer ja povijesno, geografski i kulturno pripadam Zapadnoj Europi i Americi. No, našu vlast to ne brine. Oni se bave korupcijom, klijentelizmom, nepotizmom, nemoralom i nasiljem i brige njih za narod. Oni imaju branitelje i ratne veterane, pa se ovi bave zabranom cajki i turbo folka.

POGLAVLJE 11

Valjda dođe vrijeme, pa se mora poći u bolnicu na nekakav pregled ili na nekakvu kontrolu. To nam je nekakva neizbježnost, to nam je nekakva obaveza, to nam je valjda sudbina. Liječnik kaže nekakav bezvezni datum, a ti nemoj se odazvati. Pa sam tako i ja hrabro pošao u bolnicu. Jer kažu da nam je svaki pregled važan, da ne može biti važniji. I da ne trebamo osjećati strah od pregleda. Ako imamo rak debelog crijeva, trebamo ga liječiti. Stoga trebamo ići na kolonoskopiju, ako nam je to neophodno. Jer ako počneš podrigivati, tada si bolestan, tada imaš kiselinu i grčeve u želucu. Tada je vrijeme da se pišu oprostajna pisma. Jer nije sve u graničnom poremećaju i PTSP –u, ima nešto i u bolesnoj i uvećanoj prostati. Pa, bez obzira što te naši liječnici liječe od gastritisa, a svjesno ili nesvjesno ti prenesu korona virus. Ili te boli ruka, a kući ideš s moždanim udarom. Uz to, moraš naći parking. Gdje god i kad god dođeš pred bolnicu, ti ne možeš naći parking. Pitaš se: jesmo li baš svi bolesni? I kad već čekaš na parking mjesto, netko odlazi, valjda je riješio probleme s bolnicom i ti zadovoljno parkiraš. I nestaju tvoji problemi s nerviranjem, živciranjem, nestaju tvoji zdravstveni problemi i upala zglobova, nestaju tvoje muke Isusove. Jer ti si našao svoje parkirno mjesto, još ga trebaš platiti i riješio si jedan ili više problema. Inače slijedi kazna onih koji naplaćuju parking mjesta.

Ali kako u mom životu ništa nije jednostavno, pa nije ni to. Ipak ja se krećem dalje i ulazim u bolnicu. Naime, i tamo me je čekala moja sudbina. Tamo me je čekao neki devedesetgodišnji ili stogodišnji starac koji je nešto napisao i koji je to htio objaviti. Ja kažem: ako su premijeru dozvoljene neteme, onda je to i za mene netema. I biram ja teme za pisanje. Biram ja istine o kojima ću ja pisati. Jer dosta mi je neizvjesnosti i straha. Jer ne želim ja biti mrk i neugodan. Jer ne želim ja ići na psihoterapiju. Ne želim se ja razboljeti. Jer ne želim se ja osjećati kao one silovane žene u ratu, jer ne želim ja ići u krivom smjeru, jer ne želim ja biti ratna žrtva, jer ne želim ja biti psihopat.

Jer nekad sam ja bio anarhista i dijete cvijeća, a sada sam maksimalno nezadovoljan i imam druge prioritete. I ne želim tuđe probleme, ne želim tuđe moralne pobjede i tuđe sunovrate. I briga mene za tuđi identitet i tuđe ideale, briga mene za tuđe zločine, ja i dalje tražim svoj identitet i svoje zločine. I toga se držim pa makar bio žrtva vlastitih zabluda i živio ja ili ne živio u zabludi.

Jer dosta je bilo tragedija u mom životu. Jer dosta je bilo historiografskih analiza u mom životu. Nisam ja ni za ustaše, ni za partizane, a ni za četnike. Dosta je meni sukoba iz prošlosti u životu, dosta je meni raznih ideologija. Nemam ja nikakva nova shvaćanja povijesti, neću ja uništavati antifašističke spomenike. Nemam ja potrebe odgovarati ni na četničku, a ni na ustašku retoriku. Želim da mi se već nešto lijepo dogodi. I ne želim biti isključiv, kao naši nacionalisti. Ne želim nikakvu ideologiju u svoju butigu, ne želim ja nikakve strahove i opsesije. Ne želim nikakve motive za nešto ili protiv toga. Jer nama ne treba puno da se dogodi nekakvo zlo ili nekakvo krvoproliće, a onda kome obojci, a kome opanci. Jer onda nema mirnog ili pomirljivog dijaloga. Onda se naši sukobi, istine i laži nastavljaju, ne potkrjepljuju se, prerastaju u mitove, a nevine žrtve se broje u milionima. Stoga, kažem tom čovjeku:

„Imaš i kćerku i sina. Zar ne možeš njima diktirati to što želiš objaviti? Zašto bi to meni slao i zašto mene opterećuješ s tim? Nisam ti ja za to. Imam ja i svojih problema, bolestan sam i liječim se.“

„Ti mi djeluješ sigurnije i pouzdanije. Ne vjerujem im ja ništa.“

„Ali ja ne volim te stare teme. Ja ne volim te priče o Jasenovcu, Bleiburgu ili o Golom otoku. O čemu je uopće ta priča?“

„Nije važno. Ja ću ti to poslati, ti to pročitaj i objavi.“

„Pod čijim imenom?“

„Pod mojim, naravno.“

„Nisam zainteresiran.“

„Ja ću ti to ipak poslati.“

„Nekad je bilo lakše, imali smo jednu ideologiju, a danas je mnoštvo ideologija i svi se bore da dokažu da su u pravu. Ja ne želim biti ni u pravu, a ni u krivu. Želim biti neutralan kao Švicarska. Nisam ni za čiju rehabilitaciju ili reviziju svega, nisam ni za neoustaštvo, a ni za partizanštinu. Nisam ni za kakvu katarzu, nisam ni za kakvu novu historiografiju i ne navijam ni za koga.“

„Još kad se u sve to uključe Srbi, onda bude svega i svačega.“

„Onda govore o nepriznavanju prava Srbima, o netoleranciji, diskriminaciji, o antisrpskim osjećajima, o govoru mržnje, o vojno-redarstvenoj akciji „Oluja“. Za njih je Vojno – redarstvena operacija „Oluja“ zločinačka operacija. Oni bi veličali Ratka Mladića i njegove zločine. Zbog toga se povlače naši udžbenici iz povijesti. Naime, problematičan je dio o stvaranju Republike Hrvatske, problematičan je dio o Tuđmanu i o našem Domovinskom ratu. No, ja se ne mislim time baviti.“

I nisam ja na to obratio pažnju, ali kad sam došao iz Meksika, u mom poštanskom sandučiću sam našao smotuljak raznih prokislih stranica i raznog papira. Prvo sam to sušio, ali nikakve koristi od toga, dio toga se slijepio, postao nečitak i posve uništeno. Pa sam ja od svega odustao. No, taj starac me nazvao, pa pita što je s tim. Kažem mu:

„To se uništilo. Ništa od toga.“

„Kakvo god to bilo, pošalji mi to natrag.“

Ja ne bih bio ja, kada ne bih to pažljivije pogledao, a taj starčić je pisao o Golom otoku, o užasnom logoru smrti. Pisao je o tamošnjim užasima, da je tamo dospio po partijskoj kazni, da je tamo bio radna snaga nad kojom su se nemilosrdno osvećivali drugi zatvorenici.

Da je tamo doživio moralni i ljudski sunovrat, da je tamo bio neprijatelj socijalističke revolucije i našeg radnog naroda. A ja ne volim slušati i čitati o tome. Jer previše je bilo nedaća i zla u mom životu, pa ne volim ja čitati tuđe nedaće i tuđe zlo. Ustvari, ja više volim komedije, od trauma i tragedija. Ne volim ja priče o tome da se nekom naređuje kada će raditi, kada će se pjevati režimske pjesme, kada će spavati, kada će jesti, kada će se s nekim družiti i rasonoditi, kada će dobivati batine. A higijena je bila na nezavidnom nivou, pa su vladale epidemije tifusa, malarije i dizenterije. Pa se od toga umiralo. Dovoljno je bilo da malo ne paziš, dovoljno je bilo da se malo ne čuvaš i da budeš Bogin. Dovoljno je bilo ako ne pjevaš:

„Za Tita, za narod dižemo glas svoj, protiv klevetnika, s Partijom u boj!“

Ili ako ne pjevaš:

„Izdaju smo obavili, krivim putem išli, te smo svoga naroda izdajnici bili.“

Ili:

„Ubit ćemo svakog skota, tko je protiv KaPeJota!“

„Živjela Partija! Živio Tito! Dolje s Informbiroom! Dolje Staljin!“

Ali mnogi nisu osjećali krivnju i odgovornost za svoje nepartijske postupke. No, mene je baš briga za logiku toga svega. Nadam se da mene neće nitko slati na preodgoj, ne želim ja surađivati s UDB-om, jer ja bih odmah od toga pobjegao. A za reviziju toga svega je sada

već kasno. Jer ja nikako da se toga oslobodim, nikako da se toga ostrastim, jer puno je tu predrasuda, puno je tu unaprijed donesenih zaključaka, puno je tu potresnih svjedočanstava. Puno je tu koječega što mene čini nesretnim, puno je tu koječega što me razočarava.

Pa se ja ne želim baviti revizionizmom, briga mene tko je bio kriv, a tko prav, tamo na Golom otoku, u našoj povijesti i u našoj civilizaciji. Stoga mene ne zanimaju rigidna razmišljanja jednog ondašnjeg zatvorenika. I to činim na svoju štetu i na svoju nesreću. Jer oni koji pozitivno govore o Jasenovcu ili Bleiburgu dobro prolaze. A meni to ne treba i ne zanima me. Ne želim ja opravdavati nečije nasilje, ne želim ja rehabilitirati ni laž, a ni istinu, ne želim ja pisati nikakav predgovor. Ja želim biti izvan toga i bez toga. Dosta mi je povijesnih istina, a i laži. Ne želim ja nikoga kritizirati, jer kad se laž ponovi 100 puta, ona postaje istina. Pa se ja i zbog toga ne želim baviti poviješću. Ne želim ja dokazivati nedokazivo. Ne želim ja dokazivati ono marginalno, ne želim se ja baviti našim govorom mržnje. Ne želim se ja baviti godinama koje su prošle i koje ne želim da se vrate. Ne želi se ja vraćati na naše stare animozitete između Srba i Hrvata. Jednostavno mi je toga dosta. Ostario sam i umoran sam od tih borbi.

Briga mene za nečiji ljudski život i nečije dostojanstvo. Ja sa tim nemam problema, to nisu moji problemi. Briga mene za ondašnje logore smrti, briga mene za Arhipelag Gulag. Mogu to pročitati, mogu iz toga štošta primiti na znanje i ništa više. Mene to ne zanima, mene ne zanima knjiga koja istražuje prisilne radne logore za disidente, mene ne zanima knjiga koja je uvjetovala pad SSSR – a. Mene ne zanima ni to što je uvjetovalo pad ondašnje Jugoslavije. To jednostavno nije predmet mog zanimanja, briga mene što je netko u određeno vrijeme imao drugačije političko mišljenje. Ne želim ja nikome pružati užase, ne želim ja nikoga premlaćivati. Stoga ja ne želim ništa imati s objavljivanjem knjige o Golom otoku. Stoga ja

nemam potrebu ići na izlet na Goli otok. To jednostavno nije za mene.

Jer ja nisam igrač od velike politike. Nisam ni od male. Ja bih najradije izbjegao bavljenje politikom. Ja znam da politika nije za svakoga, pa tako nije ni za mene. Jer ja ne volim biti varalica, lažljivac, licemjer, muljator, prevarant, parazit, lažnjak, blefer i pokvarenjak, jer sve to su naši političari. Jer ja ne volim napadati ljude, ne volim nikoga vrijeđati, ne želim nikoga kazneno prijavljivati, tužiti se i suditi se, ne želim tražiti nečiju ostavku i nečije razrješenje. Jer nisam kao naša saborska zastupnica Karolina Vidović Krišto, pa da prvo tražim razrješenje glavnog državnog inspektora Andrije Mikulića zbog divljanja cijena. Pa da se onda obrušim na pročelnika Savjetodavnog vijeća HDZ - a Vladimira Šeksa, bez obzira je li on mnoge ušutkao i ubio ili nije. Ali navodno je njoj prijeto smrću, što će ona teško dokazati na sudu. Jer ona je dobila poziv na sud, jer po sudu, ona je problematična, a nije na sud pozvan tuženik Vladimir Šeks. Jer tako funkcionira naše patrijarhalno i nedemokratsko i opsesivno društvo. Jer ženi se ne dozvoljava da bude po njenom, jer ženi se ne dozvoljava da talasa, jer ženi se puno toga ne dozvoljava. Ne može ona nekoga provocirati, a pogotovo ne može ona provocirati Vladimira Šeksa, pročelnika Savjetodavnog vijeća HDZ – a.

To nije u skladu s dosadašnjom našom politikom i mirnodopskim odnosima. Pa me to nije ni sa čime šokiralo. To za mene nije bio nikakav skandal. Prihvatio sam to zdravo za gotovo. Nisam ja ni za sadističko iživljavanje, a ni za mazohističko odustajanje. Jer kod nas se ne kažnjavaju ni oni koji vrijeđaju srpske majke, koji zazivaju rasizam i koji prijete ponavljanjem 1941. godine, ma što to značilo ili što to bilo. Ja se toga grozim i ja kažem da to jednostavno nije u mojoj prirodi. Ja sam donekle civiliziran, pa očekujem da su i drugi takvi i da će se prema meni civilizirano ponašati. No, nisu svi takvi. Ima nas svakakvih, kod nas su ljudi mrki, nadrkani i neugodni čudaci. Valjda je to stoga što nas svakodnevno truju i puštaju nam

neugodne mirise ili smradove. Pa se neki drže toga da je samo mrtav protivnik, dobar protivnik. No mi smo mala sredina, znamo se međusobno, pa se ne usudimo raditi jedni protiv drugoga. Pa zaključujem da naše majke rađaju žito, ali i kukolj. No, to mene ne brine.

Mene brine naš neizdrživi, kancerogeni i nesnosni belišćanski smrad. Jer Belišće je zagađeno, da ne može biti gore. Razina sitnih i otrovnih čestica koje ulaze u krvotok kroz pluća i izazivaju rak je jako velika i viša je od dopuštene. Zbog tog smrada ne možeš otvoriti prozore da ti se ne zavuče u kuću, da ti se ne zavuče nekakva boleština ili ti se ne donese neka druga tragedija. Nekad se papirna ambalaža pravila od drvene sječke koja se uz pomoć sumpora i drugih kemikalija razvlaknjivala. Mi smo to trpjeli u ime socijalizma, i u ime ondašnje ideologije, jer tko je tomu prigovarao, završavao je u pržunu, ali da je nesnosno smrdjelo i tada, smrdjelo je. Danas to nije slučaj, danas se papirna ambalaža proizvodi iz starog papira i ne bi to trebalo tako smrdjeti. No nesnosni smrad i kancerogeni zrak je ostao. Jedni kažu da je za sve to kriv belišćanski gradonačelnik Dinko Burić koji pod okriljem noći dovlači crni lug od tko zna gdje, a za druge se bori Karolina Vidović Krišto ili Vesna Vučemilović i optužuju Ivana Vrdoljaka da je napravio spalionicu u kojoj spaljuje tko zna što i od tko zna gdje. Ja ne znam je li to iskrivljena stvarnost i ne znam što dotični gospodin ima s tim? Ali da često u Belišću smrdi, smrdi. I ne znam tko je za to kriv, ali da naš čovjek prosvjeduje, žali se i da mu je svega dosta, istina je. Jer ovdje zna biti opasno po život, jer ovdje je opasno udisati zrak, jer ovdje je smrtonosno, jer ovdje disanje ubija. Jer ovdje se rađaju karcinomi više nego u Jakuševcu. Jer ovdje su mnogi moji prijatelji umrli pod nerazjašnjenim okolnostima.

Stoga ja ne znam jeli moj prijatelj Coco na to mislio, kada je rekao:

„Ovo nije život za koji sam se borio, znaš, i ja sam bio branitelj. Smrad je nesnosan, truju nas sa svih strana, meni se tu u Belišću više

ne sviđa, ne želim ja umrijeti, ne želim se ja otrovati, spreman sam otići. Odlazim u Botsvanu.“

„Ali Državni inspektorat i Nastavni zavod za javno zdravstvo kažu: „Miris je neugodan, ali nije opasan za zdravlje.“

„Briga me za to. Neka naš gradonačelnik naseli Rome iz Rumunjske ili Mađarske, jer samo oni mogu tu živjeti. Njima smrad ne smeta. Oni primaju njegove dotacije, oni su njegovi glasači, a ja idem u Botsvanu.“

„Vidim da si ti razočaran, vidim da si se ti odlučio, neka ti je sa srećom.“

„Hvala.“

„Možda i ja navratim do tebe.“

„Dođi, ako te to privlači. Dođi ako te privlači zdrav život na zdravom zraku. Tamo možeš pecati, tamo možeš loviti razne životinje. Tamo ima crnkinja za seks. Tamo je život.“

„Kundera je pisao: „Život je negdje drugdje“, a ti si otkrio da je to u Botsvani. Doći ću kod tebe.“

„Dođi! Da ne budem sam. “

„Nećeš povesti ženu? Njoj se tamo ne ide?“

„Njoj se ne ide.“

Svatko ima razne planove, pa i moj prijatelj Coco. Dok u Osijeku gori požar u tvrtki Drava International, pa nas i iz Osijeka nesnosno truju. Pa je zabranjen odlazak u grad Osijek, a mi smo ovdje u Belišću zaboravili na naš smrad. No Vesna Vučemilović i dalje tvrdi:

„Vrdoljak ignorira rješenja i grubo narušava pravni poredak. Ovo ovdje u Belišću je ekocid.“

Naime i kod nas je zrak zagađen, ne može se disati, udiše se otrov i kod nas je ugroženo zdravlje građana. Jedino što u svemu tome ne vidim u čemu je uloga Ivana Vrdoljaka. Pitam se je li on vlasnik spalionice? Ali znam da me je svojevremeno, dok sam ja radio kao referent prodaje u tvrtki Mondī – Valpovo, zvao Ivan Vrdoljak, nekadašnji zaposlenik tvrtke Livana i nekadašnji naš ministar gospodarstva i da je od mene tražio brašno tvrtke Mlin Bagarić iz Vuke. Navodno je on mogao to brašno prodati, a to što je nekadašnja tvrtka Livana bila nelikvidna i nije to mogla platiti, pa je osnovala tvrtku Nova Livana, nije ga to bila briga.

Ja sam se takvih hladnokrvnih psihopata lako rješavao. Ja sam samo obratio pažnju pije li netko kavu bez šećera i voli li gorku hranu i sve mi je bilo jasno. Ako pije kavu bez šećera i voli gorku hranu, taj čovjek je hladnokrvni psihopata i bolje je s njim nemati posla. Jer taj čovjek je pobornik mračne trijade: makijavelizmu, sadizmu, narcizmu i podmuklosti. Stoga, maravno, da mu ja to brašno nikad nisam dao i više me u mojoj poslovnoj karijeri on nikad nije zvao. U međuvremenu se on upisao u stranku HNS, u međuvremenu je on kolarirao s HDZ- om i u međuvremenu je on ušao u veliku politiku. I postao je veliki globalni politički igrač. Ne kao Winston Churchill, ali da je o nama odlučivao, odlučivao je. A ja se grozim velike politike jer navodno je Winston Churchill zbog te velike politike, dogovora na Jalti, poslije rata isporučio sve svoje zarobljene Bjelogardijce, ustaše i četnike, Titu i Staljinu. Pa se kod nas vuku repovi iz tog perioda. Pa se mi i dan danas pitamo tko je kriv za Bleiburg, Jasenovac i Križni put naših ljudi. Pa se mi pitamo tko je psihopat u tome svemu? Tko je imao poremećenu strukturu ličnosti? Tko je tu granična poremećena ličnost? Je li to bio Winston Churchill, je li to bio Tito ili je to bio Staljin? Nikako da se netko od njih oda i pokaže svoje pravo lice. Stoga kažem:

„Dobro da su umrli jer bi otkrili njihovo pravo lice. I što bi s time dobili? Ništa dobro, ožiljke i prazninu, samo zlo.“

Ja bih se htio izvući iz nepotrebnih drama, svađa i natezanja. Ja bih se htio riješiti energetskih vampira, ja bih se htio riješiti naše prošlosti, ja bih htio normalno živjeti. No, taj beliščanski smrad mi ne da mira. Ne želim ja nikoga vrijeđati, nema mi spasa, no jednostavno previše smrdi i moram nekuda pobjeći. Jer u pitanju su zdravstveni problemi, suze mi oči, nos mi se zatvara, sve neizdrživo smrdi. Osjećam i tjelesnu bol, tužan sam, dekoncentriran sam, um mi otkazuje, imunitet mi otkazuje i imam razne poznate i nepoznate sindrome. Na taj smrad mi reagira cijelo tijelo. Sve mi je to neizdrživo, nenasno i neodrživo. A ovdje kod nas, neki se bave napadom na nekadašnje jednoulje, na nekadašnju Jugoslaviju. Pa ako govoriš protiv smeća, protiv crnog luga, oni kažu: „Ti si komunjara, ti si Jugoslaven. Ne živiš u skladu sa suvremenim trendovima. Ti si nemoralan, napadaš naše nove vrijednosti. Ne shvaćaš glavne tijekove i procese življenja. Ti želiš dovesti petokraku na vlast.“

I to mi kaže onaj koji je bio Titov pionir, to mi kaže onaj koji je vjerovao u komunizam i koji je bio partijac. Ali on se presvukao i postao novi čovjek.

POGLAVLJE 12

Pero kaže da sam ja kao Vlatka Pokos, dezorijentiran, neozbiljan, nesređen, nervozan, imam tikove, sve mi smeta, da mi je logika vam pameti, pa stalno, opravdano ili neopravdano govorim protiv države Hrvatske i malo – malo odem iz Hrvatske. On je valjda autentičan i dosljedan Hrvat, on je valjda pravi Hrvat, pa on cijeni svoju civilizaciju, svoje podneblje, korijenje i izričaj. Zbog toga mu nakon svega ja ipak kažem:

„Puj, puj, ne važi što sam govorio. Što sam rekao, to sam odavno porekao.“

Pa se s nelagodom ipak vratim u Republiku Hrvatsku. Po našim zakonima, ja sam bludnik – recidivista, a ja ni ne znam što je to. Mene žene ipak vole i surađuju sa mnom, izuzev lude Mice i moje bivše žene. Pa nisam ja nikakav psihopat, ne koristim ja drogu za silovanje, da bih neku ženu onesposobio, kod mene žene same skidaju svoje gaćice. One vole kad ih ja diram i milujem. One tada zaborave na svoju samostalnost, na svoj prkos i ponos. One tada zaborave na svoj feminizam. Barem je tako s onima s kojima ja imam posla.

Dotle se za Vlatku Pokos ne zna što misli, ali se ne zna ili zna da je trošila 4.000 kuna dnevno Radeljakovih ili Dikanovih novaca, da je to presušilo ili je on više nije htio vezati kako bi se uzbudio i onda je ona doživjela hrvatski pakao, on ju je lišio novaca i on ju je izbacio iz stana, pa ga je nazvala ofucanim perverznejakom, a on nju teško bolesnom i poremećenom. Što se mene tiče ja bih rekao da je to bio seks bez ljubavi, romantike i bez obaveza i kad su nastupili financijski problemi, nastupili su i ljubavni problemi ili kako god to zvali. Jer nije Vlatka Pokos neka pobožna djevojka, a nije to ni Dikan. Oni žele samo seks i priznanje okoline. Nisu oni za ljubav i romantiku, nego su za mržnju i govor mržnje. Ne vode oni brigu o svom oksitocinu, o svom osjećaju privrženosti. A kod žena se odmah pali osjećaj feminizma i samostalnosti bez obzira što ih netko

proglašava kurvama. Netko kaže da je sve to u mozgu, da je sve to pohranjeno u našoj amigdali. A što je pohranjeno u amigdali Vlatke Pokos, ne zna se. Ne zna se ni kakve kronične i nekronične bolesti ona ima. Jer ona ne priznaje da je griješila i da je tražila božji oprost. A mi smo ipak zatucano društvo, barem po njoj.

Jer ona je umjesto mirnog i sređenog života, krenula u nesređeni i stresni život. Jer njoj se poremetio kortizol, hormon stresa, pa ona reagira, tako kako reagira. A ja imam razumijevanja za nju, jer me ona podsjeća na ludu i nesređenu Miru. Jer i ona ja bijesna, ljuta i nezadovoljna. Jer i njoj stres utječe na mozak, jer žene teže podnose stres. Pa se ona ne može kontrolirati, a neki kažu da je mozak najvažniji ženski spolni organ, pa je ona takva kakva jest. Ne radi joj dobro vestibularna i Skeneova žlijezda, ne radi joj dobro perinealna spužva i vestibulski bulbusi. Pa nije dobro podmazana, pa nije funkcionalna, pa je suha i van upotrebe. Stoga više ne lažira sladostrašća, ne go divlja i izaziva. Za mene se ništa ne zna, naime, meni u glavu udari nekakva južina, pa imam nekakvu glavobolju i tada ne znam što činim. Izgleda da je to više zbog mojih neurona, zbog mog mozga, nego mojih gena i moga srca, to je moj neurofiziološki poremećaj, ma što to bilo i ma što to značilo. I nemam ja zbog toga nekog simpatizera ili saveznika, izgleda da mi odgovara ovdašnji primitivni i šovinistički mentalitet, izgleda da mi odgovara ovaj hrvatski pakao, ali ipak se ponekad zaželim raja, ma gdje on bio i onda odlazim od kuće.

A ja ni ne znam ima li Vlatka Pokos balansirani mozak ili nema? Ima li ona balansirani i simetričan protok krvi ili nema? Jer i to je vrlo bitno za njeno funkcioniranje i za njen prefrontalni korteks. Jer inače njen mozak postaj spontan i reagira spontano. Jer inače ona se razboljela i ima opsesivno – kompulzivni poremećaj, a za to kažu da je noćna mora u životu. Da je to nešto od čega se ne možeš buditi zdrav. Stoga ja ne prosipam svoju pamet, ne govorim da je Hrvatska zatucana, seksistička i primitivna, ne napadam Vladu, premijera, predsjednika i Crkvu, ne pravim se ja pametnijim i sposobnijim nego

što jesam, ne držim nikome predavanja ili moralne prodike. Ako ću negdje drugdje živjeti, ako ću promijeniti okolinu, onda ću negdje drugdje živjeti, onda ću promijeniti okolinu. A je li to moj obrambeni mehanizam, je li to posljedica mojih negativnih emocija ili neželjenih misli, je li to moje poricanje stvarnosti, je li to moj poremećaj ličnosti, ne znam. Jesam li ja zaglavljen u prošlosti ili u sadašnjosti? Ja sam ipak normalan muškarac okužen nenormalnim ženama. Nastojim biti normalan u ovim izazovnim vremenima. Uz to, imam ja problema s ljubavi, naime prvo su žene zainteresirane za vezu sa mnom, a onda mi i one postaju neprijatelji. Stoga i ja, kao i Pero čitam čuvenog vatikanskog egzorcista, Amotha, ne bi li otkrio svoju molitvu za oslobođenje od zlih sila, ne bi li ozdravio i ne bi li se zaštitio od svega toga.

Uz to ja proučavam tajne kreativnog seksa, mapu erogenih zona kod žena i sam čin vrhunca kod žena. Želim logičkim razmišljanjem i intelektom učiniti nešto pozitivno. Ne želim ja osjećati nikakvu krivnju za neuspjeh, želim ovladati svojim emocijama i želim ja ženi priuštiti zadovoljstvo. I nisam ja kao Pero. Znam ja za njegov ondašnji verbalni delikt i njegovo pisanje, ali od tada je prošlo mnogo vremena. Mogao se on od toga izliječiti i oporaviti. Pa svi smo mi od nečega stradali. Stoga ja ne znam odgovara li njemu djevica, supruga, udovica ili kurva. Izgleda da njemu više ništa ne odgovara. On si je umislio da su žene perfidne, da mu žene žele zlo, da ga žene žele uništiti jer takvo je iskustvo imao s njegovom bivšom ženom. Ona nije imala dobre namjere prema njemu, a on je to zapamtio i ne želi on to ponavljati. Mogu žene biti prividno ljubazne, to kod njega ne pali i ne igra. On je shvatio da žena ne donosi dobro i čuva se njih kao i Danajaca i kad darove nose. Jer po njemu žene donose nesreću, žele sve kontrolirati, patološki lažu, stalno nešto ogovaraju, osuđuju i kritiziraju, stalno se svađaju, stalno bi s nečim manipulirale i stalno bi nekog ponižavale. Uz to, stalno su ljute, licemjerne i ljubomorne. Pa on kaže:

„Ja sam u muškoj menopauzi. Svakodnevno prolazim kroz hormonalne promjene. Osjećam da mi se smanjuje razina testosterona, imam problema i sa nagonom i seksualnom željom. Imam smanjeni libido i spolnu energiju. Imam problema s potencijom i erekcijom. Često sam depresivan, umoran i nemam energije. Zato često pijem i nisam u dobroj tjelesnoj formi. Često doživljam moždanu maglu. Često sam nervozan, nemam koncentraciju, nemam jutarnju erekciju, sve me boli i ne spavam kako treba. Osjećam se staro i čangrizavo.“

„Znam da to nije izmišljotina, ali trebaš se boriti. Ja sam nakon lude Mice, išao u Japan posjetiti Ašvanjia. On mi je ponudio svoju šogoricu.“

„Koliko si mi ti rekao nije ni s njom bilo baš sreće.“

„Ali tako je sa ženama, malo sreće i mnogo tegoba i nesporazuma. Bitno je da ja i dalje funkcioniram u krevetu.“

„Moj problem je što više ne uživam u seksu s vješticom, doživljam suha sladostrašća, rijetko izbacujem sjemenu tekućinu. Kažem ti, sto problema. A i moja bivša žena mi je išla na živce, stalno je govorila da nije doživjela sladostrašće. Stoga smo mi prekinuli s tim. Ne mogu ja zadovoljiti vješticu koja mi prijete ognjem paklenim.“

„Možda ona i nije doživljavala sladostrašća?“

„Briga me za to.“

„Svima se događaju svađe i nesporazumi. Najbolje da se ispričate jedno drugom, da se pomirite i sve to riješite pomirbenim seksom. Neki kažu da im je to najbolji seks, da se najbolje uzbude nakon svađe. Da im se nakon svađe ubrza puls, ubrza im se i cirkulacija krvi, da nakon toga dolazi do lučenja adrenalina i do seksa. Pa je tako svađa predigra tijela i uma za seksualni čin.“

„Znam za sve te dobrobiti, ali meni se to više ne radi.“

„U mozgu se aktiviraju oksitocin, dopamin i ostali hormoni, a to je nešto dobro.“

„Nije tu ništa dobro, seksom se ne može utjecati na glavni uzrok sukoba. Kad se sve završi, ja se i dalje osjećam jadno i tužno. Ja se i dalje stidim i sramim zbog svega, osjećam nekakvu nerješivu stigmu. Ja i dalje imam smanjenu seksualnu želju, ja sam i dalje erektilno disfunkcionalan. Ne mogu aktivirati svoje hormone sreće, ne mogu aktivirati svoj serotonin, a crne misli mi se motaju po glavi, neraspoložen sam i loše sam volje.“

„Kažu da trebaš uzimati lijek 5 – HTP. On će ti pomoći.“

„Ne želim nikakve lijekove.“

„Trebaš uzimati i vitamine B6 i B12.“

„Ništa neće vratiti leptiriće u moj život, ništa neće vratiti moje nagone i požudu. Prekasno je za mene. Ja sam upao u staračku kolotečinu i nema mi povratka. Uz to, moja mi bivša žena ide neizmjereno na živce. Briga me za njene potrebe. Briga mene za građu njenog tijela, briga mene za njenu anatomiju, briga mene za njen mozak, briga mene je liona doživljava vrhunac ili ga ne doživljava. Ako su je njeni učili da ona mora šutjeti i trpjeti, onda ona treba šutjeti i trpjeti. Briga mene je li ona razočarana ili nije.“ Jer ona je postala kompleksna i komplicirana. Nju drma menopauza, suha vagina i valunzi. Po njoj je ona postala samosvjesna i snažna, a ja sam sretan što je ona otišla od mene. Stoga joj kažem:

„Ja se na to ne obazirem. Kako se kaže: sve je to za ljude.“

„Ali ja ne volim kada me se omalovažava, sustavno maltretira, psihički zlostavlja, neopravdano kritizira i ponižava. Zbog toga sam mrzovoljan i ne želim žene blizu sebe.“ „I to je sve?“

„Što još da ti kažem nego to da moja bivša žena zbog svoje anatomije nije doživljavala sladostrašće sa mnom. Pa je dobro da je sve prekinula sa mnom.“

„Kako si ti saznao za to?“

„Što god ja radio, ona se nije mogla uzбудiti i nije doživljavala zadovoljstvo. Ja sam još radio na njoj, a ona me pita: jesam li gotov. To me je ubilo u pojam.“

„Ti nisi doživio da ti žena bude zajapurena, da joj srce brže kuca, da doživi vrtočlavicu, da doživi kontrakciju mišića u području zdjelice?“

„Kažem ti da je moja bivša žena bila hladna kao špricer.“

„Ti si inzistirao na klitoralnom sladostrašću, a ona je preferirala nešto drugo.“

„Sve sam pokušao, čak sam s njom tražio njenu g – točku.“

„I ništa?“

„Ništa. Bili smo rastrgani obavezama i problemima, dok meni nije puklo. Jednostavno nisam mogao izdržati to njeno stalno odbijanje.“

„Dobro da nisi postao izopačen, fetišist ili ovisnik o pornografiji. Ne znam jesi li se javio na TikTok da i ti tražiš Filipinke mlađe od 30 godina.“

„Ne tražim Filipinke. Kažem ti žene me ne zanimaju. Dosta mi ih je za ovaj život. Mogu bez njih.“

„Ne znam voliš li ti Cyber seks?“

„Ne znam što ti je to.“

Nakon toga ja odustajem od Pere. To kažem jer smo dovoljno analizirali i obratili pažnju na Perino ponašanje. I puno toga smo otkrili o Perinom seksu i njegovom odnosu sa njegovim partnericama. Jedino što nismo otkrili voli li Pero nježan, žestok, grub ili nastran seks? Voli li on eksperimentirati ili ne voli? No sad to nije bitno. Njegova bivša žena mu je ogadila seks i on se sada toga drži kao pijan plotu. Ne može od toga pobjeći. To mu je sudbina. A ja se još borim i ne posustajem. Pa tražim idealnu ženu za sebe. Tako je to u današnje vrijeme posttranzicije i globalizacije. No, valjda zato se kaže: svuda pođi, ali kući dođi. To je nekakvo staro pravilo, koje netko poštuje, a netko ne poštuje jer u Hrvatskoj se ništa ne mijenja. Nema pomaka na bolje, a cijene i inflacija su najviše u Europi. Svakim danom, u svakom pogledu, sve više propadamo. Valjda zato nam pjeva Fra Zvonko iz Berlina:

„Vratite se, dico naša.“

No, netko se vraća, a više nas se ne vraćaju. Pored nas samih, trebali bi se mentalno restartati i naši političari i oni na vlasti. Trebali bi mentalno, tjelesno i duhovno ozdraviti i oni koji nas vode. No njima je dobro i ne bi oni ništa mijenjali. Oni žive u svojoj i našoj prošlosti i nema nam pomoći od njih. A Pero ako se čega sjeća, sjeća se on najčudnijih mjesta na kojima je on vodio ljubav. Pa se on prisjeća vođenja ljubavi u pritvoru, na našem nogometu, na groblju, u školi, u ispovjedaonici, raznim napuštenim zgradama i u školskoj svlačionici. A ja ne znam da li je to problem ili nije? Naime, Pero se više ne seksa, nije mu više do seksa. Nije više ni obično, a ni patološki ljubomoran. Nema on ni otegotnih, a ni olakotnih okolnosti. Nitko ne kaže da je on smanjeno ubrojav i da se ne kaje za svoje postupke. Pitam ga da li upražnjava pozu ležećeg policajca, a

on mi ništa ne odgovara. Može on slušati druge da mu govore o seksu, može on nekoga savjetovati, ali on se više ne seksa.

Pa ga ja ne vodim u Zadar, jer su se tamo pojavile južnoameričke prostitutke iz Brazila, Kolumbije ili Venecuele. Platiš im 50 ili 100 eura za seks i čist račun i duga ljubav. Uopće ne znam zašto mi nismo liberalniji prema tome, zašto mi kažnjavamo prostitutke ili one koji koriste njihove usluge, jer naše žene zakeraju i zagorčavaju nam život. Jednostavnije je platiti za seks i nemaš ništa s ženama. Valjda tako funkcioniraju zapadne demokracije; kada muškarac shvati da ne može s ženama izaći na kraj, on ode u bordel do prostitutke, naime tamo joj je otvoren tih obrt, plati joj što se mora i čist račun i još duža ljubav. Zar one ne kažu:

„Tko voli sirove strasti, neka izvoli. Pola sata seksa 150 eura, a sat seksa 200 eura.“

To je u skladu s našom gospodarskom situacijom i promjenom valute gdje je sve poskupjelo, pa su i te usluge poskupjele. Nekad su te prostitutke za pola sata tražile 50 eura, a za sat svog rada 100 eura. Jer sve je poskupjelo.

A ja ne znam da li Pero zna da su seksualno aktivni seniori u principu mentalno i tjelesno zdraviji i aktivniji od onih koji su neaktivni i da se s tim ne valja šaliti. Ali svakim danom, u svakom pogledu, sve više je razočaranih i povrijeđenih žena oko njega. A da li je to zbog toga što je u naš život ušla Crkva, ja ne znam. A da je naša Crkva dosadna, nazadna i bezlična, je, upravo je takva. Briga nju za naš užitak i naše uživanje. Pa se mi pokušavamo osloboditi i oporaviti od tih toksičnih veza. Želimo pobijediti depresiju, mentalna zasićenja i konfuzna stanja i osnažiti se. No, ima ih koji su mlađi, koji ne mogu podnijeti ta stanja, pa odlaze iz zemlje, ali se žele vratiti, pa kažu:

„Znam da Hrvatska nije zemlja blagostanja, nego je zemlja materijalnog i duhovnog siromaštva i siromašnih, ali to je ipak moj

dom. Otišlo je 400.000 Hrvata i nadam se da će se oni vratiti.“
Ne znam što kaže Vlatka Pokos, ali pitam Peru:

„Što ti imaš protiv Vlatke Pokos?“

„Imam osjećaj da je ona žderačica muškaraca, ona je neukusna, lascivna i vulgarna, ona inicira seks, pa se ja nje bojim. Pa bih je ja odbio, a ona bi tada bila razočarana i povrijeđena. Nije ona za mene kraljica, majka i boginja. Nije meni do seksa s njom. Ne žudim ja za njom.“

„Ti bi je radije odbio, nego išta imao s njom.“

„Ona me uopće ne uzbuđuje.“

„Jesi li gledao spot: „Kad će taj petak?“ Zar ti ništa ne znače riječi:

„Već dugo živim ja, bez tvojih mirisa, bez tvoga pogleda i sjaja ti u očima.

Počinjem ludjeti što moram čekati i dane brojati kad ću tebe ja vidjeti.

Kad će taj petak, da te opet vidim, vidim ja,

ti si ko' metak kojeg strašno volim, volim ja.“

„Nekad me to uzbuđivalo i palilo, sada ništa od toga, više je ne želim. Nije mi privlačna. Ne da mi se ništa imati s njom. Uz sve ostalo, uhvatio sam je da me vara s drugim muškarcem.“

„Ti voliš dominirati?“

„Nego što.“

„A ako ona pokaže inicijativu?“

„Ni tada mi se ništa ne radi s njom. Ne volim dominantne žene.“

A ja se sjećam vremena kada nismo tražili opravdanja za naše neuspjehe. Pa zaključujem da je nekad bilo bolje što se našeg seksualnog života tiče. Nekad je bilo bolje i naše zdravlje, naše školovanje, naše zapošljavanje i naša socijalna politika. Pustimo mi na miru građanska i politička prava i slobode. Navodno su nam ta prava i slobode veće, no sve je to relativno. Jer ja sve više viđam prljave, disfunkcionalne i neuredne ljude. Pa je takav i Pero, pa ja ne idem u njegov ćumez. Jer ja držim do urednosti i čistoće doma.

Osnovni njegov problem je taj što on zbog njegovog neseksanja ima usporen metabolizam. To mu je posljedica svega toga. Jer on ne traži pravu osobu za njega, jer on ne traži stabilnu i sretnu vezu. On ne traži kompatibilnost s ženom. Nije mu do toga. Pa mu je zbog toga usporen metabolizam. Hrana i piće mu se ne pretvaraju u energiju, nego mu se akumuliraju kao višak kilograma, pa kada ja odnekud dođem vidim njegov višak kilograma. Kažem mu da će se usaliti i da će ga udariti srce, a on ništa ne mari za to. No, ja ništa ne govorim protiv Republike Hrvatske, iako imam štošta za reći, pa se po tome razlikujem od Vlatke Pokos. Uz to, ja se ponekad i seksam, a za Vlatku Pokos ne znam, no mislim da njoj nedostaje seks, ma koliko se ona seksala. Ima žena koje prigovaraju iako se seksaju tri puta na dan, a ja sam i takve poznavao. Jer ne kaže li se sto ljudi, sto čudi, a koliko je tek čudi u žena. Jer je zbog svega toga Vlatka Pokos tužna, nezadovoljna, ljuta i ogorčena. A je li ona raspoložena za seks, je li ona dovoljno vlažna za to. Ima li ona dovoljno samopouzdanja za to, ja ne znam. Ali da je ona tempirana bomba, je tempirana je bomba. Ona često pukne ili često puca. I ne kaže li se:

„Bježi joj sa puta, ide baba ljuta.“

A ona kaže:

„Ne mogu više ovdje izdržati, odlazim.“

Razni prijatelji životinja joj poručuju:

„Ti si sramota za Hrvatsku. Ti obavljaš zločin nad životinjama. Ti si oderala jednog leoparda, treba te kazniti jer je njihovo ubijanje kažnjivo.“

„To nije leopard, nego ris.“

„Svejedno. Promičeš etiku i moral, a s druge strane mučiš i ubijaš ugrožene životinjske vrste.“

Zaslužuješ javnu osudu. To su metode primitivnih i barbarskih ljudi.“
Jer ona nosi krzna ugroženih i oderanih životinja i perje egzotičnih ptica i ne osjeća krivnju i grižnju savjesti. A ja ne znam da li zato ona želi iseliti iz Hrvatske ili zbog toga što nije imala sreće s Hrvatima. Pa stalno govori o laži i našoj zloći. Pa ona kaže onu Goebelsovu:

„Kad se laž ponovi bezbroj puta, ona postaje istina. Osobito u hrvatskim medijima koji vole prepisivati i širiti laži o mome životu.“

Inače, meni je Pero čudan jer nema nikakvu ženu uz i oko sebe, a nekima je to normalno i simpatično. Međutim, meni to nije ni normalno, a ni simpatično. Meni žene trebaju. Ja znam da je on napisao: „Seksualni vodič za ruralne barabe“, ali znam i za represivne mjere ondašnjeg sustava. Dobro da on nije dobio tumor na mozgu, dobro da nije doživio moždani udar. Dobro je da se on od svega toga oporavio, ali da više ne funkcionira kako treba, ne funkcionira. Jer optužbe su bile ozbiljne, jer optuživalo ga se za spolno zlostavljanje i bludničenje. Organi gonjenja su bili naporni, sve dok Pero nije izjavio da su mu žene dosadile i da se ne bi trebale miješati u nogomet. On nije izdržao, može se reći da je bio nezasan, držao se drevnih slavenskih običaja i poligamije. Pa se ja tako čudim samom sebi, što se još držim. I ispada da sam mu ja

jedina utjeha, a kako je on rješavao svoje potrebe nagona, to ne znam. I pitam se je li je on redovito masturbirao ili nije? Je li bio depresivno raspoložen ili nije? Jer seks je dobrobit za tijelo i um, ali je i partijski problem broj jedan.

Naime, danas je normalno nemati želju za seksom i nemati ženu uz sebe. Danas je normalno biti aseksualan ili muškarac koji nikome ništa ne značiš i nikome ne trebaš. Ako nisi alfa muškarac, onda nisi ni za što. Danas je normalno biti na dnu društvene ljestvice. Zato on ponekad ima potrebu za hranom i pivom, i često ide na janjetinu kod Svrtana u Kitišance. Pa kad on osjeti miris ili smrad janjetine, kao da je on osjetio miris ili smrad žene. Jer nekome ženski feromoni mirišu, a nekome smrde, ima nas raznih. Valjda se zato kaže: sto ljudi, sto čudi. A mene ništa ne može iznenaditi, pa ni ženski mirisi. Ali da Pero češće razmišlja o hrani i pivu, nego o ženama, razmišlja. To mu je valjda lakše i jednostavnije. Jer i on je ostao bez posla, bez žene i bez vjere u život, a pečena janjetina i pivo su razlozi za ostanak na životu. Kažem mu da je seks zabava za sirotinju, pa da bi se i on trebao zabavljati, a on kaže da mu nije do zabave. Pa se pomirio s marginalnom pozicijom.

Nešto se s njima nepovratno dogodilo, pa ili ima problema s štitnjačom, pa ili je u menopauzi, ili je alkoholičar ili je u stresu ili je istrošen i umoran. Ili je za otpis i trajnu mirovinu. Stalno ima nekakve olakotne okolnosti ili opravdanja. A nekada su i ti ljudi bili zaljubljeni, voljeli su jedno drugo, bili su u braku, a onda je nešto puklo i prestali su se seksati i postali nesretni. Ja ne tražim odgovore na ta pitanja, ja se ne pitam zašto je došlo do kaosa, ali morat ću to jednoga dana. Jer možda su ti ljudi završili na otoku Ugljanu ili nekom drugom otoku, pa su im tamo davali elektrošokove. I od toga su oguglali i od toga im je otkazala želja za seksom. Ako se uz to doda naša kolektivna šutnja o seksu, ako se doda utjecaj Crkve, ako se doda to da je u nekim krajevima grijeh govoriti o tome, onda je slika kompletna i mi prestajemo biti prinčevi na bijelom konju i

neustrašivi lovci. Jer ja ne mislim da su sve naše žene zle i ljute oštrokondže. Da na njih treba obratiti pažnju.

Pero me pita:

„Kuda bi sada išao?“

„ U Paragvaj. Tamo su najljepše žene. Mora da je ovdje netko bacio kletvu na nas, pa smo tužni i nesretni.“

„Meni se nikuda ne ide.“

Pero osjeća traume od prošlog, socijalističkog sustava. Osjećam ih i ja, jer nema toga koji me neće pitati:

„Jesi li ti bio u partiji?“

„Nisam.“

„Zašto nisi bio?“

„Nisam imao vremena za partijske sastanke, a i nije me nitko predložio u partiju.“

A ja sam obavio bezbroj takvih razgovora u snovima i na javi. I to je kod mene stvorilo razne traume. Pa sam tako zaboravio na svoju krizu srednjih godina i nisam skupljao slike golih žena, a nisam se ni bavio svojom starošću i svojim umiranjem. Uzgred sam se bavio i svojom spolnošću i htio sam si pomoći i poboljšati seksualni život. Navodno ja proučavam svoj erotski otisak. Želim doznati kojem seksualnom tipu ja pripadam. Želim znati koji sam ja arhetip: jesam li energičan, senzualan, seksualan, nastran ili promjenljiv arhetip? Dotle Pero kaže:

„Briga mene za seksualne arhetipove i seksualni život. Više ne brinem za svoju cirkulaciju, svoje nagone, testostosterone, erekciju i svoj libido. Ja sam otišao u mirovinu, pa je i moj penis otišao u mirovinu. Razveo sam se od žene, pa nemam obavezu prema nikome obavljati bračne dužnosti. Živim u skladu s tim.“

„Zar te ne uzbuđi neka zanosna žena? Zar ti to ne popravi raspoloženje? Zar ti ne tražiš izlaz iz ove frustrirajuće situacije?“

„Ne. Jedem masnu hranu, pijem alkohol, ne brinem o ugljikohidratima i ne brinem o našem svakodnevnom stresu. Liječnik mi savjetuje vježbanje, meditaciju i zdravu prehranu, ali ja se toga ne pridržavam.“

CURIOUS?

POGLAVLJE 13

Pored jedenja masne hrane, pored unosa i konzumiranja velikih količina alkohola i ugljikohidrata, pored našeg stresa svakidašnjeg, Pero kaže da mu je „50 nijansi sive“ zgadilo seks i da je zbog toga odustao od seksa. Ja kažem da kritike nisu bile naklonjene „50 nijansi sive“, da su rekli da je to nešto dosadno i loše napisano, ali kad je snimljen film, sve se promijenilo, pa su se promijenile i naše žene. Sada one, proturječno, ali istinito, nakon svog feminizma, vole bičevanja, batine, šibanje ili udaranje. Pitam ga voli li on pokorne žene, voli li on robinje, voli li on zlostavljati i bičevati žene, tući ih i šibati ih, voli li on nasilje, a on kaže da ne voli. On se slaže s Crkvom da „50 nijansi sive“ promovira zlo i da je to nešto grješno. Zato on pokušava to zaboraviti i ne pridavati mu važnost. Briga njega za lude žene sa svojim ludim fantazijama. Stoga on kaže: „Ne priznajem BDSM pravila. Ne priznajem ropstvo, dominaciju, sadizam i mazohizam. To je nešto novo, to nije u mojoj prirodi i to mi ne odgovara. Ne želim biti zločest na taj način, ne želim biti ljubavni rob. Ne želim ja bluditi ili ići krivim putem i odavati se bludnosti.“

„Ti želiš normalne seksualne odnose?“

„Nemam ja devijantnih seksualnih fantazija. Ne zanimaju me sado - mazo seksualni odnosi. Ne zanima me BDSM.“

„Kažu da na TIK –TOKU preporučuju narančinu koru za vjernost tvoje seksualne partnerice.“

„Moja seksualna partnerica mi je nevjerna, ne moram ja ništa provjeravati. Znam to. Uz to, moja bivša žena se voli seksati po danjem svjetlu. Ja to ne podnosim.“

„Zašto to ne podnosiš?“

„Ona je neugledna, debela i ružna. Uopće me ne uzbuđuje.“

„Uz to je emancipirana, uspješna i naporna, a ti to posebno ne voliš.“

„Nema između nas nikakve iskre, nema leptirića, nema privlačnosti i privrženosti. To je glavni i osnovni problem. Nešto traje dok traje, a onda to prestane. Svako je krenuo svojim putem, a ja posebno ne podnosim njene otrove i svađe s njom.“

A mene je baš brige za njihovu seksualnu statistiku, mene je baš brige koliko je trajao njihov seksualni odnos. Je li on trajao 2 minute ili duže? Je li Pero obavljao svoje seksualne dužnosti 2 minute, a onda se ispričavao na satove? Je li Peri sve to zamorno ili nije? Ja ne brojim minute, kod mene je seks maraton i traje li ga i traje, pogotovo ako je partnerica raspoložena, pogotovo sada sada kada sad još saznam i tantra tehnike i odgađanje sladostrašća. Stoga pitam Peru:

„Ali što da ti se ukažu nekakve obožavateljice, traže od tebe grijeh ili blagoslov? Ne bi li ti virio ispod suknje te obožavateljice? Ne bi li ti htio vidjeti njene gaćice. Ljudi su fetišisti i štošta upražnjavaju.“

„Nisu ljudi krivi što štošta upražnjavaju. Običan seks je postao monoton i dosadan, pa ga ljudi žele učiniti uzbudljivijim, raznolikijim i zabavnijim. Takva su vremena došla. To je ta nova erotika. Na primjer ja sam se bavio tantrom.“

„I onda si došao u sukob s ludom Micom?“

„Istina je da je to neslavno prošlo, ali i ja sam nešto htio promijeniti. Čitao sam o blagodatima seksa, pa sam to i ja htio doživjeti. Želio sam smanjiti razinu kortizola, a povećati razinu serotonina.“

Želio sam poboljšati mentalno zdravlje, htio sam odagnati crne misli od sebe.“

„Kažu da se i umjetnim putem može povećati razina sreće. Treba koristiti 5 – HTP aminokiselinu, vitamin B6 i B12, treba ići na masažu i meditaciju i treba se što više izlagati sunčevoj svjetlosti.“

„A što se tiče nagona i naše prirode? Što učiniti protiv naše erektilne disfunkcije ili mlohave ćune?“

Ja sam već razmišljao da uplatim nekakvu strptizetu za Peru, ali on mi kaže:

„Mislim da je seks precijenjen, ili imaš nagon ili ga nemaš, ja ga, na moju nesreću, nemam, pa nemam problema sa seksom. Inače, žene mi idu na živce, sve nešto kompliciraju i onda zakompliciraju. Želim živjeti jednostavno i bez problema. Znaš li ti da su Njemice bile veće zločinke od svojih muževa, a jesam li ja emocionalno zreo ili nezreo, ne znam ni sam?“

Nakon toga, ja se pitam gdje je naša druga bjegunka? Gdje je Petra Sanader, kćerka našeg bivšeg premijera Ive Sanadera? Naime, nju su donedavno proglašavali glumicom godine, a onda je ona nestala iz našeg vidokrug a i izbjegava nas u širokom luku. Pero mi na to spremno odgovara:

„Pa ona je u New Yorku.“

„Što tamo radi?“

„Valjda glumi.“

Ja se odmah prešaltavam na nešto drugo, pa se bavim našim drevnim slavenskim običajima, bavim se našom poligamijom. Pa tako čujem da je neki naš muškarac pustio u kuću neku Ukrajinu i

ne bi to bio problem da nije Ukrajinka ostala trudna, ali i njegova žena je ostala trudna. Stoga ne znam što da taj muškarac radi?

No, ja se i dalje bavim Vlatkom Pokos, a ona kaže:

„Hvala Bogu, nisam u Hrvatskoj.“

A ja kažem, ako joj je tako teško biti u Hrvatskoj, pa neka onda ostane tamo gdje jeste i neka se ne javlja. Jer ako se uzme u obzir nenasnosan smrad u Belišću, ako se uzme u obzir nefunkcionalna i korumpirana vlast, ako se uzme u obzir da mi nikome ne trebamo i da smo nezaposleni. Ako se uzme u obzir naše male mirovine, sve drugo je u redu, ali ja ne znam što je to u redu. Možda to što nas za sada nitko ne tuče, ali i mi ćemo doći na red. Stoga ja Peri predlažem cyber seks, ma što to bilo i ma što to značilo. A ako mu je to previše opsceno, ako on to neće konzumirati, neka si kupi seks lutku. Jer ne vjerujem da Pero ima krivu genetiku, da ima sklonosti prema istom spolu, da je on homoseksualac.

Možda sam se ja iznenadio ponašanjem našeg ministra gospodarstva, Habijana koji je ili nije izišao iz ormara i otkrio svoje sklonosti, ali što je tu je, nemam ja nikakvih prijedora što se toga tiče, kažem ima nas svakakvih, pa smo sve više, u svakom pogledu, tolerantniji na takve pojave. Pa nam tako nečije homoseksualno ponašanje postaje prirodno i normalno. Pa me ne bi ni Pero iznenadio izjavom:

„Ja sam peder!“

Ali se ja nadam da on nije takav, nema on potrebne gene i genetiku za to. On je samo siromašan, otuđen i izgubljen. Ali sve je to komplicirano, da ne može biti kompliciranije. Pa se ja ipak bavim ženskim sladostrašćem, jer mi je to prirodnije i normalnije. Pa se ja bavim čarobnom formulom kako ženama dati nezapamćeno sladostrašće. I otkrio sam da je u pitanju građa ženskog tijela, da je u

pitanju ženska anatomija, uz neizbježnu psihi ili psihologiju same žene.

Stoga, ja ne pridajem važnost tome, što su članice grupe Pussy Riota završile u zatvoru, što su oponirale Putinu, što su se s njim sukobile, što su molile:

„Majko Božja, spasi nas od Putina.“

Što je Nadežda Tolokonjikova završila u zatvoru. Što Adele, Madonna, Paul McCartney i U2 traže njihovo oslobođenje. To se i tako odnosi na Putina i na Rusiju, a to nema veze s nama. Jer Rusija je ipak autokratska, nedemokratska i necivilizirana zemlja, a ja ne volim pridavati pažnju maglama prošlosti, našoj sadašnjosti i našoj neizvjesnoj budućnosti. Pita me Pero:

„Čime se baviš, kad se ničim ne baviš?“

„Bavim se ljepotom paragvajskih žena. Bavim se njihovim toplim osmjesima, njihovom radošću i otvorenim pogledom na svijet. Te žene traže pravu ljubav i pravog muškarca. Išao bih tamo, pa skupljam novce i pripremam se za put.“

„I baš tebe traže te žene i očekuju?“

„Osjećam se kao Paul Gauguin, zasićen sam ovdašnjim životom i ovdašnjim ženama i tražim svoj sanjani ili nedosanjani Tahiti. Tražim privlačne žene – mješanke, nešto između latinoameričkog i domorodačkog podrijetla. One su gostoljubive, egzotične i ljubazne.“

„Svaka ti čast. Ti nikako da se umoriš.“

„Ako mi ne uspije s paragvajskim ženama, idem u Afriku, u Namibiju da pronađem Himba žene.“

„Zašto bi njih tražio?“

„Uskoro dolazi Valentinovo, a ja onda osjetim potrebu za ženom. Ja ih tada ne mrzim, želim biti s njima.“

„Ja nemam takvih potreba. Ja svoju ženu ne pamtim po ničemu dobrom, bila je to loša veza, pa sam bijesan na nju i ne želim je vidjeti do kraja života.“

Deep Water' po Patriciji Highsmith bavi se mučnim i nesretnim brakom dvoje buržujskih supružnika

„Ne želim ni ja vidjeti svoju bivšu ženu. No ljudi kažu da su Himba žene najljepše i najzanosnije afričke žene. Dovoljno ih je poželjeti, a njihovi muževi ih odmah posuđuju. To je tamo običaj i tradicija. Ako se baš ne snađem s Paragvajkama, onda idem u Afriku.“

„Nemoj tim ženama kupovati seksualne igračke da ne moraš vaditi dinosaura iz njenih stražnjica.“

„Igračku dinosaura prodaju na Yucatanu, ne prodaju ih svugdje na svijetu.“

„Ali tko zna kojoj ženi padne kakva zamisao, pa u afektu odluči gurati dinosaura u stražnjicu.“

„Ti ne bi trebao brinuti o tome. Ti trebaš brinuti da te netko ne osudi zbog toga što ženama uskraćuješ užitak.“

„To je moje pravo, ako se neću seksati, onda se neću seksati.“

„Kad si loš u seksu.“

„Ne želim ništa uljepšavati. Ne želim da mi žena kaže da je trajalo prekratko ili da je trajalo predugo. Ne želim da mi govori da ne znam ništa s njenom dražicom ili s g – točkom.“

Nakon svega Pero ipak kaže:

„Najgore su mi svađe i dokazivanja s ženama. Najgore su žene koje u svemu žele biti u pravu. Osjećam averziju prema takvim ženama.“

„Meni kada žena pusti svoje mirise, svoje cvijeće, svoje feromone, ja znam da ću tada uživati. Tada znam da mi moja dama neće biti frigidna, nego rasna mačka. Tada znam da neću biti impotentan, nego uzbuđen i potentan. Tada znam da se suprotnosti, bilo kakve, etničke, religiozne, političke, privlače. Tada zaboravljamo na ljubavne brodolome i gubitke. Tada sve zaboravljamo i odajemo se strasti i seksu.“

„Izgleda da je vagina moje bivše supruge preširoka i preduboka, izgleda da joj je prevelik razmak između dražice i uretre. Ja sam se osjećao kao mali miš za nju, a ona je bila slonica za mene.“

„Kažu da muškarci godinama postaju taštiji i umišljeniji. Mene brine kada je žena suha tamo dolje. Zato joj ja želim potaknuti zanemarene erogene zone. Prvo je slušam, pa je zagrijavam, pa obratim pažnju na njenu dražicu, pa nekoliko puta odgodim sladostrašće i to je to.“

„Ja samo mogu reći da naše žene ne znaju ništa o seksu, ne znaju ništa o muškim erogenim zonama. Meni je najdraže kad nešto u seksu preskočim, kad nešto sabotiram i kada zabušavam.“
„Moraš promijeniti životne navike. Moraš biti društven, tjelesno aktivan, moraš održavati zdravlje mozga i moraš se seksati.“

A Peri govorio ili prdio kao Joe Biden, dođe mu na isto. On to uporno ignorira, on to ne sluša i uporno ne sluša. On se boji ženske vulve i

vagine i nema mu pomoći. Stoga bi se on trebao zabrinuti za svoje srce, jer kažu da neurotičnim muškarcima srce brže stari, da su oni zabrinutiji i tjeskobniji. Da je to uzrok opsesivno – kompulzivnog poremećaja i drugih bolesti.

.

POGLAVLJE 14

Nama u Slavoniji ništa ne uspijeva, nama ništa ne ide od ruke, kao da nas je netko začarao ili prokleo. U socijalizmu nam je nekako bilo bolje i lakše. Sve je nekako bilo tolerantnije i svi su se nekako snalazili. A sada kao da nam je netko dao nekakvu negativnu crtu, sad se mi ne snalazimo u danim uvjetima. Stoga mladi govore da je tu kod nas život skup, nedostojan čovjeka i da se valja preseliti i odseliti. Kod nas se čak i svodnici žale:

„Nema više ugostitelja, menadžera, obrtnika i bauštelaca koji posjećuju naše prostitutke. Nema novaca. Zatvorit ćemo naš posao i naše bludilište. Ugasit ćemo Crvene lampe i Crvene čizme. Pogotovo što nas naša policija i pravosudni organi drakonski kažnjavaju. Pa tko će platiti 2.000 ili 4.000 eura i više? Prijavio sam salon za masažu, a sada ću ga morati zatvoriti, jer policajci se ponašaju kao nekakvi istjerivači pravde, kao ondašnji Prljavi Harry. Dosta mi je borbe s njima. Odnijeli su mi dosta od mog života.“

A ja sam nešto stariji, pa se sjećam psihopatologije socijalizma i mislim da tada nije bilo tako krvavo kako se danas govori. Ja ne vjerujem da je u socijalizmu ubijeno stotinu milijuna ljudi. To je valjda isto kad Srbi govore da je u Jasenovcu ubijeno milijun Srba. To je valjda kapitalistička propaganda, a ja joj neću podleći. Mogu se složiti da je komunizam bio zločinačka ideologija, ali da je ubio sto milijuna ljudi, s tim se ne mogu složiti. Stoga, ja ne znam što mi je činiti. Jer što god mi činili, sve nam je uzaludno i propada. Jer kod nas sve uzaludno propada i kao da smo Bogu iza nogu ili iza leđa jer nas ni on ne gleda, ne misli na nas i kao da smo zaboravljeni od bijeloga svijeta. Stoga mladi koji se više ne žele moliti Bogu, od nas odlaze glavom bez obzira jer umjesto njih dolaze migranti koji rade za manje novce i jeftinije. Mi postajemo okupljalište bjelosvjetske sirotinje jer mi ih ne možemo zaustaviti naše mlade jer ne znamo ni uzrok, a ni posljedicu toga svega ili znamo? Nekad smo bili centar nesvrstanog svijeta, a sada smo na marginama tog nemilosrdnog

svijeta. I tako je bilo onedavno, barem od te naše čudnovate privatizacije i čudnovate pretvorbe. Do nedavno nije bilo tako, živjeli smo dobro i u blagostanju, a sada smo valjda čudnovati kljunaši koji su doživjeli svoj sunovrat, koji su izumrli ili koji izumiru. Ne znam je li to zbog toga što smo mi nekad davno ili prije 30 ili 40 godina odabrali ondašnju stranku HDZ, Franju Tuđmana i Branimira Glavaša za naše vladare, ili su oni odabrali nas.

Kažu za Branimira Glavaša da je nepravomoćan ili pravomoćan ratni zločinac i da je kriv u slučajevima Garaža i Selotejp. A ja bih mu sudio i osudio bih ga zbog gospodarskih šteta što nam je načinio u ime pretvorbe i privatizacije. Briga mene za Srbe, jer mislim da smo mi više patili pod njegovim zulumom. Stoga, ne bih ja štrajkao glađu ili pokazivao druge načine borbe. Jer je on tako u jednom danu smijenio 50 renomiranih direktora, navodnih neprijatelja njegovog sustava. Kakvi god da su bili držali su sustav pod kontrolom. A navodno ih je on proglasio nesposobnim, socijalističkim direktorima i postavio 50 svojih nekompetentnih i nesposobnih direktora koji su sve uništili. Uz to je barem 20 godina sprječavao dolazak stranih investitora, stranih poslodavaca, jer oni bi mu se mogli suprotstaviti, oni bi mogli ugroziti njegovu vlast. I od tada nam je tako kako jeste. Postali smo sirotinja i Bogu teška. A on je nas i naše gospodarstvo doveo u nepopravljivo stanje. Tvrtke od 1.000 zaposlenih su nestale ili su se smanjile do neprepoznatljivosti, a novim tvrtkama nije dao da postoje i funkcioniraju. Jer im nije dao da rade i egzistiraju.

Stoga ja ništa lijepo ne mislim o njemu, kao ni o autoritativnom stilu vladanja Franje Tuđmanu. Obojica su griješila u vezi gospodarskih pitanja, pretvorbe i privatizacije, to im ja zamjeram i to im ja nikako ne mogu oprostiti. To nas je osiromašilo i dovelo do ruba siromaštva. To su te naše nepravde i katastrofe. A to što su za vrijeme izbora slali svoje batinaše, što su ti govorili za kog se može glasati, to im opraštam jer to su svi i tako zaboravili. A kažu da tek 52 % Hrvata ima pozitivno mišljenje o našem prvom predsjedniku.

Zato nije čudo da razni vandali uništavaju spomenike Franje Tuđmana. A ovaj je rekao:

„Imamo svoju Hrvatsku, naša je i bit će onakva kakvi sami želimo i nećemo nikome dopuštati sa strane da nam propisuje kakva ta Hrvatska treba biti.“

A to što nekakvi nezadovoljnici, a za nekoga vandali, umjesto poruka, crtaju Tuđmanu krvave, crvene oči, pa i to nešto znači i govori o našem nepravednom i podijeljenom društvu. Ja samo mogu reći da nisam imao redovna primanja i redovan dohodak gotovo sedam godina i ne mora mi premijer govoriti da mi je dobro, samo ne znam koliko mi je dobro. Za mene su to uvrede i niski udarci, a ja znam kako mi je, a da sam i bolestan, bolestan sam. I da se batrgam u toj našoj kaljuži, batrgam se. Ali to nije problem naše politike, za Tuđmana i ostale nacionaliste je uvijek bilo previše Srba, pa je on, što javno, a što tajno, radio na tome da ih manje ima. I što još reći nego da Hrvatska nije demokratska, a ni europska, jer nema demokracije, a i po gospodarskim rezultatima smo na europskom dnu. Nema tržišnog gospodarstva, nema globalizacije, nego samo planska privreda i uvoz. Stoga, nema ni Tuđmanove, a ni ičije vizije kako dalje.

Inače, mogu reći da smo i dalje zarobljeni u nečijim opasnim deluzijama, nefunkcionalni smo, s mentalnim poremećajima, da živimo u našim i tuđim lažima, halucinacijama, statističkim pogreškama i neistinama. I sve je to nepopravljivo i neizlječivo. I valjda se tješimo time da je Srbiji gore, da je tamo uvijek previše Hrvata, da ih od tamo protjeruju i vrši nasilje nad njima. I mi stalno slušamo prazne i beživotne rečenice i tirade. Dobro da ne moramo učiti riječi iz „Bespuća povijesnih zbiljnosti“. Iako je to naša politička Biblija, to je jedno nečitko i nerazumljivo djelo, o nepreglednim Markovim konacima, i ne zna se za koga je pisano. Ali da su ga svi morali kupovati, morali su. Pa se naš prvi predsjednik namlatio love i od svega zaradio. I od svega toga je naš prvi predsjednik imao

koristi, ali što to vrijedi kad novac za njega nije imovina. Novac dođe i ode. Sad ga imaš, pa ga nemaš. I još se nađu nekakvi pa na njegovom spomeniku nacrtaju srp i čekić. Pa naša policija mora provoditi svoju represiju. Sve je to meni nerazumljivo.

Ili se mi moramo boriti protiv tih 200 bogatih obitelji, simbola naše privatizacije. Ili mogu šarati po Tuđmanovim spomenicima. Mogu biti vandal i barbarin i pisati: „Tuđmanu lopove!“ Jer na kraju istina je: Tuđman je zaslužan za ovo što imamo ili ovo što nemamo. Što su nam resursi nejednako raspoređeni, što su nekome ti resursi dostupni, a nekome nisu. Što nam je donio svoj ortačko – državni kapitalizam. Što nam je donio nejednakosti koje se produbljuju i postaje sve veća. I može se reći da je za vrijeme njegove vladavine nestala naša srednja klasa, nestali su oni koji su relativno dobro živjeli. Njima je on donio apokalipsu i uopće ne znam zašto ga svi toliko cijene. Od te ondašnje srednje klase su postali umirovljenici s mizernim mirovinama, oni koji jedva podmire svoje mjesečne troškove, bijednici, siromasi i nezaposleni. Oni su osjetili taj drastični i dramatični pad i tu nejednakost tog našeg divljeg ekonomskog liberalizma i te nepravedne globalizacije. I još nas je sastavila recesija od 2009. godine. Nekako smo živjeli s tim bankarskim karticama i njihovim peglanjima.

Što ja zamjeram Tuđmanu i HDZ-u? To što nisam imao i dobio jednaku šansu kao neki njihov član. Što je on stvorio ove naše političare - parazite, što je stvorio 200 pripadnika bogatih obitelji u službi HDZ-a, što je stvorio tu našu politiku, taj naš nepravedni sustav, tu našu krajnju i ultra desnicu, naše kriminalce, ratne profitere, mafijaše, naše psihopate i sociopate koji svakim danom rade svoje masakre, naše monstrume, naše pedofile, naše zločince i naše tajkune. I svaki od njih je poremećena ponašanja, oštećene ličnosti i osobnosti i gotovo nitko od njih nije normalan. Ne zna se kada će njihovo zlo izroniti, kada će se ukazati njihov zločinački um i kada će sve izaći na vidjelo. I svakim danom mi se čini da nas vode ljudi koje je napustila pamet, koji su nerazboriti i koji su svakim

danom sve luđi. Jer naši ljudi boluju od shizofrenije, manične depresije i paranoje ili od drugih psihičkih bolesti. A je li to posljedica tog našeg političkog stanja, ja ne znam.

Je li sve te poremećaje i obiteljske anamneze uvjetovala ta naša politika, ta naša tranzicija, ta naša nezaposlenost, ta naša umirovljenja u najboljim godinama, ta naša pretvorba, ja ne znam. I jesmo li mi postali partijski poslušnici, dio glasačke mašine stranke na vlasti i klimavci glavama? Da li mi išta propitujemo i dovodimo li mi u pitanje autoritete i naše moćnike? Netko u našem mozgu stalno kumulira agresiju, laži i neistine i onda to jednog dana izroni i izađe na vidjelo. Pa mi postanemo ili psihopati ili sociopati. I čovjek si sam presudi ili presudi nekome drugome. Kažu takve su nam predispozicije i nadogradnja. I nije to nikakav stereotip, tako je, kako je. I ne može se dani provoditi sami, kladiti u kladionicama ili piti po kafićima. Jednom te napetosti, ti psihološki problemi, disfunkcionalnost i frustracije dođu na naplatu, jer ti su ljudi hodajuće bombe. Jednom dođe na naplatu nečiji nizak prag tolerancije i nečiji sadizam. I što onda društvo čini? Traži nekakva opravdanja i nekakve olakotne okolnosti.

I naravno da se ljudi nalaze u svojoj paranoidnoj psihozi i poremećenosti, u svojim strahovima i strepnjama i da se ponašaju u skladu s parolom:

„Nakon Tuđmana – tuđmanizam.“

I što im drugo preostaje, nego veličati nečiji lik i djelo. Veličati nekoga tko im je dao nezasluženu mirovinu i sve druge privilegije. I oni će toga veličati u nebesa. A ja samo mislim da bi trebali utvrditi Tuđmanovu povijesnu ulogu, da trebamo javno govoriti o njegovim pogreškama u privatizaciji i pretvorbi, zabludama i slabostima, da javno trebamo osvjetliti njegov lik i djelo. I valjda bi se otkrila realnost toga svega i valjda bi se ogolila istina i valjda bi netko na vlasti došao k sebi i valjda bi netko nešto radio u ovoj državi.

Kada bi se nešto istražilo, otkrio bi se Tuđmanov autoritarizam, klijentelizam i nepotizam, njegova mržnja prema onima koji su iz mješovitih brakova i djeca jugooficira. Otkrila bi se njegova narcisoidnost, njegova nedemokratičnost, njegove promašene političke i gospodarske ideje i prosudbe. Umjesto tržišnog gospodarstva stvorio je gospodarstvo koje odgovara njegovim poslušnicima, umjesto uspješnog gospodarstva sve je uništio. Umjesto poštenih izbora stvarao je nepoštene izbore, stvorio je kompromitaciju naše države i njenog razvoja, a za ostale je stvorio osjećaj pesimizma i beznađa. Stvorio je devijantni sustav vrijednosti i tu je još njegova opsesija Hercegovinom i Hercegovcima. I stvorio je dvostruki moral: jedan moral za njegove poslušnike, a drugi moral za stoku sitnog zuba. I još bi se otkrilo da se njemu nije smjelo i još uvijek ne smije ništa prigovoriti, i još uvijek se moramo držati nekakvih dogmi o njemu.

Ali najgore od svega toga što je govorio i najavljavao da će Hrvatska biti najrazvijenija u ovom dijelu Europe i u ovom dijelu svijeta, da će biti mala Švicarska, i da će ljudi imati visoki standard. Hoće, ali ako se isele i odsele u neku drugu državu, a iselilo se u posljednjih nekoliko godina oko 200.000 ljudi. I iz toga su valjda proizlazile i sve to uvjetovalo je sve te financijske afere i ratno profiterstvo ili nije? Pa, onda dogovori s Miloševićem, pa razgovori s Milom Dedakovićem i tko zna što još? I netko će reći da je on od HDZ-a, njegove stranke napravio stranku opasnih namjera, kad ne bih rekao zločinačku organizaciju. I donio nam je feudalne vrijednosti: obitelj, tradicije, konzervativizam, vjeru i vječno žrtvovanje drugih za domovinu i parolu:

„Sve za Hrvatsku – Hrvatsku nizašto.“

Ma što to bilo i ma što to značilo.

I na to mogu odgovoriti:

„Svaki narod ima vlast kakvu zaslužuje.“

No, da se ja vratim na Vukovar. Zapovjednik Glavnog stožera general Antun Tus je u onim vremenima izjavio da se Vukovar može obraniti. Da treba neutralizirati četiri tenka u Marincima, izvesti nedužne žene, nevinu djecu i ranjenike iz Vukovara, a uvesti svjež snage i oružje. No, to Tuđman nije dao i staljinistički je rekao:

„Ni milimetra dalje! Generale, tko zapovijeda u ovome ratu?“

I general Antun Tus se pokunjio i rekao:

„Vi, predsjedniče.“

I bilo je tako. Vukovar je bio otpisan i nitko mu nije pomogao.

I netko voli Tuđmana, a netko ga ne voli, za nekoga on ima kredibilitet, a za druge nema, za nekoga je on najveći hrvatski lider, a za nekoga nije, zavisi tko ima kakve koristi od njega ili tko nije imao nikakve koristi. Ali da je on povijesna ličnost, to jeste. Bio nam je prvi predsjednik i donio nam je nezavisnu Hrvatsku kakva ona god bila, po mjeri političara, parazita, Crkve, branitelja i umirovljenih branitelja. A da ima kritičara te države, ima, ali sve manje, jer nezadovoljni u velikom broju odlaze od nas. I tko smo mi da im sudimo jesu li izdajice, narodni neprijatelji? Pa ne može to ni Crkva suditi i osuđivati. Nisu svi za besplodno domoljublje, ne mogu svi biti besposličari, poslušnici, ulizice i podobnici. Netko mora raditi i privređivati. A ako taj nema dovoljno za život, tko mu je kriv, bitno je da ima za partijske službenike, državne besposličare, poslušnike, uhljebe i podobnike.

A Tuđman je bio i ostao čovjek bez osjećaja, nije imao suosjećanja za svoj narod, nije osjećao patnje tog naroda i nije mario za osjećaje stoke sitnog zuba. I od ljevičara, postao je desničar, krajnja,

konzervativna desnica. I njih voli slušati kada galame, kada nekog psuju i kada govore:

„Jesmo li se mi za to borili? Ako treba se ponovo boriti, neka nas pozovu, dužnost nam je odazvati se.“

A oni jadni ni ne znaju zašto se bore i zašto su se oni borili, oni jadni ni ne znaju koji su im ciljevi, to im mora reći naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman. Jer oni stalno govore o nekakvoj izdaji, o tome da se oni ne odriču pokliča „Za dom spremni“ i borbe protiv komunjera. Oni svaki puta govore o nekakvim svojim uskraćenim iluzijama, o nekakvim ideološkim i svjetonazorskim sukobima.

A naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman, je samo brinuo za svoju stranku, za svoje krdo, za sindrom krda i za ljude u njemu. Za svoje uhljebe, mafijaše, kriminalce, nacionaliste, domoljube, fašiste, lažne branitelje, nepismene i ucijenjene. Mi, ostali, stoka sitnog zuba, svjesno ili nesvjesno ne postojimo ili smo gubitnici. Ili trebamo biti potlačeni i podređeni njegovoj volji i samovolji. Moramo ga pokorno slijediti. A on je zaveo svoju aroganciju, svoj totalitarizam, svoju korupciju, svoje diskriminacije, religijski ekstremizam i fanatizam, svoju mizogoniju, homofobiju, ksenofobiju i rasizam. I svi mi moramo glumiti nedozrelo, nedužno i poslušno dijete, a žene moraju biti nevine, poslušne, nepokvarene, krjeposne i moralnog ponašanja. Sve u skladu sa našim patrijarhalnim društvom. I valjda to nekome ne odgovara, pa se osvećuje na tim Tuđmanovim spomenicima koji niču kao gljive poslije kiše.

A ako je što vandalizam, onda je to nicanje tih Tuđmanovih spomenika kao gljiva poslije kiše. Uopće ne znam što je od njega ostalo dobro i korisno. Privatizacija nije uspjela, pretvorba nije uspjela, gospodarstvo nam je uništeno i propalo i mi ne živimo kao ostali poštenu svijet u Europi. Idemo s jedne komemoracije na drugu, s jedne proslave na drugu i tako u nedogled i uopće se ne bavimo svojim gospodarskim problemima. I valjda zato naš narod baca jaja

na Tuđmanove spomenike, valjda zato crta srpove i čekiće, valjda zato naš narod piše:

„Oče, a di su pare?“

I valjda zato naš narod šara i boja crvene, krvave oči po spomeniku Franji Tuđmanu. A najupečatljivije mi je to pitanje s parama, jer i ja sam nekad imao standard naše srednje klase, a onda je sve nestalo, postao sam nezaposlen i bez prihoda gotovo 7 godina. I naravno da me je moja žena napustila.

I naravno da još uvijek moramo slušati Tuđmanove riječi i biti bez svojih snova, bez svoga adrenalina i bez iluzija. I ne smijemo ništa znati ili govoriti o Tuđmanovom pozivu ljudima, ženama i djeci da se vrate u Vukovar. I ne smijemo ništa znati o razgovoru Tuđman – Dedaković. Inače će nam netko od stvarnosti učiniti pakao. I naravno da moramo biti zaslijepjeni našim domoljubljem i moramo mrziti druge i drugačije. I ne smijemo talasati. I na kraju, ali ne manje važno, trebamo se ponašati kako se od nas traži i kako nam se stalno ponavlja. I još nam usput netko govori da je sve lažno što se govori o njemu. Da je lažan njegov razgovor sa Dedakovićem, da on nije poslao vukovarsku djecu u smrt, da on nije krivac za zlo koje je snašlo Vukovar, da on nije ništa kriv za 4.000 mrtvih Vukovaraca, da on nije tvorac ideje o 200 obitelji i da on nije ništa kriv za našu tranziciju i pretvorbu. I ima ih koji govore da je on simbol povratka Hrvatske u Vukovar, da je on govorio ili tom prilikom rekao:

„Pobjednik koji ne zna praštati, sije klice novih zala. Odlučno želimo mir, pomirbu i želimo stvarati primirje. Nećemo dopustiti ekstremistima da kvare naše namjere. Vukovar mora biti simbol mira, povratka prognanika i stradalnika, a Srbi trebaju prihvatiti Hrvatsku državu kao svoju domovinu.“

Inače, bez obzira na sve izrečeno, kažu da je nepoznat netko tada ili prije toga na nas bacio svoju kletvu i prokletstvo, pa smo poslovno

nesposobni i neefikasni. Pa smo u fazi potpunog gospodarskog kolapsa i katastrofe, pa smo pod utjecajem destruktivne moći nečije sjene iza nas. I ne usudimo se suočiti sa svojom sjenom koja hoda iza ili uz nas. Ne usudimo se ni pobjeći od nje, ne usudimo se pobjeći od naše neizbježnosti, jer ona nas prati i podsjeća da je iza nas. A neki političari su naša crna i neizbježna sjena koja nas vuče nekuda u stranu dok ne potonemo u naš ponor ili u našu provaliju. A mi smo toga ili svjesni ili nesvjesni. Jer se konačno bojimo upoznati i prihvatiti našu sjenu i našu tamnu stranu Mjeseca. Pa svaki dan navlačimo svoje maske i nešto glumimo što nema veze sa nama samima i stalno govorimo:

„Mi smo dobro, život ide dalje.“

Ali nije dobro i život ne ide dalje. Mi stojimo na mjestu. Jer mi smo u stanju zaniijekati svoje osjećaje. Mi smo u nekakvom emocionalnom, gospodarskom i socijalnom raspadu. Nad nama vladaju grozni i beščutni energetski vampiri.

Ili je sve to rezultat naše podsvijesti, sve to je rezultat tamne strane našeg destruktivnog mozga i našeg Mjeseca. Jer sve to je nekako nesvjesno, sve to ima nekakvu mračnu stranu. Jer nas sve to navodi da činimo iste greške, jer činimo nešto što smo odavno požalili i što stalno svjesno ili nesvjesno ponavljamo. Mi smo u klopci nečeg nepoznatog i nedokučivog. I dovoljno je otići 100 kilometara dalje i to ništavilo, taj kovitlac bezdana, taj pakao i to prokletstvo nestaje. Ustvari i stoga, kod nas se rijetki bave poduzetništvom i businessom, a najčešće i ti nakon nekog vremena, pod čudnim, naprasnim i nerazjašnjenim okolnostima, zatvore svoj posao i svoju butigu. Netko kaže našim političarima da ostave ljude na miru, da ih se ne ometa u njihovom radu, da ih se ne linčuje, a oni im odgovaraju:

„Ne pada nam to na pamet ili će se ti poduzetni i poslovni ljudi ponašati kako im mi kažemo ili ih neće biti.“

I što su poslovni ljudi mogli, nego reći:

„Trpimo teror i nasilje.“

Ali nisu imali ni kome reći. Njih je netko uznemiravao, a policija je digla ruke od tog slučaja. Jer policija nije tada intervenirala, jer policija je bila u službi tih i takvih političara. Nije bilo nikoga tko bi štitio i zaštitio te poslovne ljude. Paralelno s tim, paralelno sa Srbima koji su nas napadali, prije te ekološke bombe koja nas je snašla, prije svinjske kuge, kod nas je izronila jedna legenda ili sam ja za nju nedavno čuo. Naime, mi smo čuli za legendu faraonove grobnice, čuli smo za Tutankamonovo prokletstvo, da je on prokleo sve one koji ometaju njegov vječni san. Da će stići kazna svima onima koji oskrnave njegov grob. I pitate se što mi imamo s tim? Naravno da imamo jer i mi smo oskrnavili grob jednom našem vladaru, jednom našem grofu. Ne radi se o Branimiru Glavašu, nego o nekom drugom. Stoga sam ja išao u Bistrince k Leonidi, k našoj Romkinji, našoj gatari, vračari i vidovnjakinji, to istražiti. Jer sam htio nešto doznati o toj kletvi i o tom prokletstvu. Jer nisam htio nikakvu osvetu poludjelih žena ili muškaraca. Nekad kad sam išao k njoj sam nosio Micine gaće i grudnjak, ali sada nisam znao čije gaće ili grudnjak da nosim na bistrinačko groblje, jer nisam znao imenovati onog tko je bacio tu kletvu i prokletstvo. Ja sam znao za staru romsku kletvu i ništa više. Nisam znao kako to poništiti. Znao sam za staru romsku kletvu: „Vjenčanje s paklom“, pa makar to bila i izmišljotina:

„Dabogda zauvijek po zemlji lutali, nikad dvaput u istom krevetu prespavali, nikad dvaput iz istog bunara pili i nikad dvaput pregazili istu rijeku u istoj godini.“

Ali što ja imam s tim, to se ne odnosi na mene, nego na Rome, ma kakvi bili i ma što činili. Stoga ja želim poništiti jednu drugu kletvu, koja se odnosi na četiri crne svijeće, na moju sliku i priliku i na ulje za mazanje. Jer netko je ipak izrekao:

*„Gospodari Tame, Gospodari Noći,
učinite djelotvornom ovu kletvu,
uzmite ovaj narod pred sobom,
uništite mu karmu, srušite ga na tlo.
Neka se njihov život sruši u prah,
donesite kaos i mržnju na početak.
Iskidajte njihov život u sitne komadiće,
što je bilo, nestalo je, sad je vrijeme za to.
Više neće biti zajedno njihova fino i
stkana obitelj, sada je skršena.
Ako od njih netko nešto želi popraviti.
drugi će ga poželjeti ubiti.
Više neće biti nikada kao jedno,
njihov kraj je tu!
Što učinjeno je, učinjeno je.
Gospodari Tame, Gospodari Noći.
Neka ova kletva djeluje.
Proklinjem te! Proklinjem te!
Tako neka bude.“*

Pa su tako luda Mica i Romkinja, ili netko drugi oživjeli stare kletve i donijele meni i drugima nesreću i prokletstvo. Pa sam si umislio da će ta stara Romkinja ukloniti i otkloniti uroke, kletve i prokletstva od mene i drugih u Slavoniji. A ja se bojim djelovanja crne magije, vradžbina, uroka, kletvi i prokletstava. Bojim se i raznih manijaka i psihopata koji remete naš red i mir. Bojim se i lude Mice, bojim se da ću joj morati platiti nadoknadu za silovanje, za narušavanje njene časti i ugleda, kao i nadoknadu za njene duševne patnje. Ali da se ja vratim na osnovnu priču, naime to prokletstvo faraona je stvarno i istinito.

Jer i mi smo imali svog faraona, tamo u Parku prirode Papuk. Imali smo mi plemenitog grofa Josipa Jankovića i njegov grob u Parku prirode Papuk. Na grobu je nekad pisalo:

„Ovdje počiva, Bog da mu prosti dušu, kraljevski komornik, grof Josip plemeniti Janković od Pribrida i Vočina, odlikovan od cara Leopolda. Rodio se 15 – og siječnja, a preminuo 21 – lipnja 1861. godine. Vječna mu pomen.“

No, sve to piše, ali njegovih kostiju nema. Nema našeg naslijeđa i naše prošlosti. Nigdje nema ni njegovog napuštenog i ruševnog dvorca za kojeg se vežu legende o nekakvoj nesretnoj ljubavi, samo ja ne znam kojoj. I nitko ništa ne obnavlja, nitko ništa ne oživljava i nitko o tome ne vodi brigu. A ja se iz svojih gimnazijskih dana sjećam beskrupuloznog baruna Trenka i njegovih pandura. Za njega kruže priče da je bio razvratnik, kriminalac, plaćenik, osuđeni ratni zločinac i ratni profiter. Pa se sjećam i kontroverzne priče da je on ljubovao s caricom Marijom Terezijom. Pa se sjećam priča o njegovom haraćenju i njegovoj plaćeničkoj bandi, a sve pod krinkom borbe protiv Turaka. Pa se tako sjećam njegovog dvorca u Trenkovu koji su mu na kraju oduzeli, a njega poslali na robiju u Češku. I njega se ja još sjećam iz gimnazije, ali grofa Josipa Jankovića baš i ne. A njegovog groba, nadgrobnog spomenika, prilaznih stepenice i oltara nema, pa nema. Izgleda da su oskrnavljeni i uništeni, sarkofag je razbijen i natpis oštećen. Nema ni samozatajnog grofa, postoji prazna špilja tamo na Jankovcu. Postoji sarkofag, postoje kipovi svetaca, postoje svijećnjaci i postoji raspelo, ali grofa nema. Nema ni njegovih kostiju, koji su tko zna gdje odneseni, pa grofov duh luta papučkim selima i stalno nas proklinje i govori:

„Nekad se ovdje u Slavoniju dolazilo, nekad je ovo bilo atraktivno područje za život, a od sada će se odavde odlaziti.“

I nema mira s grofom Josipom plemenitim Jankovićem dok se njegove kosti ne vrate na predviđeno mjesto i dok se ne pronađe njegov dvorac. Kažem ja:

„Pa nije dvorac mogao u crnu zemlju propasti, pa nisu mogle njegove kosti nestati. Dragi ljudi, potrudite se oko toga. U našem je to interesu.“

Ali naš čovjek je zadržat i nedokazan, naši ljudi su necivilizirani Balkanci, radije će od svega pobjeći, nego da potraže dvorac i grofove kosti. Radije će odnijeti grofove kosti tko zna gdje, nego što će ih sačuvati za povijest i druge generacije. Jedva smo se oslobodili Turaka, a snašlo nas je drugo zlo, naša najstrašnija prokletstva. I to nije prokletstvo Templara, nije prokletstvo Tamerlana, tatarskog emira i nije prokletstvo Tutankamona. Uz to nas, ovdje u Slavoniji, trese prokletstvo našeg faraona ili plemenitog grofa Josipa Jankovića. Dobro da nas ne nalaze ili ne snalaze smrti. Dobro da nam je kao kaznu to faraonovo prokletstvo poslalo HDZ i njihove političare. Jer tamo u Egiptu ljudi umiru od faraonovog prokletstva, ako se faraon uznemiri. No, naš čovjek je i sa tim nezadovoljan i zato bježi glavom bez obzira. Jer ipak se naš čovjek boji kazne, jer uvijek je on počinio nekakav zločin. Jer normalno je i utemeljeno je, jer oduvijek je tako bilo, da dobiješ kaznu ako činiš zločin. To nije nikakva izmišljotina za Hrvate. Naravno da to za Srbe ne važi. Oni se ponašaju kako hoće. A ja ne znam da li da slušam Rim Tim Tagi Dim jer pjesma navodno govori o našim odlascima iz Hrvatske.

Rim Tim Tagi Dim

*Aj, sad sam veliki dečko, spreman sam otići,
zbogom mama, zbogom.*

*Aj, sad sam veliki dečko,
odlazim i prodao sam svoju kravu.*

*Prije nego što odem, moram priznati,
trebam krug opuštanja.*

Još jednom za sve lijepo trenutke;

Rim-tim-digi-dim-tim-tim.

Nedostajat ćete mi svi, ali najviše mačke.

Falit će mi moje sijeno i moj krevet,

Ali najviše od svega, nedostajat će mi ples,

*pa hajde svi zaplešimo.
Sad ne zovite, ne pišite,
odlazim s prvim svjetlom.
Ne plačite, već plešite:
Rim-tim-tag-i-digi-dim-tim-tim.*

Ali prije nekuda odem ili prije nego se na to odlučim, pročitat ću još jednom „Zločin i kaznu“. Jer mi treba utjeha, jer očekujem da me netko tješi. Potrebna mi je katarza, jer ne mogu podnijeti našu stvarnost. Briga mene za komunikaciju našeg predsjednika Zorana milanovića, Briga mene za demagogiju Andreja Plenkovića. Briga mene što na nekakvo normalno novinarsko pitanje, Andrej Plenković odgovara s nekakvim HDZ uspjesima i postignućima. Pa on je i tako patološki lažljivac, a za to kažu da je simptom antisocijalnog poremećaja i narcističkog poremećaja osobnosti, pa ga ja i tako ne slušam. Jer njegove riječi zvuče predobro da bi bile istinite, jer njegove riječi odudaraju od stvarnosti i činjenica, jer njegove riječi su nekonzistentne, jer on ne osjeća strah od razotkrivanja, jer on ne osjeća ništa, ne osjeća sram što laže i voli manipulirati i vladati drugima.

POGLAVLJE 15

Pitam se: trebam li ja okajati svoje grijehе prije nego što umrem ili se trebam ponašati kao protestanti i ignorirati ispovijedi grijehа? Pitam se: je li dovoljno što se kada prođe svećenik uhvatim za dugme ili to nije dovoljno? Pitam se: treba li prije smrti meni Isus Krist oprostiti moje grijehе i dati mi pokoru? Jer ne želim ja biti bezbožnik, jer ne želim se ja bojati i boriti za vlastiti život. ja želim vidjeti probleme u sebi, a ne u nekom drugom, jer trebam ja riješiti probleme u sebi ili oko sebe.

Ako treba, ja ću se promijeniti. Briga mene što je neurologija žena i muškaraca drugačija. Ne želim da me išta opterećuje. Ne želim ja nikoga okrivljavati za svoje patnje, rane i teškoće. Jer ja ne želim vrijeđati Božje zakone, ne želim ja biti u neprijateljstvu s Bogom. Ne želim ja biti otpadnik od vjere. Želim biti moralan i moralno se ponašati. Želim se pridržavati tih nepisanih ili pisanih pravila, narodnih običaja, navika, zakona i normi. Stoga se ja pitam: mogu li ja postati pokajnik i nastaviti život očišćen od ljage grijehа koji bi me opterećivali? Hoću li smiriti svoju grižnju savjesti ili neću? Jer ja nisam počinio velike, smrtne grijehе, nego samo male grijehе. Naime, bio sam promiskuitetan, vodio sam ljubav s ženama s kojima nisam bio vjenčan.

I što je u tome najgore, najgore je to što sam želio puno više žena nego ih je bilo. Ali zbog toga što naše žene umišljaju da su uvijek spremne i napete hajdučice Čučuk Stane ili začetnice feminizma, to mi se nije ostvarilo. Jer to je u skladu s mojim humanizmom, mojom religijom, mojim oprostom i mojim evanđeljem. Stoga ja ne volim priče, ali ni raditi prisilni ili nastrani seks. Meni treba dva do tri seksа od 10 do 15 minuta tjedno. Meni više ništa ne treba. Briga mene za one koji se seksaju više ili manje puta. Briga mene za razne istinite ili lažne statistike, briga mene što se neki parovi seksaju kraće od dvije minute, briga mene za seksualnu krizu, briga mene za analize

seksualnih aktivnosti. Ja ne osjećam gađenje prema ženama bez obzira na sve.

Ja sam imao uspjeha u Japanu jer mnogi frustrirani Japanci kažu:

„Bez seksa molim, mi smo Japanci!”

A mene je bilo briga za to i kad me je Ašvanji pozvao u Japan, ja sam se rado odazvao i sada sam doznao da i Pero ne prakticira seks. Stoga ja ne jedem lošu hranu, ne zakrčujem žile, kemija mi još djeluje i naravno da seksualno funkcioniram. Naravno da seksualno funkcioniram s ženama koje nisu alergične na seks i spermu, koje nemaju mrtvu vaginu i koje nisu zaglavljene u svom mozgu. Ali one žene koja redovno otpuštaju svoje hormone, koje nemaju problema s kardiovaskularnim bolestima, koje žele ojačati svoje mišiće i svoje srce, koje žele ojačati svoj imunitet, koje žele pokrenuti svoj oksitocin i adrenalin, ja nemam problema. Stoga, ja ignoriram žene koje su alergične na seks i spermu, koje imaju mrtvu vaginu i koje su zaglavljene u svom mozgu.

Briga mene za žene koje ne mogu doživjeti sladostrašće. Neke statistike kažu da je takvih žena barem 40 %. Ponekad i ja naletim na baš takvu ženu. Ali se ja ne uzbuđujem zbog toga. Ne želim se ja time baviti.

Pa kažem:

„Nisi doživjela sladostrašće?”

„Nisam.”

„Nisi doživjela nikakvo, ni klitoralno, ni vaginalno, ni kombinirano, ni cervikalno sladostrašće?”

„Nisam.”

„Ali doživjela si lavinu, potres, vulkan ili valove?"

„Nisam."

„Ali osjetio sam napetost u tvojoj zdjelici. Tvoji zdjelični mišići su se aktivirali. Osjetio sam tvoju lavinu, vulkan ili val."

„Ja nisam ništa osjetila."

„Odi onda u London u Muzej vagine, pa se tamo zapitaj zašto ti ne doživljavaš sladostrašća."

„Zašto sad pa to?"

„Oni se bave mitovima o ženskim spolnim organima i zašto žene ne doživljavaju sladostrašća. Možda Englezi nešto demistificiraju."

„Čim skupim novce, otići ću tamo."

„Neka ti je sa srećom."

„Hvala."

No, ja se više neću baviti tom ženom jer mi je preostalo premalo vremena u životu. Briga mene za njenu promjenu vlažnosti i njeno pulsiranje. Briga mene za njeno drhtanje i stenjanje, briga mene što ja to osjećam njeno grčenje na svom penisu. Briga mene za njeno zatezanje i opuštanje, briga mene za njene kontrakcije mišića zdjelice i rodnice. Ne želim se ja baviti samo erosom, a ne tanatosom. To je moja kršćanska alegorija, moja noćna mora i moja svakodnevica. Jer ja sam zainteresiran da doznam što se događa nakon seksa, ali i smrti. Ne želim ja doživjeti moždani ili srčani udar da bih bio klinički mrtav, da bih doznao postoji li ili ne postoji zagrobni život, da bih komunicirao s mrtvima. Ali dođe i taj trenutak,

pa nam duša napusti tijelo i nema nas više. Ili nas ima, zavisi kako tko na to gleda. Jer po Apostolskom vjerovanju se navodi:

„Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela i život vječni.“

A ja se stalno vozim cestom između jave i sna, između života i smrti. Ja sam uvijek na rubu nekog dezorijentirajućeg košmara i na nekoj izgubljenoj cesti. Mene uvijek netko želi izgurati s ceste. Ni ne znam ja za nešto drugo. Takav sam i nikako da se išta u mojoj okolini promijeni i nikako da se ja promijenim.

Stoga se ja bavim svojim unutarnjim demonima, unutarnjim brodolomima i svojom unutrašnjom transformacijom. Stoga ja tražim svoj mir, stoga ja tražim svoje nedostatke, jer želim biti uspješan i sretan. Jer ja želim ojačati svoju vjeru, želim ojačati nešto izvan sebe, kako bih se osjećao bolje. Jer kaže se da očajna vremena zahtijevaju očajničke mjere. Pa se ja okrećem našoj kršćanskoj tradiciji. Jer želim ja svoju materijalnu stvarnost mijenjati mislima, uvjerenjima i očekivanjima. Jer ne želim ja biti pod utjecajem i naslijeđem negativnih emocija. Stoga se ja pitam mogu li preživjeti bez ljubavi? I tražim ljubav na svakom mogućem mjestu. Tražim i slavim ljubav prema sebi i ljubav prema ženi, jer u dvoje je lakše i ljepše. Stoga se ja pitam: mogu li ja živjeti bez ljubavi? Mogu li ja živjeti bez žene? Pa ja imam potrebu za ženom. Stoga ja tražim radionice za feng shui, ali one su skupe, gotovo 70 eura. Još malo mogu dodati, i mogu imati ženu tu večer.

Stoga, ja idem na nešto drugo. Idem na radionicu za Divlju ženu. Pa čekam na izlazu radionice i čekam neku arhetip ženu s divljim duhom, čekam neku feminiziranu osobu, neku hajdučicu Čučuk Stanu ili neku emancipiranu ženu. I kad sam već odlučio harmonizirati i aktivirati svoje čakre, sa radionice izlazi Luda Mica i kaže:

„Pa ti si tu?“

„Tu sam.“

„Ništa mi nije sjelo na moj račun.“

„Ni neće. Zadnje novce trošim za Paragvaj.“

„Što ćeš u Paragvaju?“

„Tamo su žene najnježnije i najzanosnije. Meni treba jedna takva žena.“

„Ja ti nisam dovoljna?“

„Ti si nekakvo čudovište ili nekakav monstrum.“

„Nisi ti za žene. Ti ih ne razumiješ.“

„Nisi ni ti za muškarce.“

„Ali želim tvoje novce.“

„Ništa od novaca. Potrošit ću ih u Paragvaju.“

„Sutra idem na sud.“

„A ja idem u Paragvaj.“

„Na policiji ću tražiti da te privedu.“

„Možeš mi staviti soli na rep.“

„Ti imaš imposter sindrom.“

„Ni ne znam što ti to znači?“

„Kriviš druge za svoje nesigurnosti.“

„Nesiguran sam s tobom.“

„To ti i kažem.“

„Ali ti si posebna. Nitko ne može s tobom.“

Stoga je moja nasušna potreba otići u Paragvaj. Želim zatomiti svoje obrambene mehanizma, želim zatomiti svoje rane iz djetinjstva i prepustiti se ljubavi prema ženama. Naravno da nikome neću govoriti o svojim nesporazumima sa ženama. Bit ću strpljiv i pažljiv. Jer žene u meni bude ljubav, požudu, nagone i hormone. Žao mi je što sam bio u Japanu, a nisam išao na radionice feng shuia, a ovdje je to skupo, da ne može biti skuplje.

Stoga ja ne želim da mi seks bude rutinski, dosadan, monoton i predvidljiv, želim ga učiniti spontanim, divljim, vrućim i zabavnim. Pa tako idem na masažu da nešto naučim i primijenim to sa svojom partnericom. Ne želim ja da žene pričaju da su imale najlošiji seks u životu baš sa mnom. Ne želim da pričaju kako sam se borio s njihovim dražicama, kako su dobile upalu mišića, kako je sve trajalo prekratko i slične priče. Držim ja do toga što će tko pričati o meni. Želim ja očuvati pozitivni sliku o meni, ne želim se ja stidjeti i sramiti samog sebe. Nisam ja tvornički neispravan, želim se pokazati raspoloženim i veselim. Jer ne želim da me društvo odbacuje od sebe. Želim biti uvaženi član tog društva. Stoga, ne želim ja neshvaćene i depresivne žene, ne želim žene koje plaču, koje se intenzivno svađaju ili koje viču. Ne želim ja žene koje se precjenjuju, koje ulaze u sukobe, a onda na kraju glume žrtve. Ne volim ni žene koje pretjerano stenju, grče se i rade grimase. Volim normalne žene i normalne odnose. Valjda sam zato išao u Japan, jer ondje se muškarci ne seksaju. Kažu da je tamo više od 50 % muškaraca i 40 % žena, kažu da je to trend tamo, kažu da je to tamo zabrinjavajuća

statistika. Ljudi se oduševljavaju cvjetovima trešanja, ljudi se oduševljavaju sušijem, ljudi se oduševljavaju brzim vlakovima, ali se ne seksaju.

Ali ne osjećam ja Kalimerov sindrom, ne mislim da je to ikakva nepravda. Nisam išao na radionice feng shuia, pa neću zbog toga kukati i žaliti se. To mi ne bi trebala biti kazna u daljnjim odnosima s ženama, jer ipak sam ja išao na radionicu tantre. Jer zašto ne bih išao na tantru, zašto ne bih ojačao svoju seksualnu snagu. Jer ja želim ojačati svoju mentalnu snagu. Ne želim biti ovisnik o kaosu. Ne želim se ja kriviti za nešto, ne želim se ja uzaludno sramiti. Jer ja ipak želim dospjeti u raj, a ne u pakao. Ne želim da me itko muči i kažnjava. Jer ja se držim pravila:

„Idi vraže, gdje te traže.“

A ja nikakve vragove ne zovem i ne zazivam. Imam ja druge gospodare, ali nisam ja nečiji poslušnik. Ne čekam ja da mi smrt preleti pred očima. Ne čekam ja svjetla na kraju tunela, ne čekam ja nikakva izvantjelesna iskustva, ne čekam ja susrete s voljenim pokojnicima. Mora da je to zbog toga što se meni ne smanjuje interes za seks, nemam ja smanjen libido i spolni nagon, nemam ja tih zdravstvenih problema, a to je jedan od uvjeta da ipak rijetko razmišljam o smrti. Ipak sam ja dobrog zdravlja i kvalitetno živim.

BULLSHIT

Izgleda da Rusi, uz to što daju snažnu podršku Putinu i bore se protiv Ukrajinaca, ne mogu razlučiti Putinove istine, njegove zloupotrebe podataka, od njegovih manipulacija. Izgleda da oni nemaju energije za pobijanje toga, oni nisu spremni se suprotstaviti. Ne mogu nikamo pobjeći, a pobuniti se je riskantno. A on izjavljuje lažna predizborna obećanja, a on stalno izjavljuje svoje laži, kao da je došao iz paralelnog svijeta. On govori da su izbori u Rusiji festival demokracije, na Zapadu kažu da je glasanje u Rusiji nazadovanje demokratskih sloboda i namješteno, jer ne može se pobijediti sa 90 % glasača u svoju korist. I naši nesposobni političari bi to željeli, pa pričaju svoje laži, u koje rijetko tko vjeruje. No, za razliku od Rusije, kod nas ne postoji grupa Pussy Riot, koja se bori protiv Putinovih nepravdi, koja mu se usprotivila i muškom svijetu koji tamo vlada. Inače, ja ne poznajem njihove pjesme, znam jedino obradu Kalinke. Kažu da je to pobuna ruskih mačkica, koje su zbog te pobune i neoprostivog zločina završile i u zatvoru, ali ja za riječ pussy znam neko drugo neprimjereno značenje.

Isto tako netko kaže da im je osnovni grijeh što su se molile Bogorodici za spas od ruskog predsjednika Vladimira Putina u Ruskoj pravoslavnoj crkvi. A tamo su popovi u strahu od žena. Inače, Rusi znaju što će sa svojim neprijateljima, pošalju ih u Gulag ili u Sibir, ali ne znaju što će sa ženama koje im se suprotstavljaju ili se mole Bogorodici za spas od ruskog predsjednika Vladimira Putina. Stoga ih proglašavaju Sotonama i odvođe ih u zatvor, jer u Rusiji su popovi u strahu od žena. Jer te žene rade blud, ugrožavaju Ruski patrijarhalni svijet i rade nešto zabranjeno, a one kažu:

„Zamislite, popovi i Putin se boje nas djevojaka, on se zapravo boji ljudi.“

A ja jednostavno ne znam tko se tu koga boji?

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina - „Vodič za tantru“; „Mica Troftraljka“; „Nogometni menadžer“; „Cajka“; „Bliski susret s talibanom“.

2023.godina – „Idemo u Botswanu“; „Viva Mexico“

2024.godina - „No Bullshit“

SADRŽAJ

PREDGOVOR	05
„NO BULLSHIT”	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	19
POGLAVLJE 3	29
POGLAVLJE 4	41
POGLAVLJE 5	53
POGLAVLJE 6	65
POGLAVLJE 7	75
POGLAVLJE 8	85
POGLAVLJE 9	95
POGLAVLJE 10	109
POGLAVLJE 11	119
POGLAVLJE 12	129
POGLAVLJE 13	131
POGLAVLJE 14	147
POGLAVLJE 15	157
„BULLSHIT”	173
POGLAVLJE 1	173
BILJEŠKA O PISCU	183
SADRŽAJ	185

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja*(download), sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

NO BULLSHIT

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

NO BULLSHIT

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-315-4

NO Boris Golić
BULLSHIT

